

ДЖОН БИВИЪР

Автор на бестселъра „Примамката на Сатана“

ДОБРО или БОГ?

ЗАЩО ДОБРОТО БЕЗ БОГ НЕ Е ДОСТАТЪЧНО?

ВКЛЮЧВА DVD „ДОБРО ИЛИ БОГ?“

Скъпи приятели,

Когато се ангажираме с Бог, Той променя всеки аспект от живота ни! Когато Исус Христос е Господар и всеки ден живеем в Неговата благодат, имаме изобилен живот.

„Добро или Бог?“ е повече от книга. Това е послание, което може да вдъхнови хората да се присъединят към движението за святост по целия свят. Можете да се ангажирате с това движение като се свържете с лидери, църкви, семейства, приятели или общности с послание за святост. Нужен е бил един човек – Павел, да обучи шепа хора в малко училище, за да може накрая да достигнат всички, които живеят в Азия само за 2 години! Те са станали носители на Божието присъствие (вж. Деяния 19:1-10). Какво може да направи Бог чрез нас, ако се обединим в обща любов към Него?

Бог докосна сърцето ми и ме накара да споделя това послание с вас и с други лидери по света. Искам да ви подготвя да отнесете това послание във вашия свят, там където вие имате влияние. Моля, приемоте го с цялата ми любов и подкрепа. Ще се радвам да разбера как това послание е повлияло на вас и хората, за които се грижите.

Искрено ваш,

Джон Бивийър

JohnBevere@ymail.com

MESSENGER

INTERNATIONAL

MessengerInternational.org

ДЖОН БИВИЪР

ДОБРО
ИЛИ
БОГ?

ЗАЩО ДОБРОТО БЕЗ БОГА НЕ Е ДОСТАТЪЧНО

Good or God?, Bulgarian, by John P. Bevere Jr.
Copyright © 2017 Messenger International
www.MessengerInternational.org

Originally published in English as Good or God? by John P. Bevere Jr.
Copyright © 2015 Messenger International

Additional resources in Bulgarian by John & Lisa Bevere are available for free download at:
www.CloudLibrary.org

This resource has been distributed to leaders and emergent leaders FREE OF CHARGE and is not to be sold.

It is a gift from Messenger International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this teaching with others.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

Printed in Bulgaria

Добро или Бог? Джон Бивър
© 2015 Messenger International
www.MessengerInternational.org

Допълнителни ресурси на български език са достъпни за сваляне:
www.CloudLibrary.org

Тази книга е подарък от Месинджър интернеиънъл, служението на Джон и Лиза Бивър и НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА!

Чувствайте се свободни да правите копия от гиска и материалите, да ги изпращате на приятели, да копирате и поставяте текстовете в WORD документи, да изпращате тези поучения в църквите си, да ги качвате в интернет, за да може и други хора да се ползват от тях.

Издава ИК „Изгъл”
Гр. Силистра, 2017
Първо издание

Преводач: Никола Димитров,
Редактор: Любомир Добрев,
Коректор: Николай Марков

Използвани съкращения на английските преводи на Библията.
(CEV) - Contemporary English Version; (NIV) - New International Version; (NLT) - New Living Translation; (MSG) - The Message; (TEV) - Today's English Version; (TLB) - The Living Bible; (KJV) King James Version.

СЪДЪРЖАНИЕ

Благодарности	v
Относно книгата	vii
Въведение	1
1. Какво е добро?	3
2. Как се случи всичко?	13
3. Божият универсален стандарт за доброто	27
4. Основата	43
5. Желанието достатъчно ли е?	59
6. Нашият вътрешен GPS	75
7. Ревнив Бог	91
8. Приятелството	105
9. Избягваната истина	123
10. Горивото	139
11. Добро или полезно	159
12. Уроци по свят живот	173
13. Мотивацията ни	187
14. Нашите параметри	205
15. Разпознаване	225
16. Голямата картина	245
Молитви дискусии и въпроси	249

БЛАГОДАРНОСТИ

Към съпругата, децата и внуците ми: вие сте ми подарък от Бог и сте обогатили истински живота ми. Винаги ще ви обичам.

Към персонала ни, членовете на борда и партньорите на *Месинджър Интернешънъл*. Благодаря ви, че стоите заедно с мен и Лиза. Не бихме могли да искаме от Бог по-лоялни и истински приятели в това пътуествие за достигане на нациите със славно Евангелие на Исус Христос.

Към Брус, Йейлин, Винсънт и Алисън: благодаря ви за усилията да изгладите посланията с редакторските си умения. Благодарен съм за дара, който Бог ви е дал.

Към Алън: благодаря ти за невероятния дизайн на корицата на това послание. Изчистено и стилно.

Към Адисън, Колийн, Естър, Том, Мат, Аргън, Алън, Джейлин и Дейвид: благодаря ви, че четохте посланията още в суровия им вид и дадохте мъдри съвети за трудните моменти.

Към Том, Естър, Адисън, Остин и Джон: благодаря ви за вашия принос, за истинската ви мъдрост в издателската дейност и маркетинга на тази книга.

Към Роб и Ванеса: благодаря ви за неуморния труд, за да достигне това послание до народите по света.

Към Отец, нашия Господ Исус Христос и Святия Дух: Благодаря Ти, Господи, че ни спасяваш от нашите грехове, че ни приемаш за Свои деца, както и за предаването на това послание. Нека цялата слава бъде за Теб!

ОТНОСНО КНИГАТА

Добро или Бог? може да се прочете от корица до корица, точно като всяка друга книга. Включил съм и допълнително съдържание в края ѝ за тези, които искат да използват *Добро или Бог?* като обучителен материал. Можете да попълните това обучение индивидуално или групово. То е предназначено да се използва в продължение на шест седмици, но бъдете свободни да го напаснете спрямо вашите нужди.

Всяка седмица включва:

- въпроси за групово дискусия или индивидуално разглеждане;
- седмични посвещения, които да включите във времето си с Бог.
- За размисление: включва стих, върху който да разсъждавате през седмицата.
- За прилагане: лесен начин да приложите в ежедневието си това, което сте научили.

Главите от книгата, които отговарят за всяка седмица, са написани над въпросите за дискусия.

Ако четете тази книга като част от обучителния план на *Добро или Бог?*, ви препоръчвам да гледате или слушате ежеседмичните сесии и да отговаряте на въпросите за дискусия като група. После нека всеки член да прочете главата, която следва, преди поредната ви среща. Има по една сесия за всяка седмица на обучението.

Наслаждавайте се!

ВЪВЕДЕНИЕ

Наскоро говорих по телефона с уважаван национален лидер. Тъкмо приключвахме, когато той неочаквано каза: „Джон, почакай малко. Трябва да ти кажа нещо. Написал си много книги през последните двадесет години, но има една, която сега трябва да напишеш. Това е пророческо послание до Църквата. Това е мандат от Небето, към теб!“

Докато още говореше, аз бях на колене, в страхопочитание към Божието присъствие. Няколко седмици след телефонния разговор, в мен се появи силно и завладяващо желание за написването на тази книга.

Това послание се съсредоточава върху един простичък въпрос: Доброто достатъчно ли е?

В тези времена понятията „добро“ и „Бог“ са привидно синоними. Ние вярваме, че това, което е общоприето за добро, трябва да бъдат приведено в съответствие с Божията воля. Щедростта, смиреността и справедливостта са добри качества. Егоизъмът, арогантността и жестокостта са лоши. Разграничението изглежда доста ясно. Но това ли е всичко? Ако доброто е толкова очевидно, защо Евреи 5:14 ни учи, че трябва да имаме проникателност да го разпознаем?

Апостол Павел пише: **И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - това, което е добро, благоугодно на Него и свършено** (Римляни 12:2). Ние не можем да различим това, което е наистина добро за нашия живот, без да трябва първо да обновим нашите умове. Без трансформацията, която идва чрез обновяването на ума ни, ние пропускаме възможности за невероятния живот, който Бог има за нас, достъпен в Христос. Още преди създаването на света, Бог е

направил план за вашия живот, план, който е изпълнен с цели, неизмерима радост и удовлетворение. Неговата воля и план за вас са напълно и изцяло добри. Но има измамливо добро, което може да ви попречи да получите Божието най-добро. За съжаление, много от нас са се задоволили с него. Несъзнателно (а понякога дори съзнателно) сме отхвърлили Бога в преследване на това, което е видимо добро. Ранните църковни лидери многократно са ни предупреждавали за тази измама (заблуда е да си мислим, че ходим в истината, а това да не е така). Самият Исус предупреди, че измамата ще бъде така умело прикрита в наше време, че дори избраните биха могли да станат жертва на това. Можем ли да си позволим да пренебрегнем подобни предупреждения? Можем ли да ги подминем и да си мислим, че сме над заблуджението и че сами инстинктивно ще различаваме доброто от злото? Добрите новини са, че Бог не се опитва да скрие Своего най-добро от нас. Бог не се опитва да ни замаже очите. Той обещава, че този, който търси, намира. Ако сме посветени да търсим истината, няма да бъдем заблудени от лъжите. Въпросът е - ще погледнем ли към Източника на Истината, или ще се задоволим да познаваме повърхностно Бог и Неговата добра воля? Надявам се, че като четете тази книга ще затвърдите убежденията си никога да не се задоволявате с нищо по-малко от Божието най-добро. Нека се помолим преди да започнем:

Отче, в името на Исус, отвори ми очите, ушите и сърцето да видя, чуя и приема волята Ти за живота си. Свети Душе, научи ме в дълбочина на пътищата на Исус Христос, докато чета тази книга. Гледай към Теб като мой Учител. Моля Те, говори ми с всяко едно изречение от книгата. Нека животът ми да бъде променен завинаги. Амин.

КАКВО Е ДОБРО?

Никой не е добър, освен Един, Бог
(Марк 10:18).

Всичко във вселената е добро, ако съответства на характера на Бога, и зло, ако не успява да го направи.
А. В. Тозер

Доброто и злото. Ние всички знаем разликата, нали? Не сме ли родени в този свят с вродени познания за това кое е правилно и кое - не? Често съм чувал хора да казват, че човешките същества по своята същност са добри. Дали това е вярно? Ние знаем, че филмите, документалните предавания и другите програми, които топлят нашите сърца, са тези, които подчертават добротата на човечеството. Аз не знам за роман, история или филм, който да е придобил голяма популярност и в него злото да побеждава доброто!

Всички растем, гледайки как добрите герои преминават през трудни предизвикателства. Първоначално шансовете не са на тяхна страна и изглежда сякаш ги чака голямо поражение, но изведнъж героите побеждават и справедливостта възтържествува. Ние очакваме и аплодираме подобен завършек. Ние очакваме доброто в крайна сметка да победи, защото Бог е на страната на доброто все пак, нали? В последните години продуцентите ни представят реалити шоута, свързани с това как да променим нещо. Започнаха с такива за оправяне на взаимоотношения в борещо се семейство. Седяхме „приковани“ към диваните си, гледайки телевизия и възхищавайки се на щедростта и ентузиазма на филантропите, които помагат на хората в нужда. Очак-

ваме да видим реакцията на онези, на които е било помогнато и чакаме да има сълзи в кулминационния момент, когато бедният човек види своята ремонтирана къща. След това имаше други предавания, които помагаша на хората да свалят килограми. Последваха ги и програми, даващи съвети за обличане, гримиране и много други. След това се присъединиха и знаменитостите. Известни артисти даваха възможност на хора, които иначе не биха могли да излязат певчевските или танцувалните си умения. Радваме се като видим непознати кандидати да получават шанс да станат звезди за една вечер. Каква любезност, щедрост и добра воля! Всички програми, които подчертават благоволеността, това да защитаваме невинните или да жертваме време да помогнем на другите, станаха много популярни. В този списък с реалитата са включени предаванията за полицаи и онези, които залавят зли престъпници. Това са някои от най-гледаните шоу-та. Да обобщим, нашето забавление е често центрирано върху добрината на човечеството. Маркетинг индустрията ни учи, че продуктите трябва да изглеждат и да звучат добре, да са добри на вкус, аромат и допир, за да успеем в продажбите. Трябва сетивата и емоциите на потребителя да се издигнат до по-добро и щастливо ниво. Знаем, че добрите продукти се продават. Кой би искал да си купи нещо лошо? Само обърканите хора биха искали да получат нещо зло. Чуваме изказвания от рода на „той е добър мъж“ или „тя е добра жена“ и обикновено ги приемаме като номинална стойност. Уязвимите хора лесно и бързо приемат всяко нещо, казано или направено от хората, за които се твърди, че са добри и че може да им се вярва. Но оценката винаги ли е точна? Можем ли да се заблудим и да наречем правилното - грешно, а грешното - правилно? Нали всеки знае разликата? И ние никога не можем да объркаме злото с добро и доброто със зло. Нали така? Помислете върху това.

Преди много векове, един богат младеж отиде при Исус Христос. Той беше честен и морален човек. Не беше извършвал прелюбодейство, убийство, кражба, не беше лъгал, нито мамил някого в бизнес сделка. Винаги е уважавал родителите си. Беше примерен гражданин, на когото хората се възхищаваха. Той се обърна към

Исус с „добри ми учителю...“. Един водач се обръща към груп; един добър човек отправя молба към груп такъв. Той търсеше допирна точка с човек, когото не беше срещал. Може би е разсъждавал, че ако привлече Пророка с добри думи, Той ще отговори благоприятно на въпроса му. Обаче преди да отговори на въпроса, Исус каза: **Защо ме наричаш добър? Никой не е добър, освен Един, единствен Бог** (Марк 10:18).

Защо Исус би поправил човек, който Го нарича благ? Не е ли Той такъв? Разбира се, че е. Възможно ли е „благ“ да не е бил правилният критерий на оценка. С други думи, възможно ли е разбиранията на човека за „благ“ да са различни от Божиите? Поставете се на мястото на този водач. Какво щеше да се случи, ако бяхте поздравили Исус с думите „Добри ми учителю...“. Аз знам отговора за себе си. От години съм Божие дете, чел съм си Библията повече от веднъж, изучавал съм Писанията с часове, моля се ежедневно и дори съм служител на пълно работно време и съм написал няколко бестселъра, но знам, че щях да получа същия отговор като богатия младеж. Исус щеше да пита със същия тон: „Джон, защо Ме наричаш добър?“ Откъде знам ли? Святият Дух се е занимавал с мен по подобен начин, както Исус с този водач.

Шокиращи новини

Нека ви обясня. В края на деветдесетте лехях към Швеция за една конференция. Беше нощен полет и кацнахме в Стокхолм на сутринта. След кацането си взех багажа и минах през митницата. Бях посрещнат много топло от шведските ми домакини. Преди излизането от терминала, човекът, който ме посрещна, ме информира относно ситуацията, която щяла да стане новина на годината, а може и на десетилетието. Той каза: „Джон, нещо ужасно се случи по време на полета ти, така че предполагам не знаеш.“ „Какво се е случило?“ - попитах аз уплашено и любопитно. След това домакините ми ми казаха за фатална автомобилна катастрофа, която е станала преди няколко часа. Една от жерт-

вите беше може би най-признатият и обичан човек на планетата. Всичко, което тази жена правеше, се превръщаше в новина. Със съпругата ми Лиза се възхищавахме на нейната благотворителна работа и ни доставяше удоволствие да четем статии за нея в списания и вестници. Не просто харесвах статиите, но и обичах снимките, които илюстрираха живота ѝ. По-простичко казано, бях ѝ голям фен. Всеки път, когато по новините давах история, свързана с нея, спирах, каквото и да правех, и приковавах вниманието си. Новината за смъртта на тази жена ме шокира повече, от колкото може да се опише. Тя беше млада майка на малки деца и освен че беше държавник, изпълнен с живот, беше умна и красива. Тя използваше световното си влияние, за да помага много на сираци и хора, претърпели инциденти в бедни държави, където е имало войни. Това беше достатъчно, за да спечели сърцето ми, но нейните добри качества не спираха до тук. Тя обичаше и се интересуваше от феновете си и винаги ги поздравяваше с искрена усмивка или друг топъл поздрав. Бях в шок и не вярвах, когато чух, че е починала. Как може да е мъртва? Защо се случва това?

Домакинът ми ме закара до хотела. Първото нещо, което направих като влязох в стаята, беше да пусна телевизора. По всички канали съобщаваха за инцидента. Повечето от тях не можех да ги разбера, защото бяха на шведски, така че минах през всички канали, докато не намерих CNN, BBC и Sky News. Седнах на ръба на леглото в пълно недоумение, още дори не бях разпаквал багажа си. Показаха хиляди опечалени хора до нейния дом. Хора на всякакви възрасти се бяха събрали и камерата показва как те поставят цветя на вратите, докато сълзи се стичат по бузите им. Много се бяха събрали и се молеха. Светът беше в шок. В следващите четири дни тази трагедия беше отпечатана на първа страница във всеки вестник. Репортажите относно инцидента, разследванията, семейството ѝ и погребението ѝ бяха по всички медии. Управници, световни лидери и стотици знаменитости присъстваха на събранието за нейно възпоменание, което беше едно от най-гледаните събития в телевизионната история.

През този първи ден в Стокхолм прекарах часове, скърбейки в хотелската си стая, не можейки дори да се подготвя за вечерната си служба. Продължавах да си задавам въпроси и бях разневен относно причините, които са довели до нейната смърт. Заедно с мъката, усещах някаква мисъл, която искаше да се прокрадне. Опитах се да я изгоня, но не можах. Накрая след няколко часа усещах несъгласие между емоциите си и духа си и застанах на колене до ръба на леглото и започнах да се моля: „Татко, скърбя за смъртта на тази жена. Но усещам в сърцето си, че нещо не е наред. Какво става?“

Почти веднага чух дълбоко в сърцето си: „Прочети осемнадесета глава на Откровение.“ Нямам представа за какво се говори в Откровение 18 глава, защото, за съжаление, това е книга, която не бях изследвал в дълбочина. Отворих Библията си и започнах да чета. Сърцето ми запрепуска когато стигнах до седми стих:

Колкото е прославила себе си и е живяла разкошно, толкова мъки и печал ѝ дайте; защото казва в сърцето си: Седя като царица, не съм вдовица и печал никога няма да видя. Затова в един ден ще дойдат напастите ѝ мор, печал и глад и тя ще изгори в огън; защото могъщ е Господ Бог, Който я съди. И земните царе, които са блудствали и живели разкошно с нея, ще заплачат и заридаят за нея, когато видят дима от изгарянето ѝ.

Усетих сблъсък на различни емоции щом прочетох тези стихове. Определено имаше разлика между жената описана в пасажа и тази, за която се говореше по всички новини. Почувствах се сякаш някой хвърля кофа с ледена вода в лицето ми. Бях шокиран и объркан. Как може по какъвто и да е начин тези стихове да се отнесат към тази милосърдна знаменитост?

Важно е да се отбележи, че апостол Йоан не говори за конкретна личност в тези пасажи, а за дух, който е разпространен в този паднал свят. Въпреки това имаше достатъчна прилика с моментната ситуация и Святият Дух я използва, за да промени моето разбиране. Случвало ли ви се е Бог да използва събитията от

Писанието, за да ви говори за конкретно лично преживяване? Точно това се случваше тогава. Святият Дух презизвикваше моите разбирания за добро, подобно на това, което Исус направи с онзи млад водач. Усетих, че Бог ми се разкрива, но започнах силно да протестирам в стаята си: „Боже, как може този пасаж да се отнася за нея? Тя вършеше всякакъв вид добри дела, помагаше на пострадали от минни, на сираци и...“ „Тя парадираше със своето неподчинение към властите и прелюбодейството си със света - отговори ми Бог. - Тя не ми беше посветена.“ Аз все още не вярвах и отново проявих несъгласие: „Но тя направи толкова добри неща за човечеството.“ Тогава чух Святият Дух да ми казва: „Синко, Ева не беше привлечена от злата страна на дървото за познаване на добро и зло, а от добрата.“ Бях парализиран от тези думи, които ясно чух в сърцето си. След малко отворих Библията си на Битие 3 глава, за да си потвърдя това, което чух. Започнах да чета:

И като видя жената, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желано, за да дава знание, взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея и яде и той.

Загубих ума и дума, когато прочетох думите „добро“, „приятно“ и „желателно“. После чух Святият Дух: „Има добро, което не идва от Мен, понеже не е покорено на Мен.“ Седнах и започнах да размишлявам върху това, което бях чух и прочел. Словото на Бог ме беше избоблило и поправило. Моите стандарти за добро бяха очевидно различни от Божиите. Бог продължи да ми говори. Показа ми как повечето „добри“ хора и особено християните не са привлечени от сексуални оргии, сатанинска музика и бунтарски текстове на песни, рок звезди, които прославят Сатана на концертите си, масови убийства, кражби или други очевидно крещящи форми на зло поведение. Повечето са измамани и привлечени към поведение, което изглежда добро и правилно, но в противоречие с Неговата мъдрост. Бог ни е казал:

Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътица към смърт.

Нека обсъдим последната част от стиха: **но краят му е пътица към смърт**. Много християни не обръщат внимание на тези гуми, защото си казват, че са спасени и ще идат на небето, без да видят смърт. В техния ум тези гуми се отнасят за невярващите. Но нека помислим какво иска да каже Бог в този стих. Погледнете гумите „пътица към смърт“. Писанието говори много относно пътя на живота и пътя на смъртта. Бог говори на Своите Си (не на тези, които не Му принадлежат): **Така казва Господ: Ето, полагам пред вас пътя на живота и пътя на смъртта** (Еремия 21:8). *Път* в случая означава мъдростта, според която живеем. Ще видите тези гуми на много места в Писанието. Исус казва: **Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погубел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират** (Матей 7:13-14) Но Исус само за вечността ли говори тук?

Бог постави дървото на живота в центъра на Едемската градина. То символизира Божия начин на живот - Неговата мъдрост. Другото дърво, което беше в центъра на градината, беше дървото за познаване на доброто и злото. То представлява пътя, водещ към смъртта. То символизира човешката мъдрост, отделена от Бог. Яденето от плодовете на това дърво не повлия на Адам и Ева само в живота след смъртта, то им повлия веднага. Преди глупавата им постъпка те бяха въздържани, ефективни, здрави и успяващи в каквото се захванат. Но след като ядоха от забранения плод, животът стана по-труден. Те бяха атакувани от болести, липси, тежка работа и трудности, които не бяха срещали преди. Бяха стъпили на пътя към смъртта.

Обаче Бог е изкупител. Беше планирал да поправи това, което човекът беше изгубил. Той направи завет с идеята да възстанови начина на живот. Неговата мъдрост щеше отново да говеде

до истинско щастие, удоволствие от живота, мир, изобилие и други чудесни неща:

Блажен (щастлив) е онзи човек, който е намерил мъдрост... И нищо, което би пожелал ти, не се сравнява с нея. Дългоденствие е в десницата ѝ, а в левицата ѝ богатство и слава. Пътищата ѝ са пътища приятни, и всичките ѝ пътеки мир. Тя е дърво на живот за тия, които я презръщат и блажени са ония, които я държат (Притчи 3:13-18).

Писанията ни показват, че като приложим Божията мъдрост в живота си, тя води до изобилен живот, успехи, ефективност, дълголетие, мир и почит. Дървото е нещо, от което другите ядат. Според този пасаж, ако следваме такъв начин на живот (тази мъдрост), ще станем дърво на живот - източник за изграждане на хората, които опитват от плодовете, които даваме. Обратното също е вярно. Ако живеем според човешката мъдрост, ще станем дърво, което ще вреди на онези, които го опитват, ще доведе до мъка, стрес, непродуктивност, болести, егоизъм и други аспекти на духовна смърт. Да се върнем към Притчи 14:12: **Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт.** Ако изследваме първата част на стиха, може да кажем, че се отнася за всеки: както за вярващи, така и за невярващи. Има път, който изглежда правилен - изглежда добър, мъдър, полезен, стратегически, приемлив, доходен и сякаш си струва. Но предупреждението е ясно: това, което изглежда добро, може всъщност да бъде вредно, пагубно и непродуктивно - път към смъртта.

Авторът на книгата Евреи написва следното изобличаващо увециание към вярващите:

Върху това имаме да кажем много неща и мъчни за поясняване, защото сте станали тъпи в слушане. Понеже докато вие трябваше до сега, според изтеклото време, и учители да станете, имате нужда да ви учи някой из-

ново най-елементарните начала на Божиите словеса, и достигнахте да имате нужда от мляко, а не от твърда храна, а твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото (Евреи 5:11-12, 14).

Ясно е, че умениято да разпознаваме е ключов фактор, за да можем да определим кое наистина е добро и кое - зло. С други думи, това, което е наистина добро, не винаги ни е ясно, не винаги го разбираме или усещаме. Може да попитате: „Авторът на Евреи не казва ли, че можем да обучим чувствата си да правят разлика между доброто и злото?“ Да, казва го, но за какви чувства говори той? Забележете, че в началото на стиха той заявява, че пише до християните, чийто слух е затъпял. За какъв вид слушане говори? Всички ли тези вярващи евреи имаха нужда от слухови апарати? Съвсем не. Той говори за възможността да чуваме със сърцата си. Исус често учеше: **Този, който има уши да слуша, нека слуша** (Матей 11:15) Буквално всички хора, които са получили това писмо, са имали уши, но не всички са имали разсъдливо сърце, което да чуе Словото на Бог кое е най-доброто за живота им. Ще навлезем по-дълбоко в духовното разпознаване по-натък в тази книга. Обаче важно е, че доброто и злото не винаги могат да бъдат различени на пръв поглед. Преди Бог да ми разкрие истината в тази хотелста стая, аз мислех, че доброто и злото са пред нас, ясно различими и очевидни. Нека ви дам друг пример. Един от апостолите, Петър, започна да мъмри Исус, че Бог ще се смили над Него и Той ще има дълъг живот. Изглеждаше уверен, че казва правилното нещо на господаря си. Исус обаче му отвърна остро, защото неговите интереси не съвпаднаха с Божиите (прочетете Матей 16:21-23). Това е един от многото примери от Писанието, които мога да дам, когато се вижда, че доброто и злото не са очевидни.

Соломон се моли: **Дай, прочее, на слугата Си разумно сърце... за да различава между добро и зло** (3 Царе 3:9). Изисква се просветлено и обучено сърце, за да разберем какво Бог нарича добро и какво - зло.

Ева беше свършена във всяко отношение и в градината, която обитаваше, се е усещало много силно и мозъчно Божието присъствие. Но това, което тя смяташе за добро, приятно и желателно, всъщност беше зло и вредно за нейния живот. Тя беше измамена и пострада.

Това ни води до целта на тази книга: да хвърли светлина върху Писанието и с помощта на Святия Дух да разберем какво е добро за живота ни и какво, в края на краищата, ще бъде вредно за нас. Ако Ева, която беше свършена и живееше в градина без недостатък, беше измамена, то колко по-лесно е за онези от нас, с нечист ум и живеещи в повреден свят и сред изкривено общество, да бъдем измамени да сметем това, което ни наврежда - за добро?

КАК СЕ СЛУЧИ ВСИЧКО?

**Не се заблуждавайте, любезни мои братя; всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отец...
(Яков 1:16-17).**

(Християните) не мислят, че Бог ни обича, защото сме добри, а че Бог ще ни направи добри, защото ни обича...
К. С. Луис

През онзи ден в Швеция седях в хотелската си стая и емоциите ми бушуваха. Стоях в страхопочитание поради божествения отговор на мъката ми от смъртта на тази знаменитост, но все още бях смутен. Бях объркан и изпълнен с въпроси. В служение съм от години, написал съм книги и съм поучавал вярващи на всички континенти (без Антарктида) и все пак моето невежество относно кое наистина е добро беше изобличено. Преобладаващият въпрос, който си задавах, беше: какво друго съм смятал за добро, което не е добро в Божиите очи и също толкова важно: какви са последствията? Преди да започна да говоря по тези въпроси ще е полезно да се върнем там където започва всичко - Едемската градина. Това е логична стъпка, при положение, че Светият Дух използва точно тази връзка, за да привлече вниманието ми в онази хотелска стая. Има един въпрос, свързан с историята за градината, с който аз и много други сме се борили с години: Как е успяла змията да настрои Ева против Бог?

Нека помислим за това. Ева живееше в съвършена обстановка. Нито баща, съпруг, роднина, шеф или учител някога е злоупотребявал с нея или я е малтретирал. Тя живееше в изключителен

мир и спокойствие и нямаше болести или липса на ресурси. И най-хубавото - тя живееше в хармония със своя Създател. Божието присъствие изпълваше атмосферата и Той често се разхождаше из градината заедно с Адам и Ева. Та тогава как змията успя да накара жената, а и мъжа, да се обърнат срещу Бог?

Ако успеем да разгадаем тази мистерия, ще имаме предимство, ще знаем как врагът може да направи същото с нас днес. Ако знаем тези трикове, няма да е толкова лесно да попаднем в заблуждение и неподчинение към нашия Създател.

Великолепна градина

В началото Бог създаде съвършен свят, красив, без недостатъци и пълен с ресурси и други неща, на които да се наслаждава душата. Бог не създаде само няколко вида животни, гървета и пейзажи. Той сътвори повече от милион живи същества, повече от двеста и петдесет хиляди вида растения, повече от сто хиляди вида гървета и безброй различни скали, почви и естествени природни ресурси. Земята беше шедьовър.

Хиляди години по-късно учените все още я изследват и се удивляват колко е сложна. Те все още не са достигнали до разбирането на света и вероятно никога няма да стигнат.

Бог създаде и оформи всичко това за обекта на Своята любов: човека. И колкото и удивителна да беше планетата, Създателят не спря до там. Той дори лично я засади - удивителна градина на земята. Обичам природата и градините. Нека бъде честен. Не обичам да работя на нито едното място - може да питате Луза. Тя ще се намръщи докато ви обяснява колко презирам да работя в градината. Това, което обичам, е да си седя или да се разхождам из красиви овощни градини, лозя или гори. Възхищавам се на цветовете, ароматите, почвата и разнообразието от гървета и растения.

Наскоро говорих в Констанц, град в Германия, кръстен на езеро, което е наблизо. Езерото Констанц е най-голямото в Герма-

ния, което е пълноводно поради разтопенения лед и снежни води, идващи от Алпите.

Заедно с Лиза бяхме на посещение на едни близки приятели - пастор Фраймут (добро немско име) и съпругата му Джоана. Имаше няколко свободни дни и нашите домакини ни предложиха най-различни забавни дейности, с които да запълним времето си. Открихме, че няма нещо, което да не може да се прави в Констанц; обаче там където най-много исках да отида не ни беше предложено. В близост до езерото Констанц има място, наречено *Островът на цветята*. Името му всъщност е Майнау, но островът на цветята звучи по-описателно, защото целият остров е градина. Много исках да се разходя там, но щеше да отнеме цял ден да се разгледа. Лиза, Джоана и Фраймут първоначално помислиха, че се шегувам, когато попитах дали може да посетим острова. Все пак кой би си помислил, че човек, който обича спорта и състезателните дейности, би искал да прави нещо толкова скучно като разхождане из градина? След като го споменах няколко пъти, приятелите ми казаха: „Не мислихме, че си сериозен. Наистина ли искаш да отидем?“

„Да!“ - отговорих аз. И започнахме да планираме ходенето, въпреки липсата на голям ентузиазъм от страна на другите. Беше невероятен ден. Карахме по мост до острова, платихме таксата за вход и започнахме обиколката. Не ми отне много време да се почувствам напълно пленен. Бях удивен от красотата и сложността на тази обширна градина. Добрите новини бяха, че не бях сам. Шегите и подигравките на другите трима престанаха, когато видяхме този шедевър. Всяка част от огромната градина беше като пир за очите. Красивите цветни лехи бяха съвършено подредени до пътеките за вървене, които ги очертаваха така, че можеше да се види всяко едно растение. Имаше карти (фигури) направени от цветя и огромни статуи на животни, деца и дори къщи, направени от различни дървета, растения и цветя. Защеметяващи водни съоръжения също бяха част от пейзажа. Всички се наслаждавахме на красотата и творчеството на това място, за което трябваше повече от половин ден, за да се обиколи - ние видяхме само половината. Много пъти през

този следобед размишлявах - ако мъже и жени могат да създадат такъв прекрасен остров, наслада за очите, изобилие от аромати, то как ли е изглеждала Божията градина? Едемската градина не е направена от някой опитен градинар или ландшафтен архитект. Най-великият Създател сам я е насадил. Бог е създал тази богата и пищна Едемска градина, поставил е Адам в нея и довел всички животни при него. Съзателят искаше да види дали Адам ще може да даде имена на повече от 1.25 милиона вида животни по земята. Колко е трябвало да бъде интелигентен този човек! Но Адам не само имаше възможността да ги наменува, но и да запомни имената на всяко едно - без таблет или Гугъл, който да му помага. Адам е бил гениален.

Но Бог не доведе животните при Адам само за да ги наменува. Той искаше да види и кое животно щеше да е подходяща компания за човека. Адам кръсти всички птици и всички животни, но нищо едно не беше подходящ помощник за него. След това Бог постави Адам в дълбок сън и през това време взе едно от ребрата му, направи жената и я доведе при него. Тогава Адам каза:

Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече Жена, защото от Мъжа бе взета (Битие 2:23).

Идеалният помощник за мъжа беше жената. Те се допълваха един друг. Заедно те имаха задачата да пазят планетата, и по-конкретно - градината. Преди Бог да направи Ева, Той даде на Адам ясни напътствия: **От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш (Битие 2:16-17).**

Не знаем по кое време се е случило следващото описано събитие. Може да е станало след няколко седмици, години, десетилетия или дори след по-дълъг период от време. Но денят дойде, когато най-хитрото животно, змията, опиге при Ева и постави под въпрос заповедта на Бог. (Как изобщо може змия да говори? Аз лично вярвам, че преди падението животните са могли да

общуват с хората. Затова не виждаме Ева да се изплашва или да се изненадва, когато при нея отива змията. Това знание за говорещите животни трябва да се е предавало през поколенията, защото когато магарето на Валаам проговори, той също не беше изненадан (вж. Числа 22:21-35). Той проведе разговор с товарното си животно, без да показва никакви признаци на изненада.

Как го направи?

Нека повторя целта на изследването ни за това какво се беше случило в Едемската градина. Опитваме се да разберем как тази обладана от дявола змия успя да убеди Ева да се настрои срещу Бог, въпреки свършената среда, в която се намираше жената. Нека погледнем подхода на змията:

Тя каза на жената: **Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?** (Битие 3:1).

Така змията предприе първата стъпка от стратегията си. Целта ѝ беше да отдели Ева от божествената мъдрост. Този добре зададен въпрос подмами жената да отдели погледа си от безброй многото плодове, от които можеше да яде, и да го насочи към единствения забранен плод. Точните думи на Бог към Адам и Ева бяха: **От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но не и от...** Подчертава се Неговата щедрост: **от всяко дърво може да ядете.** Има хиляди дървета, които дават плод по света и предполагам всяко едно от тях е присъствало в градината. Колко е била умна змията! На Ева ѝ беше разрешено да яде от хиляди дървета, но след лукавия въпрос на Сатана, тя не можеше да отдели очи от единствения плод, който ѝ беше забранен.

Днес не е по-различно. Бог е дал толкова много дарове на всеки от нас - с всяко небесно благословение (вж. Ефесяни 1:3). Ще отнеме цяла група книга, за да ги опишем. Казано ни е също, че

всичко е наше в Христос (вж. 1 Коринтяни 3:21-23). Но каква е стратегията на врага ни? Не е по-различна от тази, която използва в градината. Той се опитва да прикрие щедростта на Бог, за да можем да виждаме само каквото е „забранено“. Защо Бог иска да се въздържа от всичко? Ще разгледаме този важен въпрос след няколко страници, но, накратко казано, това е за наше добро. Той знае отлично кое е най-доброто за нас. Ева, знаейки истината, бързо отговори на тази змия:

От плода на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е всред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допрете до него, за да не умрете (Битие 3:2-3).

Трябва да отбележим неточността в отговора на Ева. Бог никога не е споменавал, че не трябва да докосват плода. Това може да изглежда незначително, но ни показва защо змията отиде при нея, а не при Адам. Ева я нямаше, когато Бог даде Своята заповед и тя не я е чула от Неговите уста, за разлика от Адам. Вярвам, че някой предишен ген Адам и Ева са се разхождали из градината и са стигнали до дървото за познаване на доброто и злото. Адам го е посочил и е обяснил на Ева какво Бог е казал за това дърво. Аз наричам този вид взаимодействие комуникирано знание (т.е. знание, което сме придобили от някой друг). От друга страна, при Адам знанието беше разкрито. Каква е разликата? Разкритото знание е когато Бог директно ни е показал нещо.

Знание, придобито от общуване, спрямо такова, което Бог ни е открил

Един ден Исус попита учениците Си: **Спорег както казват хората, Човешкият Син Кои е?** (Матей 16:13). Един по един учениците изредиха всички, за които бяха чували да се говори така: възкръсналия Йоан Кръстител, Илия, Еремия или някой от пророците - това бяха част от хората, за които учениците

бяха чули от техните версии на *Туйтър*, *Файсбук*, *Истаграм* и блоговете. След като Исус изслуша какво бяха открили те, общувайки с другите, Той попита: **Но според както вие казвате, Кой съм аз?** (15 стих). Учениците стояха като парализирани без да отговорят. Ако Исус не беше задал първия въпрос, те щяха да бъдат повлияни от коментарите на другите. Но тъй като зададе и друг въпрос, Той ги мотивира да не мислят за това, което са чули, а да разберат какво Бог им открива. Единственият, който имаше отговор, беше Петър. Той каза: **Ти си Христос, Син на живия Бог** (16 стих). Мога да си представя Исус да се усмихва, да потупва Петър по гърба и да казва: **Плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата** (17 стих). Петър не беше получил тази информация от нещо, което беше прочел онлайн или видял в някоя статия в списание. Той споделяше истината, която Бог му беше разкрил лично. Исус каза, че този тип знание чрез откровение е това, на което Църквата ще бъде съградена и портите на Ада няма да ѝ надделят. Но портите на Ада могат да надделят над онези, които притежават само от първия вид знание, чуто от другите. Ние можем да достигнем до знание по откровение по много начини. Може да го получим докато четем Писанието или вдъхновяваща книга, докато се молим, слушаме проповед, да получим видение като Петър на покрива (вж. Деяния на апостолите 10:9-16) или просто да позволим на Словото да влезе в църквата ни чрез Святия Дух. Трудно е да обобщим как се случва. Понякога може да чуете тих нежен глас дълбоко в сърцето си. Друг път просто знаете, защото Бог е дал откровението на духа ви. Друг път сърцето ви започва да пренуска и усещате Божието присъствие, докато четете Писанието. Както и да гоиде, вие знаете, че сте го чули от Бог и това откровение не може да ви бъде отнето. От друга страна, комуникационното знание се придобива като просто слушаме или четем изявления на други хора какво са чули от Бог. Знанието може да бъде правилно, но ако Святия Дух не го е открил лично на сърцето ви, лесно може да бъде изопачено. Например съм чувал хора, които силно изявяват знанията си върху Библията, като казват: „Джон, знаеш ли, че парите са

коренът на всяко зло?“ Това, което тези заблудени мои приятели са прочели, е 1 Тимотей 6:10, където се казва: **Защото любовта към парите е коренът на всяко зло.** Парите са просто инструмент. Може да използвате гаден инструмент погрешно или да го използвате правилно. Пистолетът е инструмент. В ръцете на крадец, пистолетът ще бъде използван погрешно по време на обир. Обаче пистолет в ръцете на полицаи може да бъде полезен, за да спре някого от това да изнасили или убие жена. Това е същият пистолет и няма нищо зло или добро в неговата същност. По същия начин парите са инструмент и не са коренът на всяко зло. Любовта към парите е коренът на злото. Хора, които твърдят подобни погрешни неща, имат знание, базирано на нещо, което са чули, а не каквото Бог им е открил. За мен този вид знание е по-опасен от отсъствието на знание. Думите на Ева, когато тя се опита да опише заповедта на Бог да не докосват плода, ни показват, че е нямала знание по откровение. Божието присъствие беше в градината. Той ходеше с Адам и Ева може би ежедневно (вж. Битие 3:8). Напълно нормално е Адам да сподели с жена си какво Бог е заповядал, но това което тя най-вероятно не беше направила е да отиде при Създателя си и да го пита лично за заповедта Му.

Това трябва да бъде характерно за онези, които твърдят Бог и искат да Го опознаят и разберат повече. Чуйте какво направиха хората от Берия, когато Павел им предаде посланието от Бога:

И беряните бяха по-благородни (с отворен ум) от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията да видят дали това е вярно (Деяния на апостолите 17:11).

Беряните слушаха думите на Павел и изследваха сами Писанията. Харесвам словосъчетанието „отворен ум“. Техният ум беше отворен за гласа на Духа. Връзката между духа им и ума беше отворена и те можеха да получават знание по откровение.

За разлика от много християни днес, тези беряни не получаваха сведенията си просто от подкасти, блогове или дискусии

във фейсбук и туитър. По същия начин, когато Исус обсъждаше Своята идентичност с учениците Си, Той не се интересуваше какво казват за Него хората или социалните медии в онези дни. Той искаше да знае: „Момчета, какво ви откри Бог?“ Може по време на пътуванията им Петър да е чул някой да казва: „Исус трябва да е Христос.“ И в този момент на осъзнаване, умът и сърцето му да са започнали да препускат, поради присъствието на Святия Дух. Това е! Той е Божият Син! Той е Христос! Е-ха! Преди можех само да го усетя, но сега със сигурност знам, че Той е Христос! Ние често получаваме откровения в сърцата си от Бог по този начин. Или може да не се е случило така с Петър. Откровението може да е дошло в сърцето му вечерта, преди да заспи или някой ден, докато се е разхождал из градовете, или докато е гледал Исус да говори на останалите апостоли. Вероятно в един от тези моменти, без Петър да осъзнава, Бог му е напомнил някой пасаж от Стария завет като например Исаия 9:6-7, който предсказва идването на Христос. Или може би моментът на просветление е дошъл, докато Исус е изцелявал някого. Може ученикът да се е сетил за някой равин, който е чел Стария завет относно идването на Месията. **Той взе на Себе Си нашите немощи, и болестите ни понесе** (Матей 8:17, изпълняващ пророчество от Исаия 53:4).

Има много начини, по които откровението за самоличността на Исус може да е достигнало до Петър; но важното е, че Бог му го е открил. Мога спокойно да кажа, че не това се е случило с Ева. Тя не е получила знание от Бог. Знанието, което тя получи, беше чуто. Може би Адам и е туитнал „Хей, съкровище, видях те да гледаш дървото за познаване на доброто и злото. Не го докосвай! Бог каза, че ще умрем, ако ядем от плода му.“

Втора фаза

Сега, след като змията прикова вниманието на Ева единствено към това забранено дърво, тя можеше да предприеме следващата стъпка от своя план, за да я убеди напълно, да го опита.

Тази стъпка може би е пряко противоречие на това, което Бог ясно беше казал. Но трябваше да бъде добре поднесено, така че да изглежда разумно и да има обещание за някаква полза. И Сатана продължи:

След това змията каза на жената: Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото (Битие 3:4-5).

Помислете за гумите на змията „Бог знае“. Те предполагат, че нещо е било скрито, но не просто каквото и да е, а такова, което би подобрило живота на Адам и Ева. Би ги довело на следващо ниво. Тъй като имаше и добро в това дърво, змията се изказваше внимателно, така че становището ѝ да звучи логично. Планът проработи.

И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде (Битие 3:6).

Ева видя, че дървото беше добро, приятно и щеше да я направи мъдра. Все желани ползи.

Ева гледаше дървото и започна да размишлява: Почакай малко. Има нещо хубаво и полезно в това дърво, което Бог е забранил. Със съпруга ми може да имаме по-хубав живот. Можем да бъдем по-мъдри, по-щастливи, но е забранено. Мислех, че нашият Създател ни обича и е щедър, но всъщност ни заблуждава. Той крие нещо добро от нас. С всяка секунда, в която Ева мислеше по този начин, желанието ѝ за плода нарастваше. Желанието ѝ беше обосновано от увереността ѝ, че има нещо добро за нея в това дърво. Целта на змията беше да изкриви образа на Бог в очите на Ева. Ако успееше, щеше да може да я настрои срещу Него. Защо? Защото Божието управление е установено от Неговия характер. Цар Давид пише: **Правда и правосъдие са основа на престола Ти (Псалм 89:14)**. Като цар, Давид знаеше, че тези

черти са основата за истинския лидер. Ако един цар е истинен, справедлив и мъдър, управлението му няма да приключи. От друга страна, ако управителят е лъжлив и несправедлив, няма да управлява дълго. Божият характер е съвършен, но змията искаше да убеди Ева в обратното. Тя се опитваше да изопачи фактите. Изгледът на забраненото дърво беше приятен. Изглеждаше сякаш би направило някого мъдър, но външният вид може да бъде заблуждаващ. Затова ни е казано: **Гледаме не на видимите неща, а на невидимите** (2 Коринтяни 4:18). Това, което е невидимо в Словото Божие, то е правилно и справедливо.

Не се заблуждавайте

Змията успя да накара Ева да се обърне срещу Създателя си, като я заблуди да промени виждането си за Божия характер. Често е трябвало да се бия с подобни мисли в сърцето си, когато не съм получавал отговор на молитва толкова бързо, колкото съм искал. В такива ситуации си напомням за верността на Бог. Връщам се в реалността: Бог не е проблемът, Той е добър и щедър Баща. Змията накара Ева да повярва, че има нещо добро за нея, от което Бог я лишаваше. Ако това се случи в съвършената среда, с жена, която не е била наранявана, обиждана и никой не се е възползвал от нея, то колко по-лесна е задачата на врага ни днес, в този пропаднал свят, пълен с обиди, корупция, перверзия и заблуждение? И по тази причина сме предупредени от апостол Яков:

Не се заблуждавайте, любезни мои братя (Яков 1:16).

Както обичам да казвам, има само един проблем със заблуждението: че те заблуждава! Заблуденият вярва с цялото си сърце, че е прав и е от страната на истината. Но всъщност греши и не е прав, нито е от страната на истината. Плашещо! Ева беше заблудена и извърши грях. Яков не иска ние да попадаме в същия капан. Нека изследваме неговото изявление:

Не се заблуждавайте, любезни мои братя; Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре, и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение, или сянка от промяна (Яков 1:16-17).

Яков не казва, че повечето добри неща са от Бог. Това е мнението на много хора. Не, казано ни е, че всеки съвършен дар идва от Бог. Можем лесно да кажем: „Няма нищо добро за теб, извън Божията воля.“ Не пренебрегвайте тези думи, понеже са много важни: Няма значение колко добро може да изглежда нещо, колко щастливи ви прави, колко е забавно, колко богати и успели ще станете, колко духовно изглежда, колко популярно или прието е и т.н. Ако нещо е в противоречие с Божията мъдрост, то със сигурност ще бъде пагубно и ще доведе проблеми в живота ви. Ева изцяло вярваше, че прави мъдър избор - добър избор, който да подобри живота ѝ и този на съпруга ѝ. Но не стана така. И ако мислите, че след хиляди години вашата мъдрост относно това кое е добро е по правилна от Божията, вие сте също толкова заблудени, колкото Ева и скоро ще попаднете в дълбока скръб.

Знам, че може да мислите, че съм малко негативен или тесногъръд, но не това са намеренията ми. Просто ви предупреждавам. Тази книга е пълна с инструкции как да разпознаете истинското добро за живота ви, служението, бизнеса, взаимоотношенията ви с хората и гр. Но за да предам напълно посланието на Исус Христос трябва да предупреждавам и да уча. Павел потвърждава това, като пише:

Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек съвършен в Христос (Колосяни 1:28).

Не можем да бъдем зрели без предупреждения (съвети) и поучаване. Гледам на това така. Всеки път като си купите електронно устройство или уред, на първата или втората страница от инструкциите ще видите думите: „Внимание: Прочетете преди употреба.“ И след това производителят изрежда няколко

правила за това какво да правите, и по важно - какво да не правите с продукта. Тези предупреждения са там, за да ви кажат как да не навредите на себе си или на продукта. Ще можете да го използвате с години, ако не пренебрегнете предупрежденията. Но ако производителят не беше сложил правила, може по невнимание да нанесете повреда на уреда. Ако това се случи, ще напишете недоволен имейл до компанията за това защо не са ви предупредили как правилно да използвате стоката.

Павел ни казва, че трябва да внимаваме какво ни предупреждава Новият завет. Ако го правим, ще имаме години на успешен живот в хармония с нашия Създател. Но ако ги пренебрегнем ще страдаме подобно на Адам и Ева. Ще започнем да пишем постове в блогове, писма и имейли за това колко несправедлив е животът поради мъката и лишенията, които имаме. Но Бог ясно казва:

Тая книга на закона да се не отдалечава от устата ти; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно, според всичко каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех (Исус Навин 1:8).

Бог гарантира успешен и проспериращ живот, ако внимателно спазваме това, което е написано в Неговата книга с инструкции. Тази книга не съдържа само насърчаващи и утешителни поучения. Съдържа и предупреждения.

За съжаление, в наши дни много пастори и учители избягват тези важни предупреждения. Тези части на Библията могат да бъдат приети като негативни, а ние не искаме обезкуражаващи послания да излизат от амбона, защото такъв подход би бил непривлекателен и би провалил службата или конференцията. Следователно, бихме могли да избегнем много проблеми и прозвешествия, ако като вярващи бъдем поучавани и предупреждавани. Важно е да разберете това: няма нищо добро за вас извън Божията мъдрост и слово - абсолютно нищо. Ако го вярвате, нека продължим в нашето изследване на разликите между доброто и Бог.

БОЖИЯТ УНИВЕРСАЛЕН СТАНДАРТ ЗА ДОБРОТО

Всяко слово Божие е опитано
(Притчи 30:5).

Най-добре се противопоставяме на грешките като
изявяваме словото на истината.

Матю Хенри

В тази книга ще засегна три аспекта на това какво е добро. Първият е свързан с основата на връзката ни с Бог; вторият - с нашия характер и победение, и третият - с плановете и стратегиите ни. Те са тясно свързани, като първото се отнася за основата ни, второто е това, което държи живота ни, а третото представлява гравенето на съдбата ни. Ако първите две са здрави, трудът ни ще се максимализира и ще постигнем нещо, но ако дори едното не е здраво, работата, която ще свършим в живота си, ще бъде възпрепятствана и краткотрайна.

Помня построяването на първата ни къща, сякаш беше вчера. Целият процес от началото до края беше пленителен за Луиза и мен. Откакто започна строежът, всеки ден ходехме до мястото да видим как върви. Поставянето на основата не беше толкова интересно и прекарахме най-малко време да наблюдаваме. Но по горедолу същото време едни наши приятели си строиха много по-хубав първи дом. След няколко години, по техните стени имаше огромни пукнатини от тавана до пода. Една вечер бяхме у тях на вечеря и забелязвайки този проблем, ние попитахме какво не е наред. Те споделиха, че основата не е била стабилна. Техният строител не е давал най-доброто от себе си и опитите да оправят проблема от тяхна страна не бяха сполучливи. Било много скъпо и трябвало

много време. Тази ситуация ми показва колко е важна основата. Нищо, че поставянето на основата не беше най-интересното нещо за наблюдаване, тя е много важна, за да издържи къщата. След като основата беше завършена, следваше ред на стените. Това направи ходенията до работната площадка по-интересни. Посещенията ни бяха по-гълзи, защото можехме да се разхождаме из къщата. Вълнувахме се да видим как стаите придобиват форма и получавахме по-реалистична представа за това как ще изглежда домът ни. Последната фаза беше много вълнуваща и прекарахме най-много време в къщата през нея. След като бяха поставени стените и гипсокартонът, наблюдавахме монтирането на тапицерията, шкафчета, поговите настилки, плотове и накрая - осветлението. Това беше първата ни къща и можехме да я декорираме както пожелаехме. Всеки ден ни се струваше като Рождество. Всичко се нареждаше чудесно.

Мисълта ми е: ако не всичко беше наред с първите два етапа от строежа на къщата ни, щеше да има проблеми - или веднага, или, както при приятелите ни, с времето. По същия начин, последната част от тази книга - в която ще става въпрос за плановете ни и стратегиите ни - ще бъде най-приятна за обсъждане. Ще говорим за решенията, които взимаме в бизнеса, служението или това, което търсим в живота. Има избори, които трябва да вземем в тези сфери и изглеждат добри, но често не са Божието най-добро. Тези избори ще ни попречат да достигнем максималния си потенциал. Непроменима истина е, че **Бог няма да лиши от никакво добро ходещите с незлобие** (Псалм 84:11). Той ни желае доброто, а Неговото добро винаги е превъзходно. Ще навлезем в тази дискусия по-късно, но точно както строителят внимателно прави първите стъпки от конструкцията, така в тази книга първо трябва да положим основата и стените.

Определяне на доброто

Да погледнем думата „добро“. Еврейската дума за „добро“ е *тоб*. Някои от дефинициите дадени в речника Complete Word Study са: да си щастлив, приемлив, да правиш правилни неща.

Новата интернационална енциклопедия за библейските гуми заглавава понятието:

тази простичка дума означава „добро“ в най-широкия възможен смисъл. Включва красивото, привлекателното, полезното, доходното, желаното, моралното.

Концепцията, която свързва всички тези употреби на думата „добро“, е процесът на оценка и сравнение. За да определим доброто, трябва да сравним неща, качества и действия с други неща, качества и действия...

Разказът за сътворението въвежда думата *тоб*, когато Бог вижда работата, която е извършил, и казва, че е „добро“. Бог също оценява. Всъщност, тъй като човек е създаден по образ и подобие на Бог, той има възможността да прецени правилно. Но грехът е унищожил човешките възприятия. За това само Бог е способен да оценява напълно правилно. Авторите на Стария завет бяха убедени не само че всяко добро идва от Бог и че Той е мярката за доброто, но и че само Той знае кое е най-полезното за нас и кое е морално правилно. Бог споделя своите разбирания за добро в Словото Си и можем да сме сигурни в Неговата преценка за това кои определени неща, качества и действия са полезни.

Ключовата дума е: *преценка*. Адам и Ева решиха да оценят доброто и приемливото без Божия съвет. Те направиха оценка на база други стандарти: своите си. Това е коренът на човешката вражда със Създателя. Има различни форми, но винаги се свежда до този мотив: „Знам какво е правилно за моя живот и нямам нужда някой да ми казва какво да правя.“ Но Бог казва: **Има път, който се вижда прав на човека. Но краят му е пътища към смърт** (Притчи 16:25).

В първата глава цитирах същите гуми, но от Притчи 14:12. Не е случайност, че стихът се повтаря. Ако нещо се повтаря в Библията, то Бог иска да наблегне на него. Винаги помнете, че за Бог някои неща са по-важни от други (вж. Матей 23:23). Ако един цитат се повтаря, трябва да обърнем дори по-голямо внимание. В този случай това е много силно предупреждение. Бог знае колко

лесно може да се изопачи границата между доброто и злото. Щом се е случило в градината, колко по-лесно е да се случи днес? Той ни предупреждава, че има пътища - модели на поведение, мисловни процеси, неща, които вярваме, навици и дори традиции - които изглеждат приемливи според нашата оценка, но, в крайна сметка, доказват, че сградата на живота ни е повредена и това ще окаже влияние във времето. Може да отнеме месеци и години да се види резултат, а може и да не се появи до Съдния ден. Павел казва: **Греховете на някои човечеци са явни и предварят ги на съда; а на някои идат отпосле** (1 Тимотей 5:24). Не знам за вас, но мен ме притеснява втората част от този стих. Не че се страхувам от Бог, а по-скоро ме е страх да не съм далеч от Него.

Вярвам ли наистина, че Божията мъдрост е съвършена и вярвам ли Му, че знае кое е най-добро за живота ми? Всеки човек трябва да отговори на този въпрос в сърцето си. И това убеждение не зависи от обстоятелствата. Или Божията мъдрост е съвършена винаги, или е погрешна и е по-добре да взимаме сами решения, независими от Него. Та, какъв е стандартът за добро, в който вярваме? Какво ни води в пътя на живота. Апостол Павел ни казва:

Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата (то ни поправя когато грешим и ни показва кое е правилно) (2 Тимотей 3:16).

Нека да разгледаме ключовите елементи от този стих. Цялото Писание. Не само част от него. Не само частите, които харесваме и тези, с които сме съгласни. Не само тези, които съвпадат с нашия начин на мислене. Цялото Писание. Бъдете честни със себе си: гледате ли на Божията мъдрост като правилна в някои ситуации, но не и в други? Ева знаеше, че Бог беше Съзателят и се наслаждаваше на богатството на Неговата доброта и чудесното Му присъствие. Беше ѝ дадена красива обстановка, мир, хармония, благосъстояние и изобилие от вкусна храна. Но, веднъж повярвала, че Божията мъдрост не е правилна в дадена сфера, тя попадна в

пътя на смъртта. Ако Ева може да бъде разколебана в свършена среда, без недостатъци, кое би ни защитило в нашия свят на разврат. Единствено Писанието ни учи какво е правилно и какво - грешно. Някои неща може да имат вид на добро и все пак да са обратното. Има разбирания, предположения, мнения, качества, начини на разсъждаване и на мислене, които ни се струват добри, но не са. Поради тези скрити опасности Бог ни е дал наръчник с пръвила за живот, за да не изпаднем без да искаме в пътя на смъртта, като се отделим от истината. Този наръчник е Библията. Трябва да си зададем следния въпрос и да си отговорим честно: Редовно ли си чета Библията? Изучавам ли я? Прекарвам ли време, търсейки Божията мъдрост за живота си? Или и аз като Ева си мисля, че съм наясно със Словото Му. Живеейки в развратен свят, борейки се със своя нрав, по-добър ли съм от Ева в разбирането на истината и в правилния път ли ходя? Цялото Писание е вдъхновено от Бог. Няма изключения или скрити клаузи в това твърдение. Или е всичко, или е нищо. Ако не цялото Писание е боговдъхновено, то тогава ние имаме погрешен наръчник.

Достоверността на Писанието

Нека да разгледаме някои факти за Библията. Съставена е от шестдесет и шест книги, написани на различни езици, в период около 1500 години, от повече от четиридесет мъже, на три континента (Африка, Азия и Европа). Тези хора, които са я написали, са имали различно минало, професии и гледни точки. Имало е рибари, пастири, военни, царе, царски виночерпец, доктор, бирник, човек, който прави шатри и др. Някои са писали в затвора, а други в дворец. Въпреки че това, което са написали, покрива много теми, обединението (единството) на различните книги е забележително - но определено не случайно. Основната им тема е тази: проблемът с греха на човечеството, в резултат на който следва отделяне от Създателя, неспособността да възстановят взаимоотношенията си с Него и божествения отговор - Месията, Господ Исус Христос. Това съдържание е вплетено от Битие

до Откровение. Фактът, че не само един човек или една група хора са сглобили Библията, вдъхва страхопочитание. Нямамо е комитет, събрание или институция, която да сглоби наръчника. Тъй като Писанието е писано в дълъг период от време, повечето автори не се познавали лично и дори не са живяли в една епоха. През период от 1500 години на създаване на Библията се е прибавяла книга след книга, когато е била написвана. (Спрете за малко и си помислете за преди 1500 години. Това е толкова отдалечена, че предшества дори Британската империя. Зашеметяващо!).

Сега, много поколения по-късно, е изумяващо да знаем, че Библията, която четем като една книга, е написана от хора, които са нямали представа за цялостната структура. Индивидуалните им приноси могат да бъдат сравнени с това разни хора от различни поколения и култури да напишат глави на роман, без да знаят какво са писали предишните. Удивителната съгласуваност на Библията е доказателство, че е божествено вдъхновена. Като симфония, всяка част от нея допринася за цялата хармония, ръководена от Бог.

Само това знание ни дава достатъчно основание да вярваме в божествения произход на Библията. Но нека да продължим нататък и да обсъдим точността на тези различни автори. Пророчества за идването на Месията са написани в много книги от Стария завет преди повече от сто, а в някои случаи повече от хиляда години преди раждането на Исус. Повечето учени се съгласяват, че има над триста такива пророчества в Стария завет. Когато Исус дойде на земята, Той каза на Отец: **Ето, дойдох (в свитъка на книгата е писано за Мене), да изпълня Твоята воля, о, Боже** (Евреи 10:7). А на хората каза: **Писанията свидетелстват за Мен!** (Йоан 5:39).

Изпълнението на тези пророчества от Исус също е невероятно доказателство за боговдъхновеността на Писанията. Често заключение, което хората правят, за да опровергаят това, е че в историята е имало и други личности, които пасват на описаното в пророчествата. Това е вярно. Определени хора могат да паснат на едно, две или няколко пророчества, но да се намери човек, който изпълнява всичките, е просто невъзможно. Нека го илюстрирам. Следващите няколко страници ще бъдат по-ло-

гични и научни, свързани с природата, но ви уверявам, че тази информация е важна и възхитителна за размишления.

Точността на Писанието

В средата на XX век, професор на име Питър Стоунър издава книга със заглавие: „Науката говори“. В нея той обсъжда пророчествата за Христос в светлината на научната възможност. Разглеждайки неговите открития, д-р Х. Харолд Хартмън написва предговор на книгата му:

Ръкописът на книгата „Науката говори“ внимателно е разгледан от членовете на American Scientific Affiliation и от изпълнителния съвет на същата група е установено, че книгата е точна и може да се разчита на научния материал изложен в нея.

Включеният математически анализ е основан на принципите на вероятността, които са старателно изложени и професор Стоунър ги прилага по подходящ и убедителен начин.

Стоунър не е извършил това проучване сам, но си е избел заключения от повече от шестстотин студенти, от дванадесет различни класове. Той внимателно е претеглил техните открития и редактирал части от тях, за да направи информацията по-пълна. Тяхната първа оценка включва следните осем пророчества за Исус Христос:

1. Исус да бъде роден във Витлеем (пророкувано в Михей 5:2, изпълнено в Матей 2:1-7, Йоан 7:42, Лука 2:4-7).
2. Исус да бъде предшестван от пратеник (пророкувано в Исаия 40:3 и Малахия 3:1; изпълнено в Матей 3:1-3, 11:10, Йоан 1:23, Лука 1:13-17).
3. Влизането на Исус в Ерусалим на магаре (пророкувано в Захария 9:9; изпълнено в Лука 19:28-37, Матей 21:1-11).

4. Предаването на Исус от Негов приятел (пророкувано в Псалми 41:9 и 55:12-14; изпълнено в Матей 10:4, 26:47-50, Йоан 13:21-27).
5. Исус да бъде продаден за тридесет сребърника (пророкувано в Захария 11:12; изпълнено в Матей 26:15, 27:3).
6. Парите, за които Исус е продаден, да бъдат хвърлени в храма (пророкувано в Захария 11:13; изпълнено в Матей 27:5-7).
7. Исус да мълчи пред обвинителите си (пророкувано в Исаия 53:7; изпълнено в Матей 27:12, Марк 14:60-61, 15:3-5).
8. Исус да бъде разпнат на кръст като крадец (пророкувано в Псалми 22:16, Захария 12:10 и Исаия 53:5, 12; изпълнено в Лука 23:33, Йоан 20:25, Матей 27:38, Марк 15:24-27).

Преди да продължа, нека ви дам простичък пример за науката на вероятностите. Представете си, че имаме седем жълти тенис топки и една бяла, сложим ги в една голяма кофа и ги разклапим, после повикаме някой незрящ човек да бръкне и да извади една топка от кофата, вероятността той да извади бялата е едно на десет. Това е вероятността.

Във връзка с осемте пророчества, Питър Стоунър казва:

„... Вероятността който и да е живял човек да изпълни всичките осем пророчества е едно на 100 000 000 000 000 000.“

Тази статистика е смайваща, но освен ако не сте математик или учен, е трудна за схващане. Стоунър дава пример, който ще перифразирам. Ако имаме възможността да притежаваме 100 000 000 000 000 000 сребърни монети, ще имаме проблем: няма да има къде да ги държим. Не съществува достатъчно голямо хранилище или сграда в целия свят, която да ги побере. Обемът им би бил толкова голям, че тези монети биха покрили цялата територия на щата Тексас на височина 60см. Това е доста голямо количество монети. Представете си, че получим толкова монети, нека да отбележим по някакъв начин една от тях, да завържем очите на човек, да го качим на хеликоптер до Тексас. Когато слезе, да му кажем да избере една монетка. Шансът да избере точно отбеляза-

ната в целия щат Тексас е същият както един човек, от времето на пророците до сега, да изпълни осемте пророчества за Месията.

Стоунър пише:

Изпълнението на тези осем пророчества само по себе си доказва, че Бог е вдъхновил пророците и шансът тези пророчества да бъдат изпълнени е едно на 100 000 000 000 000 000.

Тези коефициенти са зашеметяващи. Но Стоунър не спира само с тези осем пророчества. Той прибавя още осем (общо шестнадесет от Стария завет) относно живота на Исус. Той казва:

Шансът един човек да изпълни шестнадесет пророчества е едно на 10^{45} .

Какво е това число? Би било 1 с 45 нули отзад. Или:

1 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000.

Стоунър обяснява тази вероятност и отново ще перифразирам. Ако трябваше да превърнем това число в сребърни монети, земята ще е прекалено малка, за да ги побере. Ще трябва да ги съединим в солидна топка, която би имала диаметър шестдесет пъти по-голям от разстоянието от земята до слънцето - това са 10 милиарда километра. Позволете ми да ви помогна да разберете колко голяма би била тази топка. Аз често летя до други страни да проповядвам Словото на Бог. Невероятно, сега можем да прелетим разстоянието от единия до другия край на планетата за по-малко от 24 часа. Апостолите биха обичали тези дни!

Ако искаме да обиколим тази сфера от сребърни монети с реактивен самолет, нямаше да можем да го направим, защото нито един човек в нашата епоха не е живял толкова дълго. Това би отнело около четиристотин години, ако летим без да спираме. Ако бяхме започнали полета по времето на пилигримите в

Плимът, Масачузетс, през 1620 г. след Христос, все още нямаше да сме приключили с обикалянето на това кълбо от сребърни монети. Трябва да знаем, че за разлика от предния пример, монетите не са покриващи Тексас на дълбочина 60 см, а цялото кълбо е съставено от сребърни монети.

Представете си да отбележите една монета и да я скриете в кълбото, да извикате човек със завързани очи и да му кажете да извади монетата. Каква е вероятността да бъде точно монетата, която сте отбелязали? Сега знаете какъв е шансът един човек да изпълни шестнадесетте пророчества, написани за Исус, стотици години преди раждането Му.

Но това не е всичко. Стоунър не спрял на шестнадесет пророчества, а достигнал до четиридесет и осем. Поразително е, но опитайте да разберете това, което той казва:

С цел да разгледаме това извън границите на човешкото разбиране, нека сравним четиридесетте и осем пророчества и шансът им за изпълнение с осемте, които имахме в началото като използваме много по-консервативни числа. Прилагайки същия принцип на вероятността както до сега, намираме, че шансът един човек да изпълни четиридесет и осем пророчества е едно на 10^{157} .

Това е числото 1 със 157 нули отзад. Ще бъде загуба на място да ви напиша това число. Стоунър отново ни помага да осмислим това число с илюстрация. Този път сребърните монети са прекалено големи. Трябва да ги превърнем в по-малки предмети. Електронът е много много малка частица, която познаваме. Електроните са толкова малки, че ако ги наредим един до друг в линия, дълга един инч (2,5 см), ще ни отнеме повече от деветнадесет милиона години да ги преброим със скорост 250 в минута. Толкова са мънички. Не забравяйте, че това е само една линия, дълга инч. Не искам да ви казвам времето, което ще отнеме, за да преброим електроните в един квадратен инч, и определено не в кубичен инч. Страшно много време е.

Нека да си зададем въпроса колко голяма би била топка, съдържаща 10^{157} електрона. Простичко казано, ще бъде топка с радиус по-голям от разстоянието до най-далечната точка, която човек е виждал в Космоса, която е на тринадесет милиарда светлинни години. (Свет-

линна година е разстоянието, което светлината изминава за година със скорост 186282 мили в секунда - не в час). Ако имаме топка от електрони с радиус тринадесет милиарда светлинни години, все още нямаше да имаме 10157 електрона. Всъщност ще са доста по-малко. Възможността човек със завързани очи да избере електрона, който сте маркирали, е същата както един човек да изпълни четиридесет и осем от пророчествата за Исус, написани от различни автори в Стария завет. Искате ли да разширим дискусията до повече от триста пророчества? Може би си казвате: „О, не, моля те!“ Нагрявам се да мислите така, защото е невъзможно да го илюстрираме по начин, по който ограниченият ни мозък да го разбере.

Нека да обобщя. Имаме повече от триста пророчества, написани от различни хора, на различни езици, от различни страни, писани повече от сто години и всичките са изпълнени в един човек! Как можем да отречем, че истинският автор на Писанието е Самият Бог? Сега следните гуми от Писанието придобиват ли ново значение за вас?

Всяко слово Божие е опитано (Притчи 30:5).

Той казва: **Аз бързам да изпълня словото Си** (Еремия 1:12). По тази причина **не пропадна нито едно от всичките добри обещания** (3 Царе 8:56).

Словото на Бог е по-надеждно от слънцето, което изгрява всяка сутрин. Исус потвърждава това, като казва: **Небето и земята ще преминат, но Моите гуми няма да преминат** (Матей 24:35). Нашият Създател е оставил неоспоримите Си отпечатъци, за да знаем, че Той е Бог и волята Му е разкрита в Писанието.

Внимателно слушане

Ще повтаря гумите на апостол Павел във 2 Тимотей 3:16: **Цялото Писание е вдъхновено от Бог... и ни учи да правим онова, което е правилно.** Това не е сложна идея. Всъщност е доста простичко. Писанието е Словото на Бог и може да му се вярва като универсален стандарт за определяне на това какво

наистина е добро. Ако мислите, че вашата собствена мъдрост или тази на приятел, експерт или на обществото, е по-добра от Божията, моля, помислете пак. Писанието казва:

Бог надникна от небето над човешките чада, за да види има ли някой разумен, който да търси Бога. Всеки един от тях се обърна надире; всички заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма ни един (Псалм 53:2-3).

Както обсъдихме в тази глава, Бог ни е дал неоспорими доказателства за истинността на Писанията. В тези стихове псалмопеецът показва, че каквато и да е мъдрост, която е в противоречие с Неговото Слово, дори да изглежда добра, всъщност води до разврат и погубление.

Нека видим гумите на Павел към Тимотей:

А ти постоянновай в това, което си научил и за което си бил убеден, като знаеш от какви лица си се научил, и че от детинство знаеш свещените писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христос Исус. Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело (2 Тимотей 3:14-17).

Трябва да бъдем верни на това, на което сме били научени. Павел не говори за човешки мнения, психология, социология или каквато и да е човешка система на мъдрост; той говори за Писанията. Апостолът иска неговите духовни синове да останат верни на Писанието. Той набляга изключително много на важността да го пазим близо до сърцето си.

В колко по-различен свят щяхме да живеем, ако Адам и Ева бяха направили точно това. Представете си този сценарий. Преди вас ви пътуешествие, което изисква да карате по минно поле. Не само че има скрити експлозиви, но и плаващи пясъци, смъртоносни капани, отровни растения и гупки. Преди да започнете, ви е дадена

карта, на която е отбелязано къде се намират всички мини и гупки и указания да внимаваме за капани, плаващи пясъци и отровни растения. Какво ще направите с тази карта? Ще я приберете ли в раницата си при десертите си и бутилката с вода, без да я вадите, при предизвикателствата на пътуването ви? Бихте ли се консултирали с нея само ако ви се отпдаде възможност? Бихте ли гледали на подобна карта като на нещо незначително? Или бихте я погледнали в началото и после да я приберете, сигурни, че сте запомнили всички? Някое от тези действия описва ли вашето поведение? Ако да, то може би ще напуснете минното поле с много рани или в чувал. Позволете ми да отбележа очевидното. Мъдър човек внимателно би прочел картата, би я изследвал, размишлявал върху информацията и би я прибрал на място, от където лесно ще може да я извади отново. Често ще си помага с нея, като си избира маршрута спрямо това, което е научил. Ако вие бяхте изправени пред подобна задача, нямаше ли да направите същото? Истината е, че ние всички имаме подобни пътешествия всеки ден и нашата карта е Библията. Слушайте съветите на Бог в Писанията. Ще ви изредя няколко ключови стиха. Моля ви да не ги четете повърхностно, но обърнете внимание на всяка дума. Тези стихове имат за цел да ни насърчат и предупредят как да използваме „картата на Писанието“ по време на нашето пътешествие през смъртноносните минни полета на този свят. Докато четете, обърнете внимание на гумата „внимавай“ (и на нейните производни).

Да внимаваме, прочее, да вършите така, както Господ вашият Бог ви заповяда; да се не отклонявате ни надясно, ни наляво (Второзаконие 5:32).

Тук не се казва да изпълняваме само някои от Божиите заповеди, а всички. Трябва да следваме всеки детайл от Неговите инструкции. Той ни обича истински и не иска да се нараним сериозно или да бъдем убити в нашето пътешествие.

Чуй, прочее, Израилю... и внимавай да ги вършиш... за да ти бъде добре... (Второзаконие 6:3).

Когато и слушаме, и изпълняваме, тогава ще ни бъде добре. Бог гарантира за това. Виждаме същите инструкции във Второзаконие 8:1, 12:28, 32 и 28:13. Ако ги погледнете, ще забележите, че ако имаме нужда от Божиите заповеди, за да се наслаждаваме на пълноценен живот, трудът ни ще бъде ефективен и в обществото ще бъдем на върха. Разбирате ли колко важно е внимателно да четем, слушаме и изпълняваме Неговите заповеди?

Може да кажете: „Но, Джон, тези инструкции бяха свързани със закона, те са от Стария завет. Ние живеем в Новия завет, под благодат. Исус не ни ли освободи от това робство?“ Исус ни освободи от закона, но не и от предупреждението, че имаме нужда да следваме Божието слово. Това е решаващо за нас. Чуйте тези новозаветни инструкции:

Защото Моисей е казал: Господ Бог ще ви въздигне от братята ви пророк, както въздигна мене; Него слушайте във всичко, каквото би ви рекъл (Деяния 3:22).

Отново ни е казано да слушаме внимателно всичко (не само побечето неща), което Исус ни казва. Чуйте и думите на апостол Яков:

Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянства, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си (Яков 1:25).

В заключение ни е казано:

Онова добро нещо, което ти е поверено, опази чрез Святия Дух, който живее в нас (2 Тимотея 1:14).

Затова ние сме длъжни да внимаваме провече на туй, което сме чули, да не би да го изгубим някога (Евреи 2:1).

Губенето на неща в живота обикновено не става нарочно, но, по-скоро, без да знаем. Когато бях малък, ходех на езерото да

ловя риба и понякога поради моя ентузиазъм да започна, забравях да пусна котвата. След тридесет минути риболов не можех да разпозная бреговата линия. По невнимание се губех.

Отклоняваме се от истината, когато не внимаваме. Случва се когато не сме чели, слушали, разсъждавали върху Писанието и не сме го спазвали. Това което не е на фокус лесно се губи. Резултатът е, че заменяме Божията воля с влиянието на хората около нас и с гласа на обществото. Приемаме за добро това, което на нас ни се струва таково. В предишната глава посочихме важната истина: няма нищо добро за нас извън Божията воля. Съгласни ли сте, че Божията воля е разкрита в Писанието? Ако да, то е време да съградим основата си.

ОСНОВАТА

**Както отминава вихрушката, така и нечестивият
изчезва; а праведният има вечна основа**
(Притчи 10:25).

Ако вярваш в онази част от Евангелието, която ти харесва и отхвърляш онази, която не харестваш, то ти не вярваш в Евангелието, а в себе си.

Св. Августин от Хипо

Нека погледнем трите аспекта на посланието на тази книга: първият говори за основата ни, вторият се отнася за това, което гържи животът ни цял и третият представлява сградата на живота ни. Тези неща ще бъдат на фокус през оставащите дискусии в тази книга. Основата е много важна за правилното взаимоотношение с Бог. Ако сте вярващи от дълго време, ви препоръчвам да не прескачате следващата дискусия. Тя ще ви бъде полезна не само за да укрепите основата си, но и за онези, които водите или на които влияете относно взаимоотношенията им със Създателя ни.

Казано ни е:

Както е писано: - Няма праведен ни един; няма никой разумен... Всички се отклониха, заедно се развратиха. Няма кой да прави добро, няма ни един (Римляни 3:10-12).

Няма кой да прави добро, няма ни един. Освен Исус Христос според Божията преценка няма друго човешко същество живяло в миналото, живеещо в настоящето или което ще живее в бъдещето, което да е вършило постоянно добро. Причината е, че всеки човек се ражда като роб. Да, вие сте родени роби, както

и аз. „Роби на какво?“ - може да попитате. На греха. Павел пише на мези, които са били освободени: ... **вие бяхте слуги на греха...** (Римляни 6:17).

Адам и Ева умряха веднага щом избраха да не се покорят на Бога. Бог ги предупреди за това преди да опитат забранения плод. Но тази смърт беше години преди да умрат физически.

Това води до въпроса: Как Адам и Ева умряха, когато опитаха плода? Смъртта настъпи вътре в тях - в духа им. Бяха отгледени от Бог, от този, Който дава живот, и сега имаха качества противни на Божиите. После техните потомци се раждат със същите вродени качества, които се предават от поколение на поколение, така е и до днес. Битие 5:3 потвърждава това: **Адам живя сто и тридесет години, и роди син по свое подобие по своя образ и наимува го Сит.** Сега вече човешкият род беше неспособен да разбира или да извършва добро. Целият им морален компас беше покварен. След това само Божието влияние на Земята можеше да насочи хората към това, което е истински добро и правилно, защото човек сега се води от греха. Без Божие наставление доброто и лошото се изопачават. Новият господар на човечеството и този, който му влияе, стана същият, който облада змията - Сатана, царят на неподчинението.

Земята беше дадена на човека от Бог. Той ги постави като управници над нея, но те я предадоха на Сатана. След хиляди години той заведе Исус на висока планина и му показа света и заяви: **На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства, (защото на мене е предадена, и аз я давам на когото си поискам)** (Лука 4:6). Сатана можеше да каже това, защото властта му беше предадена в градината. Бог не можеше да дойде във вид на божество на земята, за да ни спаси, защото земята беше дадена на хората. Хората бяха отказали (изгубили) властта и само човек можеше да я върне. Бог имаше план много преди Адам да съгреши, защото Той видя избора му още преди началото на времето. Той предвиди да дойде като Човек и да върне свободата на хората. Бог изпрати Сина Си, Исус Христос - роден от жена, което го прави сто процента човек, но заченат от Святия Дух, което пък го прави сто процента Бог. Исус беше свободен от робст-

вото, под което сме родени ти и аз. Исус живя свършен живот на земята. Той никога не прояви непо-корство. Камо единствения невинен човек някога живял, Той даде живота Си за свободата на човечеството. На кръста Исус понесе наказанието на всеки мъж или жена, живели някога в миналото или които ще живеят в бъдеще. Той проля Царската Си кръв, за да ни освободи от робството. Той умря и беше погребан. Живя свършен живот пред Бог и Святият Дух Го възкреси от мъртвите след три дни. Сега Той седи отдясно на Всемогъщия Бог, Който е казал следното:

Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява (Римляни 10:9-10).

В момента, в който приемем Исус за наши Господ, се случва невероятно чудо. Нашето греховно естество, водещо до смърт, отминава и се ражда съвсем нов човек, създаден по образа на Исус. Това новораждане се отнася за духа ни, не за физическото ни тяло. Тялото ни все още е покварено и някой ден ще премине. Новият живот идва изцяло поради Божията благодат, която ни е подарена и то не поради доброто ни поведение или делата ни. Това е.

Важно е да отбележим, че в цитата от Римляни се казва, че трябва да изповядаме Господ Исус, а не Спасителя Исус. Това е един недостатък на Западната църква. Думата *Господ*, от гръцки позната като *κυριος*, означава „господар, собственик, човек с най-висша власт“. Да изповядаме Исус като наши Спасител не ни дава свобода или нов живот. Осъзнавам, че това е в противоречие с онова, което казваме на невярващите, за да се спасят, но е вярно според Писанието. Думата „спасител“ се среща 36 пъти в Библията. Думата Господ - повече от 7800 пъти. На кое мислите, че набляга Бог? Господството се свързва с позицията Му в нашия живот, а Спасител описва това, което Той е направил за нас. Не може да се възползваме от това, което Исус е

направил за нас, освен ако Той не заеме мястото на Господ и Цар в живота ни.

Ние бяхме родени като роби. Простичко казано, грехът ни притежаваше. Бяхме създадени със свободна воля, така че трябва да вземем твърдо решение и да направим сигурна изповед, че сменяме господаря си. Спасението е предоставено на всеки човек, но ние като личности трябва да изберем да го приемем с Божиите условия.

Затворът на острова

Ще ви дам пример с една измислена история, за да ви обясня тази истина.

На определен остров цялото ви семейство е в затвор на зъл господар. Този остров първоначално е бил даден на дядо ви от много добър цар от далечна страна. Но дядо ви направил огромна грешка; не го пазил. Злият господар и групата му от бунтовници с хитрост превзели острова и направили дядо ви и всичките му потомци пленници. След това злият господар и войската му построили затвор и поставили цялото ви семейство зад решетките. Животът на острова потънал в пълна поквара и разврат поради лошия господар и неговата група. В крайна сметка добрият цар осъдил острова. Поради неговата любов към семейството ви, преди да унищожи острова той водил битка срещу злия господар и армията му и ги победил. След това царят отворил вратите на затвора и казал: „Всички затворници сега са свободни. Всеки може да излезе от този затворнически лагер, ако се отрече от управлението на злия господар и се предаде на мен.“

Заради добрината на царя семейството ви най-накрая е свободно. Но добрият цар няма да ви накара да го следвате насила. Всеки затворник трябва да реши сам. (Ако царят изискваше да го следвате вместо да ни даде избор, то това отново би било тирания). Ако решите, че искате да сте свободни, трябва да излезете от килията си, да последвате царя до кораба му, да

отплавате към неговата страна, да му станете поганици и да живеете според неговите закони.

Възможността е пред вас, но трябва да се съгласите на условията. Добрият цар е спасител на семейството ви, но за да се възползвате от делото, което е свършил, за да може да ви спаси, всеки един член на семейството ви трябва да се съгласи да се посвети с цяло сърце на него, което включва подчиняване на законите му. Никой от затворниците не може да приеме спасението без да приеме царя за свой господар. Ако изберете да не следвате добрия владетел, ще си останете където сте. Но когато царят тръгне, бойните му кораби ще бомбардират и унищожат целия остров. Онези от семейството ви, които са избрали да не се посветят на добрия цар, ще страдат като злия управник и войската му, въпреки че царят се бори за вас и ви отвори вратата на затвора.

Чуйте ме, скъпи читатели. Бог не създаде ада за вас или за който и да е било човек. Той го създаде за Самана и неговите паднали ангели. В съдния ден Исус ще каже на онези, които не са признали Неговата върховност:

Идете си от Мене, вие проклетни, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели (Матей 25:41).

Адът е напълно реално място. Исус говори по-често за него отколкото за небето. Той не счете, че даването на описание (относно вечната мъка) е липса на състрадание. Това е вечният дом на мъртвите, които са отхвърлили Неговото управление. Според Исус това място на наказание и мъчение не е било приготвено за хората, но, за съжаление, заради непопадението на баща ни Адам и ние сме включени в унищожителния съд. Сега съдбата на Самана е и нашата съдба, освен ако не сменим господарите. Въпреки че Исус спаси цялото човечество от Божия гняв, много хора ще бъдат съдени със Самана, защото притежават неговия нрав. Те са избрали да останат на острова. Може да си зададете въпроса: „Защо Бог не може да прояви милост и да позволи на всички хора да влязат в Неговото царство каквито са си?“ Тези, които не са се предали на Исус, все още са развратени и зли по

природа. След като напуснат земята тези качества ще си останат с тях за вечността. Ако бъдат допуснати в Божието царство, те ще го осквернят и ще навредят на много невинни хора. Затова Бог изпрати Адам и Ева далеч от дървото на живота:

И Господ Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото; и сега, за да не простре ръката си да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно, - затова Господ Бог го изпъди от Едемската градина... (Битие 3:22-23).

Божията любов ни предпазва от това постоянно да имаме греховно естество и да стоим в състояние на духовна смърт.

ГОСПОДСТВО

Поради факта, че Западната църква набляга на това, което Исус направи за нас като Спасител, вместо на Неговото място като Господар, липсва подчинение към позицията Му и това води до значителни повреди в нашата основа. Чуйте гумите на Павел:

И тъй, както сте приели Христос Исус, Господа, така и се обхождайте в Него, вкоренени и назидавани в Него... (Колосяни 2:6-7).

Павел не казва: „Както сте приели Исус Христос за Спасител.“ Животът ни трябва да бъде изграден на база Неговата позиция на Господ, а не на делото Му като Спасител. По друг начин казано, ние трябва да Му се посветим като на наш единствен и върховен Цар и след това ще имаме полза от спасението Му. На практика, всичко това се случва, когато се придържаме към Словото Му, мъдростта Му, водителството Му, наставленията и инструкциите Му, без значение дали ни звучат логично или не. Вече не се храним от дървото на нашата преценка за добро и зло. Ние живеем в Него, Неговият живот става наш.

Помислете върху следното: повече от три десетилетия на брак с Лиза получавам ползата от това да имам чудесен готвач. Лиза приготвя невероятни ястия. Имам приятели, които са питали Лиза дали може на научи съпругите им да правят песто сосове, сосове за салата и други пикантни деликатеси. Обръщам се към Лиза с „моя малък готвач“. Може да съм я наричал така гузина или повече пъти през последните тридесет години, но хиляди пъти съм се обръщам към нея като към съпруга. Защо? Защото това определя позицията, която тя заема в живота ми. Другото обръщение внушава ползи, които получавам поради това, че тя ми е жена. Само защото Лиза ми готви не означава, че ѝ принадлежи. Когато бях необвързан, още на един от рождението ми дни тя ми направи невероятна храна. Но не това прави връзката ни дълготрайна, а заветът, който ѝ дадох да оставя всички други момичета и да ѝ предам сърцето си, като неин съпруг. Това е което укрепи брака ни. Подобно е и при връзката ни с Исус. За да получим спасението, трябва да се посветим на господството Му и да бъдем Негови. Предаваме напълно живота си, защото сме сигурни в Неговото свършено лидерство, характер, любов и в това, че Той знае какво е най-добро за нас.

Въпреки че Исус искрено ни обича и желае нашата свобода, Той е Царят на царете и Господарят на господарите и няма да дойде в живота ни на второ място, след каквото или когото и да било. Безброй много пъти съм слушал в църкви в Америка и други западни страни как служители предлагат спасение на търсещите, без да споменават нищо за господството. „Всичко, което трябва да направите, е да приемете Исус като ваши Спасител и ще станете Божие дете“ - казват те. Или пък: „Защо не направите Исус ваши Спасител днес?“ или „Нека всички да се молим с тази молитва: Исусе, ела в сърцето ми и ме спаси днес. Благодаря Ти, че съм Божие дете. Амин“. Всички тези призиви се правят, без да се споменава и дума относно изоставянето на системата на света и неговите пътища, за да следвате Него. Това послание звучи добро и е в съответствие с някои стихове в Новия завет. Но съответства ли с цялостните инструкции на Новия завет? Божията мъдрост ли е? Или сме съкратили и

променили истинското послание на спасение с такова, което звучи добре и се харесва на търсеците? От гърбото на нашата собствена преценка ли се храним?

Отречете се от себе си

Нека видим посланието на Учителя. Исус изясни на множествата:

Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, и така нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за Благовестието, ще го спаси (Марк 8:34-35).

Трябва да се отречем от себе си, за да Го следваме. Точка. Какво означава това? Просто казано, не може да служите на двама господари, защото може да бъдете верни само на единия, ако двамата поискат различни действия от ваша страна. Когато плътта ни, която е неизкупена, поиска нещо, а Словото на Бог ни води в друг път, ако вече не сме решили да следваме Исус като наш единствен Господар, то лесно може да изберем нашия си път, въпреки че сме Го приели за Спасител.

Може би затова Исус каза: **И защо Ме зовете: „Господи, Господи!“ и не вършите това, което казвам?** (Лука 6:46). С други думи, *Господар* се е превърнало в празно и незначително понятие. Ако наистина не го имаме предвид, когато казваме „Господи“, Исус би предпочел да Му казваме „Учителю благи“. Поне тогава можем да се възползваме от учението Му, без да се заблуждаваме, че Му принадлежим, когато може би не е така.

Според по-горния пасаж, а и според много други в Новия завет, отричането от себе си не е просто една от опциите, когато говорим за това да напуснем острова със затвора. Това е задължително, за да се спасим от идецията гняв. Открих, че на западните християни им е трудно да разберат това. Мисля, че причината е, че ние се опитваме да разберем принципите на Царството, но

имаме демократичен начин на мислене. Демокрацията работи в Америка и други западни страни, но ако опитаме да се обърнем към Бог с демократичен начин на мислене, не се получава. Той е цар - истински Цар, не просто монарх като тези в Англия. Демокрацията се определя като „управление на народа; форма на управление, в която върховната власт принадлежи на народа и се упражнява непосредствено от него или от неговите избрани представители“. Това е манталитетът, с който сме израснали в Америка и в другите западни страни. Това е начинът ни на мислене. Ако не харесваме нещо, вярваме, че можем да го променим, защото имаме „неотменни“ права на личността и свобода на словото да изразяваме нашите възгледи. Нека отново подчертая - тази форма на управление е била успешна за Съединените щати, защото това е система, проектирана за смъртни хора, живеещи в едно плуралистично общество. Но тези идеи не могат да бъдат пренесени в Божието царство.

Това може да накара западниците да изтръпнат, но Бог е главният управник - за щастие, Той е доброжелателен, но все пак Той има последната дума във всички аспекти на живота. Ако ние продължаваме с нашето демократично мислене в пътя ни с Бог, ще имаме едни измислени взаимоотношения. Животът е различен, когато е подчинен на истински Монарх. Господар и цар са синоними в смисъла, че означават върховен авторитет. Ако наистина искаме да следваме Господ, то не можем да отговаряме по демократичен начин на Неговото господство. Това не е по-различно от когато Адам и Ева избраха дървото за познаване на доброто и злото. Ние, хората, все още сме на шофьорската седалка и решаваме каквото мислим, че е най-добро за живота ни. „Вдигнете кръста си“, заяви след това Исус. Какво означава това? Не може да означава да се отречем от себе си, защо Исус би се повтарял ненужно?

Намираме отговора в посланието на Павел до галатяните, където той пише:

Съразгнах се с Христос, и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в

тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен (Галатяни 2:20).

Павел не говори за физическо разпъване, защото не би бил жив, за да напише това писмо. Той говори за решението, което е взел преди години, да следва Господ. Павел е вдигнал кръста си. Това е довело до следното **и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене.** Това трябва да е изявлението на всяко Божие дете. Вече не сме независими, хранеци се от дървото на нашата преценка за това кое е добро и кое - зло. Не, сега вече живеем в Него, целият ни живот идва от Него. Ние разчитаме на това, което кръстът осигурява: свобода от робството, за да живеем покорен живот, който Бог ни дава. Кръстът представя съвсем нов и различен начин на живот. Павел казва в друго писмо: **както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот (Римляни 6:4).**

Този нов живот ни дава възможността да страним от това, от което преди не сме могли. Тиранията на греха върху нас е разрушена, но ние трябва да изберем да живеем извън него. Ние избираме да се предадем изцяло на волята Му. Павел продължава: **А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ (Галатяни 5:24) и а далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез който светът за мене е разпнат, и аз за света (Галатяни 6:14).** Кръстът ни дава сила да ходим свободно извън греха на плътта и силното влияние на системата на света. Като по-млад, преди да срещна Исус, имаше модели на поведение, които не можех да оставя. Съжалявах за своето повтарящо се, нараняващо, гордо и похотливо поведение, но колкото повече опитвах да се освободя от него, толкова по-разочарован оставах. Бях безнадеждно обвързан и подчинен на греха. Но щом се съразпнах с Христос получих свободен живот.

Като знаем това, че нашето старо естество бе разпнато с Него, за да се унищожи тялото на греха, та да

не робуваме вече на греха. Защото, който е умрял, той е оправдан от греха (Римляни 6:6-7).

Надявам се да не прескачате това. Приемете на сериозно тези думи, защото са напълно реални и държат ключа за вашата свобода. Истината става дори по-вълнуваща. Приемането на кръста ни дава повече от просто свобода от греха; дава ни възможността да живеем покорно на Него. Казано ни е: **Защото словото на кръста е безумие за ония, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила** (1 Коринтяни 1:18). Това, което преди е било невъзможно да направим, сега е напълно възможно: да ходим в Неговите пътища. Сега можем да подражаваме на Бог и да следваме Христос.

Нека обобща: невъзможно е да следваме Исус, ако не се отречем от себе си (да оставим своите пътища и да приемем Неговата върховна власт) и не вдигнем кръстта си (включващ сила да вървим далеч от греха и системите на този свят). Животът, който живеем сега, е чрез вяра в Неговите способности да работи с нас и чрез нас. Ние черпим от Него. Колко е невероятен дарът на спасението, който Бог ни дава!

Официално предупреждение

Исус предупреди, че след тръзването Му ще се прокламира и разпространи Евангелие, което предлага спасение без господство. Апостолите бяха по-конкретни и казаха, че това ще се случи във време близко до завръщането на Исус - т.е. в наши дни. Това широко разпространено еретично учение ще ограничи Господ до просто едно понятие (име) вместо да е свързано с позицията, която Той заема в живота на хората. Мнозина ще Го наричат Господ, но няма да се отричат от себе си и да вдигат кръста си и да Го следват. Прочетете внимателно думите на Исус:

Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отец Ми, Който е на небесата (Матей 7:21).

Исус разпознава хората, които ще декларираат, че Той е Господ - не Мохамед, Джоузеф Смит, Буда, Кришна, Конфуций или който и да е друг лъжлив пророк от нашата епоха. Тези хора ще го нарекат Господ с цяло сърце.

Защо Исус използва думата „Господи“ два пъти в един стих? Разбираме, че когато дума или фраза се повтаря в Писанието, то не е случайно. Авторът акцентира на това. В този случай обаче повторението не е само за да се наблегне на думата, а за да се покаже емоция. Например, в Стария завет, когато го Давид достигнаха новините за смъртта на сина му, отговорът му беше много емоционален: **А царят покри лицето си; и царят викаше със силен глас: Сине мой Авесаломе! Авесаломе, сине мой, сине мой!** (2 Царе 19:4). Не мисля, че Давид наистина е казал думата „сине мой“ два пъти. По-скоро писателят я повтаря, за да разберем колко силна беше скръбта на Давид. Същият модел намираме в книгата Откровение: **И видях, и чух един орел, който летеше всред небето, и казваше с висок глас: Горко, горко, горко на земните жители** (Откровение 8:13) Друг превод казва, че орелът викаше на висок глас. И тук авторът повтаря думата „горко“, за да подчертае силната емоция.

По същия начин Учителят разговаря с тези хора със силна емоция. Те не само са съгласни с учението, че Исус Христос е Синът на Бог, те са емоционални във вярата си. Говорим за хора, които се вълнуват да бъдат християни и най-вече за тези, които говорят за вярата си с огнен копнеж и плачат по време на хваление.

Те не само съчувстват на делото на Христос, но са и въввлечени в Неговото служение:

Виждам как в последния ден на Съда хиляди ще дойдат, перчейки се и казвайки: Господи, Господи, ние проповядвахме Посланието, гонехме демони и всички говореха за служението ни за Бог (Матей 7:22, The Message).

Използвам *The Message Bible*, защото тя много добре показва, че тези хора не стояха настрана. Те бяха пряко въввлечени и подкрепяха служението на църквите си. Те бяха открити относно своите вярвания в Евангелието: „Проповядвахме Посланието.“ Те бяха част от промяната в живота на хората, за добро. Този превод на Библията използва думата „хиляди“. Но повечето версици използват думата „мнозина“. Гръцката дума е *πολις*, която означава „многочислен, много като качество и количество“. Често думата се използва със смисъла на „повечето“. Във всеки случай Исус не се обръща към малка група хора, а към огромна - вероятно мнозинството.

Нека обобщим: Исус говори на хора, които вярват в учението на Евангелието. Те Го наричат „Господи“, емоционално са въввлечени, прогласяват Евангелието и са активни в служение християни. Лесно може да ги определим като истински християни. Но какво ги различава? По какво се отделят от истинските вярващи? Исус ни казва:

Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие (Матей 7:23).

Ключовата фраза е „вършите беззаконие“, което на гръцки е думата *ανομία*. Гръцко-английският речник на Тайър я дефинира като „състояние без закон, поради това, че го игнорираме или нарушаваме“. Енциклопедията на библейските думи добавя прозрение, като посочва, че *ανομία* може да отразява „действия, които са... в активно нарушение на божествени или вродени морални принципи“. По-простицко казано, беззаконният не се придържа към Словото на Бог. Тези мъже и жени не се спъват (грешат) от време на време, а съзнателно игнорират и не се подчиняват на Божието слово. Ако наистина са спасени по благодат, те не само ще презират мислите за грях, но и ще изберат да вървят далеч от греха. Те ще разпънат плътта си заедно с желанията и страстите ѝ и ще придобият богоугоден характер и ще дават плод. Интересно е да отбележим, че Исус някой ден ще им каже:

„Никога не съм ви познавал.“ Думата „познавам“ на гръцки е *γινωσκο*, което означава „да познавам интимно“. Тези хора никога не са имали истинско взаимоотношение с Исус. Дори да Го наричат Господ, това е просто обръщение, защото те не правят това, което Той казва. Доказателство за това, че някой има истинско взаимоотношение с Него, е да пази словото Му:

И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в него (1 Йоан 2:3-4).

Яков достига до същия извод, когато пише: **Ако можеш, покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела (Яков 2:18).**

Тези пасажи са в чудесно съответствие с това, което Исус каза в началото на поучението Си: **И тъй, от плодовете (действията) им ще ги познаете (Матей 7:20).**

Плодовете или действията, за които Исус говори, не са християнски служения, проповядване на Евангелието или присъстването на църковни служби, защото и тези, които няма да влязат в небето, ще притежават тези качества.

Тим Келър говори за тези думи на Исус, като казва:

Това е много вълнуващо. Тези хора са имали интелектуално стимулираща ги и задоволяваща ги вяра, както и социално изкупителна такава. Всички искаме това. Искаме да бъдем интелектуално стимулирани, искаме да бъдем емоционално въвлечени (удовлетворени) и да бъдем полезни за обществото. Възможно е да искаме интелектуално стимулиране, емоционално удовлетворение и да сме полезни за света, но да не искаме Бог... защото ако Бог наистина присъства в живота ви, то трябва да се откажете от собствената си воля и това ни показва разликата между човек, който се опитва да използва Бог и такъв, който се опитва да служи на Бог.⁷

Да използваме Бог означава да Го търсим за това, което можем да получим от Него, дори това да е просто да стигнем на небето.

Да служим на Бога означава да бъдем напълно мотивирани поради любовта си към Него; а ако Го обичаме, то ние ще пазим словото Му. Днес повечето хора биха сметнали, че човек, който нарича Исус Господ, вярва в учението Му, има емоционални преживявания и е активен в служение, е Божие дете. Но много добре виждаме от думите на Исус, че тези качества не са важните фактори, които определят човек като истински вярващ. Нека го кажа по следния начин. Със сигурност ще намерите тези качества в истинския вярващ, всъщност човек не може да бъде истински вярващ без тях. Но притежаването им не означава, че човек е истинско дете на Бог. Решителният фактор е този: Отрекъл ли се е човек от себе си, вдигнал ли е кръста си и следва ли Него? Подчинява ли се на думите Му?

Този дискурс беше темата, с която Исус завърши проповедта Си на планината. Обобщавайки, Той приключи с думите:

И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля гъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля гъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането ѝ бе голямо (Матей 7:24-27).

Тази притча е предупреждението Му към мнозината, които няма да бъдат допуснати на небето, защото свързва стиховете, използвайки съчетанието „и тъй“.

Ако изследвате двете групи хора, описани в тази притча, има една лека разлика между тях. И двете групи чуват думите Му, но първите ги изпълняват. Другите не ги изпълняват. И двете къщи са направени от един и същ материал - едно и също учение. Изглеждат еднакви в служението си. Но важната разлика е в основата. Едната къща беше съградена върху господството

на Исус Христос. Другата къща беше основана на преценката за добро и зло, идваща от същото дърво, към чиято философия се обърнаха Адам и Ева. Отрезвяващо е да знаем, че същите глупави постъпки се повтарят, от градината до наши дни. Заемат различна форма, но коренът е същият. Всичко се свежда до това: Мислим ли си, че знаем как е най-добре да живеем, или вярваме, че Бог знае кое е най-доброто за нас?

ЖЕЛАНИЕТО ДОСТАТЪЧНО ЛИ Е?

**А сега го свършете и на дело, така щото както
сте били усърдни в желанието, така да бъдете и в
доизкарването, според каквото имате
(2 Коринтяни 8:11).**

Златното правило, за да разберем духовното,
не е интелектът, а покорството.

Освалд Чеймбърс

Помислете за следната ситуация: млад мъж има връзка с млада жена. Тя е привлекателна, здрава, организирана, чудесна готвачка, добра с децата и най-хубавото - има очарователен характер. Той е влюбен и решава, че тя е тази, с която иска да прекара остатъка от живота си. Той създава съвършения момент, коленичи, ваги малка кутийка с блестящ диамантен пръстен и ѝ предлага брак. За голямо щастие на мъжа, на лицето на младата жена се появява огромна усмивка, тя извиква от радост, избухва в сълзи и след като се успокоява, малко развълнувано отговаря: „Да! Да! Да! Не мога да повярвам! Шокирана съм! Това е най-щастливият ден в живота ми! Толкова много те обичам! Да, ще се омъжа за теб!“

Те се прегръщат, отнесени от блажени чувства. Със силни емоции, тя го поглежда в очите и му казва: „Ще имаме невероятен живот. Ще бъда най-добрата съпруга, ще си направим хубав дом, ще приготвям вкусни ястия за теб и за децата ни, ще бъдем здрави, ще се обличаме модерно и ще правим красива любов с теб когато желаеш.“

Младият мъж си мисли: Еха! Страхотно! Аз съм най-щастливият мъж живял някога.

След това тя казва още нещо, което хваща вниманието му: „Разбира се, има и други момчета, които все още харесвам и може да излизам на срещи и с тях, но само от време на време.“

Изумен, младият мъж отговаря: „Това няма как да стане!“

„Защо не, скъпи?“

Той е просто втрещен. Специалният момент е развален. Вълнението си е отишло. Умът му препуска. „Може би тя се шегува? Но защо ще се шегува по този начин, особено след като току-що съм ѝ предложил?“

След недолго мълчание, което изглежда като цяла вечност, тя се опитва да си възвърне настроението с ентузиазъм, предлагаща компромисен вариант: „Добре, какво ще кажеш, ако прекарвам един ден в годината с другите ми гаджета? Ще се отдам на теб изцяло през 364 дни в годината. Само ми дай един ден с тях.“

Младият мъж не може да повярва какво е чул. Вече е очевидно, че тя не се шегува. Напълно сериозна е. Той отново отговаря: „Не и няма как да се получи.“

Тя е озадачена, но тъй като го обича много, предлага дори по-добра сделка; „Добре, какво ще кажеш за четири часа на година? Само ми дай четири часа годишно, които да прекарвам с другите си гаджета.“

„Не!“ - отговаря младият мъж, дори по-твърдо от преди. Тя отново контрира: „Ами двадесет минути на година? Само едно добро прекарване в леглото с друго гадже!“

„Не!“

В надеждата си да стане както тя иска, момичето казва: „Скъпи, аз много те обичам, луда съм по теб. Обичам те повече от всеки друг мъж. Но имам тази нужда. Просто трябва да бъда и с други мъже. Не мога да бъда жена само на едно момче. Искрено желая да ти бъда лоялна и знам, че това е правилното нещо в една връзка, но нека бъдем честни. Има толкова много страхотни момчета и аз обичам тяхното внимание. Защо трябва да се отказвам от това? Защо не може да имам и двете?“

Младият мъж е толкова разочарован, че този път не отговаря изобщо. Просто навежда главата си. След още няколко неловки момента тя меко казва:

„Трябва да бъда честна. Мисля, че искаш прекалено много. Искам да се насладя изцяло на живота.“

Мъжът така или иначе е чул достатъчно. „Това е абсурдно. Няма да се женим. Късам с теб.“

Те се разделят и тръгват всеки по своя си път.

Нека помислим относно това. Този млад мъж получава чудесна жена с чудесен характер. Тя е превъзходна във всички сфери на домакинския живот, обича го, готова е да служи и иска да му дава най-доброто от себе си. Тя е във възторг да се омъжи за него. Всичко е супер. Всичко, което иска, е да получава своите двадесет минути годишно с друг мъж! Защо той не е съгласен с нейното условие? Разбира се, отговорът е очевиден: Тя не му дава цялото си сърце и целия си живот. Тя знае, че това би било правилното нещо и го някъде го иска, но в реалността тя е прекалено привързана към други момчета. Едно е да желаеш нещо и съвсем друго наистина да го правиш.

Никой здравомислещ мъж няма да се ожени за такова момиче, тогава защо си мислим, че Исус ще се върне за невяста, която е такава? Нека погледнем думите Му отново:

Ако иска някой да оиде след Мене, нека се отрече от себе си, и така нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за Благовестието, ще го спаси (Марк 8:34-35).

Забележете, че дори само желанието да запазим живота си ще ни коства всичко. Исус не каза: „Който иска да загуби живота си за Мен, ще го спаси.“ Само желанието да загубим живота си не е достатъчно. Това не е по-различно от историята за това момиче. За да влезем в заветни взаимоотношения с най-прекрасната Личност на цялата вселена, трябва да се отдадем изцяло на Него, което включва със сигурност всички аспекти от това Той да е господар. Интересно, Библията сравнява взаимоотно-

шението ни с Бог с взаимоотношението на жена със съпруга ѝ. Павел пише:

**Затова ще остави човек баща си и майка си, и ще се при-
върже към жена си, и двамата ще станат една плът.
Тая тайна е голяма; но аз говоря това за Христос и за
Църквата (Ефесяни 5:31-32).**

Въпреки че Павел написа това, за да инструктира мъжа и жената относно брака им, ясно се разбира, че той илюстрира нашата връзка с Исус. Никой мъж не би се оженил за жена, която има само желание да му се отпаде изцяло, но всъщност няма да го направи. Мислите ли, че можем да направим същото с Исус? Може би затова Яков пише:

**Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със
света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде
приятел на света, става враг на Бога (Яков 4:4).**

Той подчертава това, като го повтаря два пъти. Това не е тривиален въпрос; това е в сърцевината на взаимоотношенията ни с Бог. Прелюбодеец е човек, който е сключил завет с някого и нарушава този завет като търси връзка с друг. Такъв човек не е посветен на обвързващото споразумение на връзката. Заветът, който правим да следваме Исус, е да се отречем от себе си и да вървим извън системата на света, който ни заобикаля. Не може да направим нищо по-малко от това да Му дадем нашето пълно послушание и покорство. Това означава да приемем Неговата воля и Неговите желания над нашите собствени. В замяна, че Му даваме живота си, ние ще получим Неговия живот. Това е като при един здрав брак между мъж и жена.

Все още искам да живея по моя си начин

Има много хора, които с радост биха приели спасението само ако можеше да запазят и своя живот. Интересното е, че пове-

чето разбират, че трябва да се откажат от неща, за да следват Бог, но не са готови да платят цената. Те не са честни нито с Бог, нито със себе си.

Имах съсед (ще го кръстя Кевин), който беше един от тези хора. Той беше боец, част от световната федерация по кеч и беше една от звездите. Той и семейството му живееха през три врати от нас. Когато се преместиха в квартала, жена му го предупреди да стои далеч от нас. „Те са откачени християни“ - казаше тя. Няколко месеца по-късно след преживяване на силна паник атака, жената рухна, плачейки в обятията на Лиза. Този инцидент отвори врата на Лиза да ѝ сподели за Исус и съпругата на кечиста беше славно спасена. Скоро след това двамата им сина също предадоха живота си на Исус. Семействата ни продължиха да растат заедно и с Кевин станахме добри приятели. Прекарвахме много време заедно. Често излизавме и играехме баскетбол, уличен хокей и голф със синовете ни. Една вечер Бог ми показа някои събития, които скоро щяха да се случат в живота на Кевин. Беше късно, около 10 часа вечерта, но се почувствах принуден да говоря с него. Когато отидох у тях му споделих трите неща, които щяха да се случат в живота му до девет месеца. Разбира се, и трите се случиха. Мислех, че сега Кевин ще приеме Исус Христос в живота си. Но все още нямаше такъв шанс.

След няколко месеца Бог ми показа друго нещо, което щеше да се случи в живота на Кевин. Аз отново говорих с него. Този път отидох по-далеч. „Кевин, ти си свидетел, че вече три неща, които Бог каза, се случиха в живота ти. Не виждаш ли, че Той се опитва да те достигне? Защо не предадеш живота си на Исус?“

Кевин беше метър и деветдесет висок, тежеше 109 килограма и имаше само 4 процента телесна мазнина. Визуално си беше страшничък. Той ме погледна и каза: „Защото знам, че има цена, която трябва да платя. Знам, че трябва да предадеш живота си на Исус и да Му се посветиш, а аз не съм готов да се откажа от начина си на живот.“ После той каза: „Джон, има един много известен боец в нашата организация. Той казва, че е новороден християнин и говори за Бог по същите телевизионни програми, но които и ти си бил интервюиран. Но аз знам, че той упот-

ребява наркотици и е сексуално разпуснат. Хайде де, приятелю, с какво той е по-различен от мен? Аз просто отказвам да бъда лицемер като него. Предпочитам да се насладя на живота си в светлината на прожекторите на славата и придружаващите ги пари, отколкото да се преструвам.“

Бях съкрушен от историята на Кевин, но тя не е единствената такава. Има много хора, които ходят на църква, наричат Исус техен Спасител и казват, че са деца на Бог, но не са предали живота си на Неговото господство. Те наистина ли са спасени?

Възможно ли е в християнските ни кръгове да има хора, които да са се обърнали към Бог, но въпреки това да не са Негови деца? Исус каза на водачите по Негово време (фарисеите и книжниците): **Море и суша обикаляте, за да направите един прозелит; и когато стане такъв, правите го рожба на пъкълa гва пъти повече от вас** (Матей 23:15) Не казвам, че днешните водачи на Западната църква са деца на ага. Но определено питам какви обръщеници правим ние?

Когато не казваме на хората, че трябва да се откажат от живота си, получаваме вярващи, които просто очакват по-добър начин на живот заедно с обещанието за вечността. След като грешният човек се е помолил за покаяние съвестта му е чиста. На теория, той или тя вече не са далеч от Бог. Такива новоповярвали спадат към общество от събратя, с които споделят обща връзка. Сега, когато са от страната на това, което изглежда добро, те са загрижени за - и участват в дейности свързани с - жертви на социална несправедливост, бедните и нуждаещите се. Добавете това към слушането на мотивиращи поучения и обещанието за вечен живот на небето и получавате привлекателен пакет, който много хора биха искали да получат. Но тези новоповярвали наистина ли са спасени или са просто заблудени, като по този начин за тях става по-трудно да чуят истината? Възможно ли е това да е посланието, което подвежда хората, споменати в Матей 7, които ще чуят Исус да казва: **„Махнете се от Мен, никога не съм ви познавал?“**

Нашето послание като Неговото ли е?

Това ли е начинът, по който Исус достигаше изгубените? Нека се върнем на историята за младия богат водач, често наричан младият богат управник. Преди няколко години говорих на конференция с няколкостотин пастора, водещи най-големите църкви в Съединените щати. Попитах ги: „Нека си представим как младият богат управник отива при Исус. Можете ли да си го представите как слиза от своята „Ролс Ройс“ колесница, облечен в наметало от „Армани“, носещ ръчен часовник „Ролекс“? Няколко лични асистенти го следват към Исус. С леко арогантен, хладен и резервиран тон, той пита: „Добри учителю, какво трябва да направя, за да се спася?“

„Мислите ли, че сцената би изглеждала по този начин в днешно време?“ - попитах пасторите.

За съжаление, повечето вдигнаха ръка, в знак на съгласие.

„Това не е начинът, по който Писанието представя историята!“ - казах аз и прочетох как всъщност беше записано:

И когато излизаше на път, някой се затече и коленичи пред Него и Го попита: Учителю добри, какво да сторя, за да наследя вечен живот? (Марк 10:17).

Пред тълпата от хора, този човек се затече и коленичи пред Него и помоли да знае какво е нужно да направи, за да бъде спасен. Нямаше никаква арогантност в този човек.

Реших, че е най-добре да илюстрирам как са се случили нещата. Помолих един от пасторите да застане срещу мен на сцената. След това се затичах към него с пълна скорост и когато бях на няколко крачки, коленичих, хванах му ризата и силно и въодушевено попитах: „Какво трябва да направя, за да се спася? Какво да сторя, за да получа вечен живот?“

До ден-днешен нито в личния ми живот, нито в служението ми, не ми се е случвало човек, богат или беден, да ме преследва, да падне на колене и да извиква „Какво трябва да направя, за да

се новородя?“ Без съмнение младият управник беше пламенен и искрен!

А Исус му рече: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог (Марк 10:18).

Както казах по-рано, мъжът се надяваше да получи благоприятен отговор като почете Исус, наричайки го **добри ми учителю**. Но Исус не позволи на това ласкателство да заслепи пронциателността Му. Спасението не беше принижено до оценката на богатия млад управник, за добро и зло.

От друга страна, този човек притежаваше някаква почтеност. Той не нарече Исус Господ или Цар. Той знаеше, че ако Го нарече Господ, ще трябва да направи точно това, което Исус поиска. Колко от нас днес имаме такъв характер? Те може да наричат Исус Господ и да признават вярата си в Библията, но все пак биха взимали решения в живота си според собственото си знание за добро и зло, вместо внимателно да следват каквото Бог казва в Писанието. Те се усмихват и казват „амин“, когато слушат поучения по Библията, но ако не пасват на личните им цели, те ги подминават като че ли не се отнасят за техния живот. Те чуват какво казва Писанието, но не го предлагат за себе си. Често чувстват, че посланието е подходящо за други, които те считат за по-зле от тях.

Чуйте какво казва Исус на този човек, който пламенно желаше вечен живот:

Знаеш заповедите: Не убивай; не прелюбодействай; не кради; не лъжесвидетелствай; не увреждай; почитай баща си и майка си. А той Му рече: Учителю, всичко това съм опазил от младостта си (Марк 10:19-20).

Исус цитира последните шест от десетте заповеди, като всичките бяха свързани с взаимоотношенията между хората. Богатият мъж нетърпеливо отговори, че е спазвал всички тези заповеди през целия си живот. Вярвам, че наистина е така. По

тези стандарти можем да видим, че той е добър, честен и порядъчен човек. Той се уповаваше на тези добри черти на характера, надявайки се, че ще бъдат достатъчни, за да спечели благоволенieto на Бог. Исус умишлено пропусна първите четири заповеди. Те са свързани със взаимоотношенията на човек с Бог, първата от които е да нямаш други богове освен Всемогъщия Бог и да не си правиш идоли. С други думи, не трябва да поставяме нищо в нашия живот пред любовта, отдадеността и покорството към Него. Младият мъж не беше изпълнил тези заповеди и не беше склонен да ги изпълни. Исус щеше да му разкрие нещо в живота му, което щеше да му попречи да финишира добре.

А Исус, като го погледна, възлюби го, и му рече: Едно ти не достига; иди продай все що имаш и дай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди и Ме следвай (Марк 10:21).

Забележете, Исус го възлюби! Но как показва любовта Си към този богат млад човек? Той го предупреди. Исус знаеше, че щеше да дойде ден в живота на младия човек, в който парите му биха му попречили да се подчини на авторитета Му (на Неговото господство). Исус беше по-загрижен за него да остане в пътя, а не просто да започне добре. За този човек пречката бяха парите, За друг може да бъде приятелка или приятел, спорт, шопинг, бизнес, философия, образование, пристрастяване към храна или сексуални предпочитания. Всъщност това, което ни препъва, може да бъде всичко, на което отдаваме повече внимание и усилия отколкото на Исус.

Дали Исус изрази любовта Си към младия управник като разшири посланието Си? Той спаси ли Си истината, за да не го обиди? Защо Исус не му каза да се помоли с молитвата за покаяние, с надежда, че ще остави любовта си към парите по-късно? В крайна сметка, той беше много заинтересован как да се спаси. Всичко, което Исус трябваше да направи, беше да го привлече в мрежата и щеше да има богат, служител, виден християнин! Но Исус обичаше този човек истински. Той му каза истината, коя-

то беше много тежка и пое риска да загуби този развълнуван и важен човек. Исус го погледна в очите и му каза, че му липсва нещо. Не му липсваше копнеж, а готовността на сърцето и ума му да се подчинят изцяло на Царя на царете, независимо от цената. Мисля, че този човек е гледал на Исус просто като на Спасител и в този случай подчинението не е задължително. Ако според неговата преценка, съветът на Исус беше добър, щеше да обърне внимание, но ако сметеше, че не е добър, то просто щеше да си тръгне. Можете ли да си представите да кажете на истински ревностен човек, който търси, че му липсва нещо, което ще му попречи да има вечен живот? Ако наистина обичаме някого, трябва да бъдем честни дори да знаем, че ще бъдем отхвърлени. Много християни и служители ласкаят, поради страх да не бъдат отхвърлени от хората. Те жадуват да бъдат приети. Честно казано, и аз бях такъв. Всеки, когото срещех, ме харесваше, защото винаги казвах каквото хората искаха да чуят. Мразех конфронтацията и отхвърлянето и исках всички да са щастливи. След това Бог изобличи моите несигурни и егостични мотиви. Той ми разкри фокуса на любовта ми: бях аз самият, а не хората, на които говорех. Много по-добре е да кажем истината, вместо да правим компромиси и така хората да вярват в лъжа. По-добре е да го чуят сега, отколкото да живеят, вярвайки че могат да запазят угодите си и един ден, когато е прекалено късно, да чуят Бог да им казва: **Махнете се от Мен, никога не съм ви познавал.**

Сега забележете как реагира човекът на това, което му каза Исус:

Но лицето му посърна от тая гума и той си отиде насърбен, защото беше човек с много имот. А Исус се озърна и каза на учениците: Колко мъчно ще влязат в Божието царство ония, които имат богатство! (Марк 10:22-23).

Този човек, който беше толкова нетърпелив и ревностен, си тръгна, изпълнен с мъка. „О, Исусе, как може да направим така? Този човек дойде развълнуван и след като чу гумите Ти си тръгна

тъжен. Не знаеш ли, че трябва да даваш позитивни послания на хората? Твоите проповеди и думите Ти трябва да насърчават хората и да ги карат да се чувстват добре, а не да ги натъжават. Пастор Исусе, Църквата Ти ще намалее много, ако продължаваш да се държиш така с ревностните мъже и жени, особено с богатите и влиятелните хора. Иди след него и смекчи малко посланието Си. Със сигурност ще приеме цялата истина след време!“

Днес Исус може да чуе подобно нещо от Своите лидери и членове на борда от Западната църква. Щяха да Му поискат оставката. Как смее да обижда този потенциален дарител, който с едно щракване на химикала може да напише чек, който да поеме всички мисии на църквата за година. Той може да плати няколко милиона долара, за да изплати заема за сградата ни. Пастор Исус не разбира как се гради голямо и ефективно служение. Може би дори е забравил как да влияе позитивно на хората. Трябва да смекчи посланията Си и да проповядва мотивиращо слово - да изгражда самочувствие у хората. Това звучи ли ви като нещо, което би се случило в Западната църква? Ние сме попаднали в капана да сме готови да направим почти всичко, за да привлечем някого и да направим последователи. Използваме най-различни техники, за да увеличим броя на хората, присъстващи на църква, да си спечелим последователи в Twitter, да имаме повече фенове във Facebook и да накараме хората да четат блогите ни. Това е сякаш да кажем на Бог, че нашата мъдрост е по-добра от Неговата. И отново ще изберем доброто пред Бог. Вярно е, че има нужда да каним хората да приемат Христос, но тези покани трябва да бъдат основани на истината. Трябва да осъзнаем, че Бог не ни е призвал да разпространим посланието на Новия завет като го направим по-лесно за хора, които искат да си живеят по своя независим начин и пак да са спасени. Спасението не се намира в дървото за познаване на доброто и злото. Според Словото то се намира единствено в дървото на живота. Други неща, които обичаме, като идоли, трябва да бъдат оставени, точно както момичето, което казва „Да!“ на предложение за брак, трябва да се откаже от връзките си с други мъже. Трябва да приемем Исус за Господ, а не само за Спасител. Това е дървото на живота!

Сега вижте какво направи Исус след като богатият мъж си тръгна:

А Исус се озърна и каза на учениците: Колко мъчно ще влязат в Божието царство ония, които имат богатство! А учениците се смайваха за Неговите думи. Но в отговор Исус пак им каза: Чада, колко е мъчно да влязат в Божието царство ония, които уповават на богатството! (Марк 10:23-24).

Един ден, докато разглеждах тази история, Светият Дух насочи вниманието ми към нещо много важно. Представих си този богат и уважаван от обществото човек да си тръгва бавно от Исус с наведена глава, изпълнен с мъка и с унила физиономия. Осъзнах, че Учителят не се завтича след него, да го хване за рамената и да му каже: Почакай малко, приятелю. Нека ти напомня мъдростта на Соломон. Той писа в Притчи 19:17: **Който показва милост към сиромаша заема Господу, и Той ще му въздаде за благодарението му.** Казах ти да продадеш това, което имаш, и да дадеш на бедните, но помни, че, както се казва в Притчи, каквото дадеш на бедните, Бог ще ти го въздаде. Не само ще ти го върне, ами ще ти даде сто пъти повече от колкото си дал.

Този млад богат човек най-вероятно е бил добър бизнесмен. Така че, ако Исус беше го настигнал и му беше казал тези думи, сигурно щеше да живне и да каже: „Наистина ли?“

И Исус щеше да отговори: „Да! Сега виждаш ли, че се опитвам да те доведа до място на големи благословения и финанси? Ще бъдеш най-богатият човек в нацията, не само в твоето общество.“ Тогава човекът може би щеше да последва Исус.

Вярно е, че Божието слово ни казва, че когато даваме ще ни се възвърне, точно както посято се дава много повече на фермера от това, с което е започнал. Тази истина беше потвърдена веднага след като богатият си тръгна. Петър каза - едновременно протестирайки и питайки:

„Ето, ние оставихме всичко и Те последвахме.“

Исус отговори: **Истина ви казвам: Няма човек, който да е оставил къща, или братя, или сестри, или майка, или баща, или чада, или ниви, заради Мене и заради благовестията, и да не получи стократно сега, в настоящето време, къщи и братя, и сестри, и майки, и чада, и ниви, заедно с гонения, а в идещия свят вечен живот (Марк 10:28-30).**

Исус погледна към тези, които вече се бяха отказали от всичко, за да Го следват, и каза: **Ще получите сто пъти повече от това, от което сте се отказали - къщи и земи, заедно с гонения, а в идещия свят и вечен живот.**

Защо Исус не каза това или думите на Соломон от Притчи на този ревностен богат мъж, който искаше вечен живот? Защо изглеждаше сякаш си спестява тази информация? Отговорът е прости чък: Исус никога не използваше благословенията, наградите или ползите на Царството, за да привлече хора да Го следват. Когато повика Петър, Яков, Йоан и другите Той каза само: „Следвайте Ме.“ Не каза: „Следвайте Ме и ще получите благословения, мир, благоденствие, по-добър живот и още много.“ Не каза и: „Следвайте Ме заради това, което мога да ви дам.“ Това което Той каза беше: „Следвайте Ме, заради това кой съм аз. аз съм Исус Христос, вашият Създател, Учител и Цар на вселената.“

Ако парите бяха мотивът на Петър, Яков, Йоан и Андрей, те никога нямаше да оставят бизнеса си. Денят, в който напуснаха бизнеса си, беше един от най-печелившите в цялата им рибарска кариера. Благодарение на Исус те напълниха две цели мрежи риба. Не бяха наясно с обещанието за стократно възвръщане. За първи път щяха да го чуят. Това, което те знаеха, беше, че Исус има думи на живот, затова оставиха всичко. Парите изобщо не бяха движещият фактор.

Бог никога не е изисквал човек да бъде свършен, за да следва Исус. Единственото, което Той иска, е човек да има желание и посвещение да Му се покорява. Младият богаташ може би е притежавал по-добри качества от Петър. Но Петър беше готов да направи всичко, което Исус поискаше. Това е, което Исус има предвид, когато казва да се отречем от всичко и да Го следваме.

Моят план срещу Неговия

Когато приех Исус Христос за Господ през 1979 г., Бог веднага започна да ме насочва към служение. Бях специалист по машинно инженерство в университета *Пардю*, бях в клуба по тенис и възнамерявах да вляза в Харвард, за да получа МВА (степен по бизнес администрация). Моите лични планове бяха да се ожения за добро момиче и да се занимавам с корпоративни продажби или мениджмънт. Изобщо не исках да влизам в служение. Всички служители, които бях срещал, бяха хора, за които смятах, че не могат да правят нищо друго в живота. Живееха в миризливи къщи и децата им бяха странни. Израснал съм в град с население 3000 човека и това беше ограниченото ми виждане за служението. Не бях срещал добър пастор и не бях прекарвал време с такъв, както по-късно разбрах, че има много. Но един ден, по време на служба, Святият Дух слезе върху мен и ми каза: „Джон, аз те повиках да Ми служиш. Какво ще направиш?“

Помислих си, че семейството ми няма да приеме това; те са всички католици. Мислех, че ще се превърна в пастор, живеец в бедност и мизерия, като всички останали. Но това да се покоря на Бог за мен беше най-важно, затова наведох глава и се помолих: „Да, Господи. Ще Ти се покоря и ще проповядвам, каквото и да ми коства това. Ще отида където ме изпратиш и ще кажа това, което ми поръчаш да кажа.“

Реалността, която последва решението ми, нямаше нищо общо с това, което си мислех, но Бог не ми показа това отначало. Той искаше да знае дали бих се отказал от всичко, за да Го следвам.

Ако изследвате поученията на Петър, Павел и другите ученици, ще видите, че те са точно като това, което Исус каза на богатия млад човек. Днес сме се отклонили от този път. Това е основната причина за отслабващото духовно състояние на Америка. Това е причината, поради която много хора си мислят, че принадлежат на Исус, когато всъщност не е така. Трябва да върнем господството на Исус и ще имаме здрава основа. Все още ядем от погрешното дърво. Това, което изглежда добро, ни

ограбва от онова, което е най-добро за живота ни. Пропускаме много от благословенията, които Бог иска да ни даде, защото сме заместили точното истинско библейско послание с такова, което се търси и приема по-добре днес. Нека бъдем честни - ако този богат младеж дойде в някоя от нашите съвременни църкви, той щеше да е спасен и не след дълго щеше да бъде счетен за ценен член и най-вероятно поканен да се присъедини към борда на църквата. Прекалено често Църквата днес предлага послание за спасение отделно от господството на Исус. За да не заблуждаваме хората, за доброто на мнозината, които в противен случай може да чуят „махнете се от Мен“, за да бъде по-силна Църквата и за да можем наистина да ходим в благословенията, които Бог е приготвил, нека се откажем от нашето недостатъчно добро послание за спасение и да се върнем към дървото на живота - библейското значение на спасението.

НАШИЯТ ВЪТРЕШЕН GPS

**Държа очите си на целта - там, където Бог ни
призовава да вървим напред...**
(Филипяни, 3:14 The Message).

Да се влюби в Бог е най-романтичното нещо; да Го
търси - най-великото приключение; да Го намери -
най-великото постижение на човека.

Св. Августин от Хипо

Нашата основа е господството на Исус Христос. Всички
аспекти на живота ни трябва да бъдат положени именно
върху тази стабилна основа. Ако го направим, ще стоим здраво,
ако не - основата под нозете ни ще се срути.

Следващата стъпка в строенето на къща е издигането на
стените (поставянето на кофражите) и всичко в тази фаза е
свързано с основата. Тази част от процеса гържи цялата къща.
Подъм, стените, таванът, стаяте, осветлението, тапицерията,
прозорците, ваните и всички други материали се нуждаят от
здрава рамка (кофраж), за да издържат. Със здрава основа и рам-
ка можем да построим трайна и успешна къща: нашият живот.

Вашият вътрешен GPS

За да ви представя тази втора част от процъфтяващия
живот на вяра, ще се отклоним от илюстрацията със сградите
и ще направим друга аналогия. Нека започнем с въпрос. Каква е
вашата крайна цел? С други думи, кое желание надхвърля оста-
налите? Какво искаме повече от всичко? Можете ли да бъдете

честни? Ако да, няма да попаднете на място, където не искаме да бъдете.

Погледнете го по следния начин. Ако системата за навигация на вашия телефон е настроена да ви отведе до летището, а вие всъщност искате да стигнете до мола, ще се ядосате когато GPS-ът каже: „Пристигнахте до вашата дестинация“ (а вие всъщност сте на летището и виждате надписи на авиолинии, вместо магазини). Ще си кажете: „Какво се случи? Как се озовах тук?“ Отговорът е простичък. Вашият GPS ви е отвел там, където сте го настроили да ви забведе.

Апостол Павел беше настроил своя GPS да се впусне към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание, в Исус Христос (Филипяни 3:14). Той знаеше накъде отива и беше настроил своя GPS. Дори да срещнеше съпротива, пречки или големи трудности, той щеше да премине през всички тях и нямаше да се отклони от крайната точка. Как е настроен вашият вътрешен GPS? Към това да имате много приятели? Да бъдете популярни? Да се наслаждавате на определен начин на живот? Да бъдете най-добрите в своето поле на действие? Към здраве ли е насочен, или към щастие?

Може да отговорите: „Бих желал всичко това.“ Повечето от нас желяем тези неща, но кое желание превъзхожда останалите? Важно е да определим това, защото то ще определи дестинацията, където ще пристигнем. В живота ви ще има време, когато пътят ще се раздели и ще трябва да изберете накъде да тръгнете.

И така, какво е вашето най-силно желание? Ако крайната ви цел е да бъдете морален, етичен добър човек, здрав и финансово осигурен, то може да изпаднете в същата ситуация като младия богат управник: да притежавате всичко това, но да ви липсва най-важното.

Ако целта ви е да имате много приятели, може да станете като Аарон, братът на Моисей: в долината, с много социална дейност, център на вниманието и подпомагащ обществото, но отдалечавайки се от Божието сърце. Златното теле, което правите, може да успокои приятелите и познатите ви, но, за

жалост, накрая ще откриете, че то отдалечава и вас, и тях от това, което е най-добро.

Ако копнежът ви е да станете известен говорител, артист или лидер, или просто да имате определен брой последователи във Facebook или Twitter, може да достигнете този статут дори в християнския свят, но ще завършите като мъж на име Озия от Израел, който беше най-известният човек в нацията, но умря в самота (прочетете 2 Летописи 26).

Нашият вътрешен GPS може да е настроен към по благородни и добронамерени цели. Може да сте фокусирани да помагате на бедните и нуждаещите се. Тази цел привлича много хора в днешно време, а и така трябва да бъде. Хората се радват, когато съобщаваме за усилията, които *Месинджър интернешънъл* полага, за да се помогне на бедните, нуждаещите се и на жертвите на социална несправедливост. Но апостол Павел пише в Коринтяни, че човек би могъл да раздаде всичко което притежава на бедните и все още да се намери недостатъчен (вж. 1 Коринтяни 13:3).

Може да се стремите да бъдете най-щедрите във вашето общество - почтена цел. Човек на име Ананий и жена му Сапфира бяха членове на църквата в Ерусалим. Един ден те дадоха голяма част от парите, които бяха спечелили от продажбата на земя. Те желяеха да демонстрират, че са ангажирани в построяването на Божия дом. Очакваха похвала, но вместо това попаднаха в осъждение (вж. Деяния на апостолите 5). Техният край беше трагичен.

Имаше време когато се считах за благороден и богоугоден. Всеки ден в продължение на осемнадесет месеца ставах в 5 сутринта и се молах до 7. Голяма част от молитвите ми бяха викове към Бог: „Господи, използвай ме да говеда мнозинства до спасение, да разпространявам пламенно Словото Ти, да говеда народи в Царството Ти, да изцеляваш чрез мен и да освобождаваш хората.“ Настоявах и се молах за тези неща сутрин след сутрин. Минаха месеци и един ден Бог говори на сърцето ми: „Сине, молитвите ти са извън целта.“

Бях шокиран. Какво би могло да бъде по-добро, по-благородно и доставящо удоволствие на Съзателя ми от това, за което

се молах? Чудех се дали съм разбрал погрешно онава, което чух в сърцето си. Как може всички тези чудесни духовни цели да не са това, което Бог иска?

Веднага след това отново чух Святия Дух да ми казва: „Юга остави всичко, което имаше, за да Ме следва. Той беше един от дванадесетте. Той проповядваше за Божието царство. Изцеляваше болни, даваше на бедните и освобождаваше хора, но Юга е в ада.“

Разтреперих се, бях в шок. Осъзнах, че Юга беше постигнал всичко, за което се молах, но бе изгубен завинаги. Може би, ако беше изследвал по-внимателно своя вътрешен GPS, крайт му нямаше да е толкова катастрофален. Разбрах, че несъзнателно може да попадам в същата категория като Юга. Искрено попитах Бог: „Каква трябва да бъде крайната ми цел?“

Друг богат млад управник

Тогава Бог ми показва друг млад владетел - не този, който тичаше към Исус, а един, който беше принц на Египет, най-влиятелната и мозъца нация по онава време. Името му беше Моисей.

Разгледайте живота на Моисей. Той беше отгледан без никаква липса на храна, пари, грехи, материални притежания и образование. Неговата позиция беше силно желана, защото имаше най-доброто от всичко. Никой на целия свят не притежаваше нещо, което той да не можеше да има.

Моисей носеше най-модерните грехи, пазаруваше, когато си пожелаеше, с неограничен бюджет и сигурно имаше всички екстри, налични по онава време. Притежавал е колесница, която днес би била „Мазерати“, „Ламборджини“ или „Ферари“, заедно с всички модели мотори „Харли Дейвидсън“. И ако не е искал да кара е имал личен шофьор.

На Моисей никога не му се е налагало да търка тоалетната, да чисти ваната, да коси ливадата, да мие колата, да подрежда стаята, да мие чиниите, да пере или да върши каквато и да е друга домакинска работа, понеже е имал слуги за това.

Имал е кралски готвачи, които биха приготвили всичко, което той пожелае. Имал е достъп до най-добрата храна от цялата земя.

Работата му е била забавна. Когато поиска е можел да води войски, да проектира сгради или да прави тържества. Ако е искал да се забавлява, е можел да се наслади през деня на състезания и вечер на най-добрите забавления. Можел е да прави каквото пожелае всеки ден. Бил е и най-привилегираният ерген в страната. Имал е възможността да се среща и да се ожени за всяко момиче, което пожелае и дори е можел да се среща с жени от други народи. Ако е искал, е можел да има харем от жени и наложници.

Ако е искал да бъде щедър, е можел да дава огромни подаръци. Би могъл да извика полицията, войската или тайните служби, за да защити приятелите си. Можеше да помага на бедните или да ги пренебрегне. Можеше да повлияе в изкуството на цялата страна, като извика най-добрите творци. Имал е всичко, освен царския престол. За повечето хора животът му бил една утопия - но той не беше удовлетворен. Четем:

С вяра Моисей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха... (Евреи 11:24-25).

Моисей избра да се откаже от това, което най-богатата нация му предлагаше. Защо би го направил? Защо би оставил такъв начин на живот? Не можеше ли да служи на Бог и все пак да живее в двореца на Фараона? Не! Вътрешният GPS на Моисей му казваше, че истинското му желание не можеше да бъде изпълнено от там, където се намираще. Авторът на Евреи пише:

Той разсъди, че укорът за Христос е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда (Евреи 11:26).

За каква бъдеща награда става дума? Когато задавам този въпрос повечето хора ми отговарят, че се говори за Обещаната

земя. Но ако това е така, трябва да си зададем въпроса каква е тази земя, която може да предложи повече от плодородната египетска земя?

В тази епоха Египет е била земя богата на природни ресурси и плодородна. Обещаната земя толкова по-добра ли беше?

Беше ли възможно Моисей да си построи по-хубава къща в тази нова земя от двореца, в който живееше? Със сигурност можем да отговорим с „Не!“ на тези въпроси.

И така, каква беше наградата, която Моисей търсеше? В деня, в който напусна царския дом и той самият не знаеше. Но беше уверен, че има нещо много повече. Той беше тръгнал на път и скоро откри какво точно търсеше.

Погледнете го по следния начин. Вие обичате топлото време и плажа, но не харесвате снега и студа. Зима е и вие се намирате във Вермонт. Дваседесет градуса под нулата е и вие си мечтаете за това, което обичате. Тръгвате на юг по магистралата и се насочвате към по-топли места. Не знаете точно накъде сте се запътили, но знаете, че ще е по-добре от сковаващия сняг. По средата на пътуването спирате на бензиностанция и забелязвате брошура със снимка на Палм Бийч, Флорида. Усмивате се и си казвате: „Това е!“

Незабавно настройвате GPS-а си да ви заведе там. Сега вече сте се отправили към конкретно място.

Това е подобно на случилото се с Моисей. Той напусна двореца, знаейки че има нещо повече, но откри наградата си чак след четиридесет години в пустинята до един горящ, но не изгарящ храст, където срещна Господ. След тази случка вътрешният GPS на Моисей беше напълно настроен. Присъствието на Бог беше наградата му и доказателството щеше да гойде по-късно, когато изведе израилтяните от Египет.

Отказване на Божието предложение

За Моисей времената бяха трудни и пълни с напрежение. Сухата пустиня, през която той и народът на Израел преминаха, бе

изпълнена с предизвикателства, които често изискваха божествена намеса, която изглеждаше понякога, че се забавя. Дори по-зле, целият народ не одобряваше действията му. В разгара на тези бурни времена Бог говори на Моисей:

Иди, дигни се от тук, ти и хората, които си извел из Египетската земя, та иди в земята, за която се клях на Авраам, на Исаак и на Яков, като казах: На твоето потомство ще я дам. И ще изпратя пред тебе ангел, и ще изгоня ханаанеца, амореца, хетееца, ферезеца, евееца и евусееца; и той ще ви заведе в земя, където текат мляко и мед; понеже аз няма да вървя помежду ви... (Изход 33:1-3).

Помислете си за обстоятелствата, пред които бяха изпратени Моисей и хората ежедневно. Нямаха красиви долини, извори, гори, овощни дървета, сладководни извори, плодородни почви или пасища за добитък. Мина доста време, докато можеха да отидат на пазар, да си купят нови дрехи или да напазаруват нещо друго. Храната им беше една и съща: странен хляб, който се появява по повърхността на земята шест дни в седмицата и от време на време - пъдпъдъци за месо. За да видите какво им е било, опитайте да ядете един и същ хляб и нищо друго в продължение на няколко месеца. Тогава ще разберете. Животът им беше суров. Робството в Египет беше ужасно, но и скитането из пустинята не звучи много по-добре. Но хората имаха надежда - тяхна собствена земя, обещаната земя - Ханаан. Бог с години им беше казвал, че тази земя е изобилна, богата и плодородна. Това, което те знаеха, е как да влагат всичката си сила, за да строят градове за египтяните и да получават каквото остане и никой не желае. Скоро те щяха да имат възможността да строят красиви къщи и градове за себе си - нова култура, която щяха да могат да предадат като едно невероятно наследство на децата си, а и на техните деца.

Бог инструктира водача им, Моисей, да ги отведе в тази Обещана земя. Заяви им още, че ще има силен ангел, който да ги

води и да ги защитава. Този ангел-воин щеше да изгони всичките врагове. Можете ли да си представите да чуете тези думи? Това което вие и предците ви сте чакали с векове сега ви се предлага от самия Бог. Четиристотин и тридесет години на бездомство, борби, битка за оцеляване и липса сега могат да свършат с това предложение от страна на Бог. Със сигурност Моисей ще приеме, ще побърза да слезе от планината и да прогласи добрите новини на хората. Те най-накрая ще го приемат за добър водач и рейтингът му ще скочи много. Всички заедно ще празнуват и ще започнат пътуването си до това дълго очаквано обещание. Точно така щяха да протекат събитията, ако главната цел беше това, което изглеждаше добро и приемливо. Но вижте отговора на Моисей към предложението на Бог:

Ако присъствието Ти не дойде с мене, не ни извеждай от тука (Изход 33:15).

Да си припомним къде се намираха те. Бяха на място на недомък, несгоди, стрес и страдания - в пустинята. Моисей даде отговор, който е сложен за разбиране, дори умопомрачителен за обикновен човек. Той каза: „Ако трябва да избирам между присъствието Ти и благословието Ти, ще избира присъствието - дори да е място на липса и страдания - пред благословения в добра среда.“

Налудничаво ли е това, което Моисей отговори? Да не би слънцето да му попречи на преценката? Не. Неговият вътрешен GPS беше настроен, както трябваше да бъде, към това, което беше най-добро. Той го насочи да направи най-добрия избор, дори когато Бог му предложи добър избор, който здравият разум би направил, особено при подобни некомфортни обстоятелства.

Крайната цел и наградата на Моисей беше да опознае Бог. Никога не можете да опознаете напълно някого, освен ако не прекарвате време в неговото присъствие. Може да знаете нещо за даден човек и без да сте прекарвали време с него, но не може да го познавате истински. Това беше най-голямата награда за Моисей. За него нищо не беше по-важно и нищо не можеше да го спре, дори

добро предложение от Самия Бог. Можете ли да си представите какво удоволствие достави Моисей на Бог?

Може да зададете въпроса: „Защо Бог би бил удовлетворен, когато предложението Му е било отхвърлено?“ Ще ви отговоря с пример от моя собствен живот.

С Лиза бяхме на почивка. Имахме няколко свободни дена заедно. Наблизо имаше страхотно голф игрище. Обичам да играя голф. Едни приятели ме бяха поканили да играя, но имах само няколко дни с Лиза. Моята невероятна жена каза: „Джон, иди да играеш.“ Аз ѝ отговорих: „Не, скъпа. Предпочитам да остана и да прекарам време с теб.“ Тези няколко дни минаха прекрасно. Това беше така, поради удоволствието на Лиза от това, че избрах нея пред голфа. Тя ми отпрати искрено предложение и нямаше да размисли, ако бях се съгласил, но дълбоко в сърцето си се надяваше да избере нея пред играта.

Същият принцип виждаме и в ситуацията на Моисей. Бог му предложи нещо, което искаше да изпълни. Той щеше да изпрати ангел, който да заведе Мойсей и народа до Обещаната земя. Но това пътуване щеше да е без присъствието Му. Вярвам, че Бог отпрати това предложение към Моисей, като се надяваше Моисей да избере Него пред незабавното измъкване от пустинята и пред лесния живот в богатство и красива земя.

Моисей доказа две неща, отхвърляйки предложението на Бог. Първо, че Божието присъствие е по-важно и значимо от наслаждането на благословенията Му извън присъствието. Второ, че Моисей вярваше в Божията любов към хората. Въпреки че влизането в Обещаната земя се забави, той знаеше, че Бог накрая щеше да я даде на израилтяните. Той знаеше, че Бог щеше да спази обещанието Си. Ако вътрешния GPS на Моисей не беше настроен правилно, предвид обстоятелствата, той със сигурност щеше да направи друг избор.

Настройване на GPS-а

Какво накара Моисей да настрои така своя GPS, когато всички други израилтяни имаха различни мотиви? Бърз поглед на предишните му избори и на победението му ще ни даде отговора на този въпрос. Нещо, което често питам хората, е: „Накъде се беше запътил Моисей, когато изведе Израел от Египет?“

Всеки път мнозинството отговаря с: „Към Обещаната земя.“ Но вярно ли е това? Когато Моисей ходеше при Фараон, той разкри гумите на Бог към египетския владетел: **Пусни людете Ми, за да Ми послужат в пустинята** (Изход 7:16; вижте още Изход 5:1;8:1, 20; 9:1,13; 10:3). Седем пъти когато казваше на Фараон къде отиват израилтяните, Моисей споменаваше пустинята и служението към Бог. Нито веднъж не каза каквото и да е за Обещаната земя.

Целта на Моисей беше хората да срещнат Бог и да му се поклонят в пустинята Синай. Защо би искал да ги изведе от Египет и да ги вкара право в Обещаната земя, преди първо да ги доведе до Онзи, Който им е обещал? Това би показало, че обещанието е по-важно от присъствието на Бог и ще насърчи погрешна настройка на GPS-а. За съжаление, много служители и учители в наши дни дават по-голямо значение на обещанията. Спомням си, че през 80-те и 90-те години на двадесети век слушах повече за това какво Исус ще направи за нас, отколкото за това какъв е Той. Това учение доведе до ученици, които са настроили своя GPS повече към благословенията от Бог, отколкото към присъствието Му. Това не е по-различно от жена, която се омъжва за мъж заради парите му. Тя може и да го обича, но поради грешните причини.

Намирам огромна разлика между Израел и Моисей. Ако погледнем живота на израилския народ, да кажем, че са били малтретираны не е достатъчно. Те са живели в гета, хранили са се със стара храна и са носели овехтели грехи. Прекарвали са целия си живот да градят чуждо наследство. Имали са белези по тялото си от камшиците на надзирателите, а синовете им са били убивани от войниците на Фараона. Израилтяните бяха чудно избавени

от египетското робство, но след малко скитане в пустинята започнаха да се оплакват и да изразяват желание да се върнат в Египет. Те казваха: **Не щеше ли да ни е по-добре да се върнем в Египет?** (Числа 14:3) и **По-добре би било за нас да работим на египтяните** (Изход 14:12).

Сега си помислете за удобния и изобилен живот, който Моисей имаше в Египет. Той също беше в същите лоши условия в пустинята, но не се оплака нито веднъж и не спомена нищо за връщане в Египет. Защо? Отговорът е прост. Моисей имаше среща с Божието присъствие при горящия храст. Той имаше привилегията да чуе Божието слово директно от Самия Създател. Израел имаха подобна възможност, но я пропуснаха. Нека обясня.

“Доведох ви при Себе Си”

Когато излязоха от Египет, Моисей забведе народа до планината Синай, на същото място където той се бе срещнал с Бог при горящия храст. Когато пристигнаха Бог поуска от Моисей да каже на хората:

Вие видяхте какво сторих на египтяните, а как носих вас на орлови крила и доведох ви при Себе Си (Изход 19:4).

Погледнете думите **доведох ви при Себе Си**. Помислете за това. Защеметяващо е когато се замислим за значението на тези думи. За Бог, Създателят на вселената, главната цел да избведе Израел от Египет беше да ги доведе до Себе Си. Той искаше и търсеше лично и интимно взаимоотношение с тях.

Трябва да запомним, че Бог е разумен и има сърце на баща. Винаги го е имал и винаги ще го има. Той копнееше да познава децата Си както майка или баща копнее да изгради взаимоотношения с новороденото си дете. Бог се разкри на Моисей при храста. Моисей имаше привилегията да стои в Божието присъствие. Това преживяване предизвика такава жажда в Моисей, че той никога повече не беше заинтересуван от това да се върща в Египет, въп-

реки добрия си живот там. Тази среща му повлия значително и твърдо настрои вътрешния му GPS.

Моисей искаше Израел да изпита това, което той беше изпитал, но възхитителното е, че Бог също го искаше. След като Той беше прекарал време с Моисей при къпината, Моисей можеше да представи Бог на хората и хората - на Бог.

Разгледайте го по следния начин. Имаме трима човека - Джордан, Абигейл и Сюзън. Ако Джордан и Абигейл са се запознали и Джордан познава Сюзън, то той ще представи Абигейл на Сюзън. Моисей беше срещнал Бог и беше прекарал време с Него. Той също така беше прекарвал време с Израел. Така че той ще бъде този, който да улесни запознанството на хората с Бога. Бог каза на Моисей да подготви представянето:

Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие още Ми бъдете царство свещеници и свет народ. Тези са думите, които трябва да кажеш на израилтяните (Изход 19:5-6).

Те бяха специални за Него и Той искаше всеки един от тях да бъде свещеник - хора, които могат директно да се обръщат към Него, от свое име или от името на други. Той им предлагаше приятелство. Каква привилегия! После Бог каза:

Иди при людете, освети ги днес и утре, и нека изперат грехите си; и нека бъдат готови за третия ден, защото на третия ден Господ ще слезе на Синайската планина пред очите на всичките люде (Изход 19:10-11).

Бог слезе на планината на третия ден, но отговорът на народа беше съкрушителен. Те се оттеглиха от Него вместо да се приближат. Казаха на Моисей: **Ти говори на нас, и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем (Изход 20:19).**

Народът на Израел не можеше да понесе Божието присъствие, защото гържеше Египет в сърцето си. Те все още обичаха своите си интереси пред Неговите. Да Го познават интимно не беше приоритет за тях. Изявяването на Неговото присъствие просто показва явно тяхната настройка на вътрешните им GPS-и и те не искаха да я променят.

Погледнете отново инструкциите на Бог, които включваха изпиране на грехите им. Това пък защо? Бог някакъв педант на тема хигиена ли е? За да си отговорим на този въпрос трябва да се сетим, че в Стария завет често външните действия символизират духовни реалности. Мръсотията на Египет все още беше вкопчена в грехите на хората. Тя трябваше да бъде премахната преди народът да влезе в Божието присъствие. Египет беше символ на падналата светска система. Хората от този свят живееха за угаждането на плътта, задоволяването на очите и постигането на някакъв статут, репутация и известност - „тщеславието на живота„ (вж. 1 Йоан 2:16). Да познават Бог не беше фокусът им. По-скоро желание от типа „Как може аз да имам полза?“ беше това, което ги вълнуваше.

Бог не търси златотърсачи

Често като пътувам виждам по-възрастен богат мъж, който е с добре изглеждраща жена около петнадесет до двадесет и пет години по-млада от него. Често мъжът не е в най-добрата форма и може да бъде объркан за баща ѝ. Защо тя живее с него или е женена за него? В редки случаи те наистина са влюбени. Но по-често не е това причината - жената е златотърсачка. Това е термин, който се използва за жена, която е с мъж, но не поради това което е той, а заради живота, който този мъж може да ѝ осигури. Тя иска достъп до неговото богатство и влияние. Но все пак нещата не са едностранни. Главният интерес на мъжа към нея не е заради това което е тя, а е свързан с това какво може тя да направи за него. Той иска да се чувства млад и отново „в играта“, а и, разбира се, да се наслаждава на добър секс.

Простичко казано, всеки от тях егоистично търси това, което другият може да осигури, а не наистина да се вълнува от самия него. И двамата знаят какво прави другият, но го толерират поради собствените си облаги, за да задоволят страстта си и заради гордостта си. Трайното взаимоотношение не е това, което ги вълнува, а по-скоро собственото им удовлетворение.

Наскоро със съпругата ми бяхме в магазин за мебели и аксесоари за дома. Освен продавачката единствените в магазина бяха една гвойка - възрастен мъж с млада жена. Първо помислих, че са баща и дъщеря, но като слушах разговора им с продавачката разбрах, че не е така. Те бяха гвойка, която пазаруваше за новата си къща. Бяхме в магазина с тях повече от двадесет минути, което ми даде достатъчно време да ги наблюдавам. Вниманието ми беше приковано от техните неестествени и повърхностни взаимоотношения. Беше очевидно, че те имаха много малко общи неща и имаха съвсем различни интереси. Личеше си липсата на любов и радост в живота им. Тя едва го гледаше в очите и изражението ѝ беше мрачно. Беше облечена в много тесни дрехи и носеше много грим. Той имаше младежки стил на обличане и изглеждаше богат. В разговора му с продавачката стана ясно, че парите не са проблем за него.

Виждайки тази гвойка, осъзнах колко са специални взаимоотношенията ми с Лиза. Аз наистина се интересувам много от нея и това не е поради външния ѝ вид, въпреки че тя е много красива. Лиза също се интересува от мен. Ние сме най-добри приятели и обичаме да прекарваме време заедно. Съжалявах гвойката в магазина поради очевидната липса на любов. Не го казвам, за да ги съдя, надявам се, че ще се обикнат и ще се наслаждават на компанията си. Но това обикновено не се случва, защото взаимоотношението е основано на погрешни мотиви.

Хората от Израел носеха такъв тип мръсотия с тях от Египет и Бог нямаше желание за повърхностни взаимоотношения. Той искаше истинска връзка, а не златотърсачи. Мотивите, които идваха от света и бяха в сърцата на израилтяните, не можеха да доведат до истински взаимоотношения, тъй като бяха егоистични. Израел можеше да опознае Бог само ако се изчисти

от тази мръсотия. Израел обаче не можеха да се отърват сами от своите си желания, както направи Моисей. Неговият копнеж беше за реални взаимоотношения с Господ. Израел искаха ползите от Бог. Толкова е просто.

Как стоят нещата днес?

Ние живеем в Новия завет, но нещо променило ли се е? Може ли някой да носи мръсотията на света в сърцето си и все пак да има искрено взаимоотношение с Бог? Дали благодатта на Исус Христос премахна нуждата от почистване от мръсотията на света? Набор от стихове ни говорят за това:

Както рече Бог: Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат люде. Затова - Излезте изсред тях и отделете се, казва Господ. И не се допирайте до нечисто; и „Аз ще ви приема, и ще ви бъда Баща, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ.“ И тъй, възлюбени, като имаме тия обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога (2 Коринтяни 6:16-18, 7:1).

Има толкова много да се каже по тези няколко стиха. Първо, забележете гумите **както рече Бог**. Кога за първи път Бог казва това и в какъв контекст? Павел цитира гумите на Бог към Моисей на планината:

И ще обитавам между израилтяните и ще им бъда Бог; и те ще познаят, че Аз съм Иеова техният Бог, Който ги изведох от Египетската земя, за да обитавам между тях (Изход 29:45-46).

Бог повтаря това, което е казал в Изход 19: Той искаше истинско взаимоотношение. Това беше Неговото желание, но не и на Израел. Някои отделни личности като Моисей, Давид, Даниил,

Исая и оцѣ груги можеха да имат интимни взаимоотношения с Бог, защото избраха да се отделят от светските мотиви и от егоизма. Сега Павел се обръща към нас, които сме измити от кръвта на Исус и спасени поради Божията благодат, с тези думи.

Казано ни е: Ще се заселя между тях и между тях ще ходя. И ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде... И не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема.

Тези думи не са по-различни от това, което Бог каза на израилския народ, но сега ги казва на нови хора - на нас. Желанието Му за интимност не се е променило, но не може да бъде осъществено, ако ние носим мръсотията на този свят по грехите си. Той ни приема в близки взаимоотношения, но не и безусловно. Той много ясно изразява презрението Си към златотърсачи. Бог вижда нашите вътрешни мотиви. Той ни казва да се очистим от всяка мръсотия, не само на плътта, но и от сърцето и духа. Той знае дали носим мръсотията на Египет по грехите си (дали сме егоистични) или, като Моисей, търсим Неговите желания пред нашите собствени. Точно както Моисей инструктира народа на Израел да изпере грехите си, за да се срещнат с Бог и да имат интимни взаимоотношения с Него, така и на нас апостол Павел казва: **Нека се очистим от всичко, което може да оскверни тялото ни или духа ни. И нека се стремим към пълна святост, защото се боим от Бог.**

Очистването ни от мръсотията на света гарантира, че вътрешните ни GPS-и няма да бъдат компрометираны да изберат доброто пред най-доброто. За да се поддържа най-важната цел на GPS-а - приближаването към Бог - думата *святост* е много ключова. В следващите глави ще разкрием тази вълнуваща реалност.

РЕВНИВ БОГ

И тъй, на кого ще Ме уподобите, та да му бъде равен? - казва Святият.

**- Вдигнете очите си нагоре и вижте:
Кой е създал тези светила?**

Кой извежда множеството им едно по едно и ги назовава всички по име. Чрез величието на силата Му и понеже е мощен във власт, ни едно от тях не липсва (Исая 40:25-26).

Вашият Бог ревнува за любовта ви, вярващи! Той не ви ли избра? Той не може да понесе вие да изберете друг.
Чарлз Спърджън

Няма нищо по-полезно и удовлетворяващо от това да бъдем в Божието присъствие. Нека да поразмишляваме: не се намираме в компанията на просто някой забележителен атлет, известен учен, художник, знаменитост или на влиятелен световен лидер, а на Съзателя на всичко видимо и невидимо. Той е Онзи, Който направи цялата Вселена, толкова огромна, че човешкият ум не може да побере нейната необятност, но и толкова детайлна, че малките атоми са градивните частици на всяка материя и всичко живо. Тези атоми са толкова мънички, че нарегени ще ни трябват милиарди от тях, за да стане линията дълга един сантиметър. Дори след обстойни проучвания, учените все още не ги разбират напълно.

Няма никаква полза от мъдростта, знанието и разбирането на каквото и да е извън Бог. Няма нищо, което Той да трябва да научи, защото знае всичко - дори края още от началото. Мощни

ангели стоят пред Него през цялото време, покриват лицата си и Му се покланят, заради това който е Той. Нищо чудно, че най-мъдрите мъже и жени в историята са искали привилежията да стоят в Неговото присъствие и да се наслаждават на компанията Му. Толкова е неверояно това, че човек може да стои в присъствието на такава Личност. Дори по-удивителното е, че Той самият иска да е в нашето присъствие дори повече от колкото ние желаем да бъдем в Неговото. Апостол Яков казва:

Или мислите, че без нужда казва писанието, че Бог и до завист ревнува за Духа, който е поставил да живее в нас? (Яков 4:5).

Да копнееш означава да имаи силно желание за нещо. Когато се замисля, че Господ копнее за мен, се съгласявам с това, което Давид казва: **И колко скъпоценни за мене са тези Твои помисли, Боже! Колко голямо е числото им! Ако бих поускал да ги изброя, те са по-многобройни от пясъка** (Псалм 139:17-18). Давид говореше за Божиите мисли за теб и мен индивидуално, а не за всички хора общо. Неговите помисли за теб са по-многобройни от всичкия пясък на тази планета! Помислете си за всеки пясък на плажа, в пустинята, на голф игрищата и площадките. Това е много пясък - и много помисли.

Нека погледнем това в перспектива. Аз много обичам жена си. Женени сме от повече от тридесет години. Много съм си мислил за нея - безброй много мисли. Обаче ако трябваше да преброя всички мисли, които съм имал за нея през последните тридесет години, няма да мога да напълня дори кутия за обувки с пясък, тъй като учените са открили, че има около 1.8 милиарда песъчинки на всеки тридесет кубични сантиметра пясък.

Нека отидем още по-далеч. Срещали ли сте някога човек, който преувеличава? Например рибар. Знаете какво правят те. Той казва: „Хванах ей толкова голяма риба“, и разтяга ръцете си, за да покаже големината на улова си. Ако сте видели рибата наистина, ще знаете, че е била значително по-малка.

Или какво ще кажете за човек, който просто си измисля статистики, преувеличавайки, за да докаже това, което твърди? Той уверено казва: Деветдесет и девет процента от мъжете не харесват Chick flicks (жанр филми, които разказват за мечтите на жени и са най-вече предназначени за момичета). Той никога не е чел реална статистика или анкета, но преувеличава, за да оправдае своето презрение към този жанр филми.

Или пък помислете за човека, който казва: „Моля се за теб“, дори когато реално може да се е помолил само веднъж и то не с цяло сърце. Предполагам, че всеки преувеличава понякога, но нека бъдем честни: преувеличаването е лъжа. Но ето я и невероятната истина: Бог не може да лъже (вж. Числа 23:19 и Тим 1:2)! Ако можеше да лъже, то Той щеше да се подчинява на „бащата на лъжата“, който е Сатана, а това никога не може да се случи. Така че, ако Бог казва, че мислите Му за вас превъзхождат по брой всички песьчинки на тази планета, то може да сте сигурни, че е така.

Можете ли да осъзнаете колко много Той мисли за вас? Помислете за вашия собствен мисловен живот. Мислите ли много за някого, с когото не искате да бъдете? Нито пък Той. Духът на Господ, Който живее в нас, копнее да бъде с нас. Бог иска да ви познава интимно като много близък приятел.

Божията ревност

Погледнете отново думите на Яков: **Или мислите, че без нужда казва писанието, че Бог и до завист ревнува за Духа, който е поставил да живее в нас?** Ключовата дума е „ревностно“.

Какво общо има това? Нека ви илюстрирам. Жена ми щеше ли да има интимност с мен - да ми споделя тайни, желанията и копнежите на сърцето си - ако аз имах връзка с друга жена? В никакъв случай! Малко преди това, ако прочетем стиха в контекст, се казва:

Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? (Яков 4:4).

Това, което се казва, е следното: „Търсите ли приятелство със света? Ако да, то вие сте прелюбодеец.“

Яков пише само до християни. Петнадесет пъти той се обръща към хората, към които пише, с „братя мои“. Очевидно посланието му е отправено към онези, които имат взаимоотношения с Бог и са приели Исус Христос в живота си. Ето я истината: Ние извършваме прелюбодейство спрямо Бог, когато се сприятеляваме със света.

Нека продължа с илюстрацията си. Ако имах връзка с друга жена, Лиза не просто нямаше да ми споделя интимни неща, но също така щеше да е ядосана и да ревнува - и щеше да има право. Аз съм дал обещание и съм се посветил да бъда само и единствено неин. Ако имах извънбрачна връзка, щях да съм нарушил обещанието си и да съм излъгал на всичкото отгоре.

Яков казва: **Или може би мислите, че Писанието напразно казва...** Той не говори, че се казва само веднъж в Писанието, а много пъти. Бог казва на много места:

... защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив... (Изход 20:5).

... Иеова, чието име е Ревнив, е ревнив Бог (Изход 34:14).

Защото Господ твоят Бог е огън пояждащ, Бог ревнив (Второзаконие 4:24).

Има още много стихове, които се отнасят за Божията ревност. Всички те са свързани с взаимоотношенията ни с Него.

Преди да продължа нека изясня нещо: Бог не ревнува от вас, а по-скоро за вас. Има огромна разлика. Той желае вашия успех, Той иска вие да се справяте чудесно с това, което вършите, Той се радва вие да имате изобилие и волята Му за вас е да сте плодородни (вж. Исус Навин 1:8; Притчи 4:8; Матей 25:29 и Йоан 15:8). Неговата ревност е единствено свързана с желанието Му да бъде близо до вас. Той не иска да ви споделя с друг, особено със света. Яков само напомни на вярващите как Бог вижда неверността.

Ако ние извършим прелюбодейство спрямо Него, Той ще започне да ревнува. Това не е маловажен проблем.

Но гневът не е единствената емоция, която се причинява поради невярност в едно взаимоотношение.

Прекалено често чувам сърцесъкрушен съпруг или съпруга да ми споделят шока, разочарованието, негоумението, скръбта и гнева, които изпитват. Те са били изоставени и предадени от този, на когото са предали живота си и тези чувства ги удрят дълбоко в душата. Слушал съм объркана жена да казва: „Защо съпругът ми би направил това, след като аз съм родила децата му и съм му посветила най-добрите години от живота си?“

Можете ли да си представите как се чувства Бог? Можете ли да си представите какво изпитва Той в душата Си, когато вие сте неверни? Павел пише: **Защото ревнувам за вас с божествена ревност...** (2 Коринтяни 11:2).

Павел говори от името на Бог, като показва как Той се чувства, когато ние поставим нещо или някого пред Него. Еремия прави същото: **Дано бих намерил утешение за скръбта си! Сърцето ми е от гън изнемоцяло** (Еремия 8:18). Трябва да помним, че ние сме създадени по Божия образ, така че както ние чувстваме, така и Бог чувства! Бог ревнува, защото е дал живота Си за нас. Той е жертвал всичко, за да изгради трайно взаимоотношение. Неговата гуша и сърцето Му се разгневяват и скърбят, когато ние сме Му неверни. Чуйте гумите Му:

... Но людете Ми забравяха Мене през безбройни дни. Как украсяваш пътя си, за да търсиш любов! Така щото си научила и лошите жени на твоите пътища! А при все това ти казвах: Не съм съгрешила (Еремия 2:32-33, 35).

В повечето случаи не знаем, че сме извършили прелюбодейство спрямо Него, водени от нашата невярност. Трябва ни истина, за да отвори очите ни. Ние не усещаме Неговото съкрушено сърце и скърбяща гуша. Бог пита: **Засрамиха ли се, когато извършиха мерзости? Не, никак не ги досрамя, нито са знаели да почервенеят** (Еремия 6:15). Както Еремия и още други посочиха

неверността на израилския народ, така Павел и Яков направиха същото в Новия завет.

СВЕТЪТ

Продължаваме да разглеждаме това, което Яков казва. Гръцките думи за приятел и приятелство са *фило* и *филия*. Някои от думите, които определят *фило*, са „привързан, дружелюбен, общувам и се сдружавам“, а *филия* означава „приятел“ или „да се сприятелиш“. У. Е. Вайнс казва в своя подробен речник, че *фило* означава „целята да обичаш и да бъдеш обичан“. Помислете за това, като имате предвид думите на Исус:

Ако бяхте от света, светът щеше да обича своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази (Йоан 15:19).

Вие вече не сте част от света, въпреки че някога бяхте. Сега принадлежите на Бог. Предишният човек, който е живял във вас, е умрял на секундата, когато сте се предали на Исус. Родило се е съвсем ново създание. Новородили сте се и сега сте в заветни взаимоотношения с Бог. Исус каза, че белег за това, че сме Негови, е да бъдем мразени от света. Задайте си честно въпроса „Мразен ли съм от света?“ Християните, които познавате, мразени ли са от света? Ако сме, то тогава как може да живеем и да даваме плодове в света? Как да достигнем света? Нямаше ли да е по-ефективно влиянието ни, ако светът ни обичаше? Тези сложни въпроси трябва да бъдат разгледани и точно това ще направим в следващите няколко глави. Апостол Павел ни казва: **Не обичайте света, нито каквото е на света. Ако някой обича света, в него няма любов към Отец (1 Йоан 2:15).**

Исус, Яков и Йоан използват много силни думи, когато говорят за хора, имащи взаимоотношения с Бог, но свързани със света и обратно. Те свързват приятелството със света, любовта към света и това светът да ни обича, с прелюбодейство,

омраза, враждебност и това, че Божията любов не е в нас. Преди да продължим да коментираме тези изявления и какво означава приятелство със света, първо трябва да обясним какво е светът. Гръцката дума е *космос*. Определя се като „настоящия свят, моментния ред на нещата, обратното на царството на Христос и се свързва с идеята за преходност, безполезност и... непостоянни желания“. Нека обсъдим всяко едно от тези неща.

Думата „преходност“ се свързва с нещо „нетрайно, непроължително и непостояно“. Ако можехме да се върнем назад във времето и да видим обществото си през годините, ще забележим, че то постоянно се променя. Промяната обикновено е хубаво нещо. Тя означава прогрес, развитие и растеж. Обаче промяната в морала по-често се отдалечава от това, което е добро според Бог.

В нашието общество това, което е морално приемливо и нормално днес, често е било рядко срещано и морално и обществено погрешно вчера. За да илюстрираме, нека погледнем една очевидна тенденция. Вземете някой филм, който не се препоръчва за деца пог тринадесет години.

Хората се редят за билети за прожекциите. Най-често блокбастърите са филми, изпълнени с крецияща неморалност. Ще има блудство, хомосексуализъм или ще покажат прелюбодейството като нещо желано. Често може да включва неприличие, кражби, убийства или дори магьосничество. И не са „злодеите“, които извършват тези неща, а героите и техните спътници. Често диалозите включват много неприлични думи, включително и използването на Божието име напразно. Ние просто приемаме тези неща; дори ги очакваме в много филми. Но ако такъв филм беше излъчен в кината през 50-те години на двадесети век, по-голямата част от публиката щеше да е ужасена. Американците биха се възмутили от езика, голотата и цялата тази неморалност. Хората щяха да протестират и да се питат: „Защо този филм показва двама неженени човека да живеят заедно и да споделят едно легло и го представя за нормално? Защо това се представя за нормален начин на живот? Не е за вярване! Срамота! Възмутително!“ Тогава обществото щеше да бойкотира филма.

Какво се е случило? Да не би Бог да ни е дал нов стандарт за това кое е нормално, приемливо и добро? Какво се е променило? Да не би да сме станали по-зрели? Да не сме били прекалено твърди през петдесетте? Това прогрес ли е? Ако погледнем статистически данни от реалния живот, откриваме, че драстичната промяна във филмите е само отражение на променящите се нравствени норми в обществото. Скорошно проучване показва, че броят на младите жени, живеещи с техните гаджета, се е утроил от 1982 насам⁹. US News & World Report съобщава, че в периода между 2006 г. и 2010 г. почти половината от жените (48 процента) на възраст между петнадесет и четиридесет и четири години са живели с партньор, преди да се оженят; този брой е скочил с 11% от 2002 г. насам и с 41% от 1995 г.¹⁰. Мога да продължа да давам такива статистики за нашата преходна култура, но това не е моят фокус тук. Светът също така насърчава безполезността. Има развитие и промени, които се случват в нашето общество и са ценни. Напредъкът в областта на науката, технологиите, комуникациите, медицината и т.н. донесе полза за човечеството, като увеличава способността ни да бъдем продуктивни. Това е в съответствие с първата Божия заповед: **Плодете се и се размножавайте** (Битие 1:22).

Но нашите морални промени добавят ли стойност? Или са базирани на алчност, похот и статут? Подобряваме ли отглеждането на дете, като го подлагаме на отглеждане от две жени или от двама мъже, сключили брак? Това по-добре ли е за детето от една грижовна майка и мъжествен баща, или тази промяна е направена, за да задоволи нашите непостоянни желания (последното определение в дефиницията на думата *кос-мос*)?

Това мъж и жена да живеят заедно, без да са сключили брак, по-добре ли е за сигурността на детето, или просто задоволява егоистичните желания на родителите, които не искат да се посветят един на друг? Дали изкривяването на истината и използването на измамни техники за увеличаване на продажбите е в полза на клиента, или задоволява алчността на продавача? Дали легализирането на марихуаната за развлечение повишава активността на мозъчната клетка? Нали публикуваните научни про-

учвания обикновено докладват за унищожаването на мозъчните клетки от използването на този наркотик? Някое от тези често срещани нередовни желания доближава ли ни до нашия Създател?

Писанието ни казва, че ходът на света се определя от беззаконните духове, които умело работят чрез гражданите на нашето поколение (вж. Ефесяни 2:2). Простичко казано, *костос* е културата, която е създадена от заблудените умове. Апостол Йоан не оставя място за въпроси, когато пише: **Светът около нас е под контрола на лукавия** (1 Йоан 5:19). Той постепенно се отдалечава повече и повече от Божието сърце и авторитет. В по-голямата си част промените не ни изглеждат като крещящо противоречие или зло; по-скоро са маскирани като прогрес или добро. Но тъжната истина е, че светът съблазнява своите обитатели и ги отдалечава от сърцето на нашия Създател.

Енциклопедията на библейски гуми *New International* задълбочава нашата дефиниция. В нея се посочва: „Светското не е въпрос на участието в тези практики. То е лекомислено приемане на гледните точки, стойностите и отношението на нашата култура, без да ги постави под въпрос, според Божието слово.“¹¹ Простичко казано, по светски, ние си поставяме стандарт за това кое е добро и кое - зло. Перспективите, ценностите и нагласите, които поставят стандартите, се коренят в угаждане на плътта, удовлетворение на очите и копнеж за статус, репутация и известност.

Не обичайте света, нито каквото е на света. Ако някой обича света, в него няма любов към Отец. Защото всичко, което е в света - похотта на плътта, желанието на очите и тщеславието на живота - не е от Отец, но е от света (1 Йоан 2:15-16).

Забележете гумите: **Светът предлага само**. Това обобщава как да се открие влиянието на света - или в съответствие с гумите на Йоан - как да забележим прелюбодейците.

Моля да ме чуете, скъпи последователи на Христос: светът ви търси. Поканата на света за връзка често се придружава от

примамливи гуми, логика, ласкателство, възможност, власт, слава, и - винаги - обещания за лична изгода и/или за удоволствие. Не е по-различно от съблазнителния подход на змията към Ева. Не е по-различно от една жена прелюбодейка, която си е набелязала мъж, когото желае. Тя прави всичко да изглежда сякаш става въпрос за него, докато всичко се върти около нейната мрежа, в която го оплита. Тази мрежа хваща в капан жертвата, за да удовлетвори желанията си.

Мрежата на света тайно улавя своите жертви - тези, които са християни - за да изпълни желанията си да ги отдалечи от присъствието, живота и благословенията на Бог. Авторът на Притчи казва, че леглото на света е ров към смъртта и пътят му е път към ада. Авторът предупреждава, че много силни мъже и жени са били убити от неговата съблазнителна сила (вж. Притчи 7:21-27).

Какво не е светът

Когато става въпрос за определянето на света, твърде много се набляга на формата, а не на мотива. Съзнанието ми се наскърбява, когато слушам мисленето на искрени вярващи, които са израснали или в момента са в капана на легализма. За легализма се говори често и се използва свободно, така че преди да продължи, нека да дефинирам думата. Речникът определя легализма като „строго придържане... към закон или нареждане, особено към буквата, а не към духа на определения закон“. Също така се дефинира като „отсъждането на определено поведение на базата на придържането към стриктни закони“.

Много от нас са чували ужасни истории, които съпътстват тази безжизнена форма на християнството. Пасторите блъскат Библията в амвоните си, заявявайки законите и правилата, които трябва да се спазват стриктно и на които трябва да се подчиняваме. Те наричат жените светски, ако носят панталони, модни тоалети, бижута, грим, пийърсинг или къса, стилна или

боядисана коса. Мъжете също не избягват сапунените проповеди: осъждат се съвременните моди, пиърсинги и дължина на косата.

Нещата не спират дотук. Прилагат се присъди, ако сте видени на партита с грешниците. Онези, които посещават кино-салоните или други развлекателни събития, са критикувани. На приятели извън приемливите кръгове не се гледа с добро око и всеки опит да се достигне до изгубените по креативен начин, често е определян като подхлъзване или направо отстъпление. В списъка на нещата, които не трябва да правим, са танцуването, посещаването на определени социални събития, всички форми на светска музика, използването на телевизията, подобрители на атмосферата, като светлини или машини за дим в църквата и това е само кратък списък на законите, които трябва да спазваме, за да следваме Исус и да стоим далеч от света. Току-що изброих някои от най-очевидните цели на легалистите. Въпреки това, има по-фини форми на легализъм, които са също толкова опасни. Те са наложени - и често самоналожени - критерии, към които хората стриктно се придържат, за да спечелят спасение, да израстват духовно или да съдят външния вид на другите. Пример за тях биха били молитвата, продължаваща дълги часове, постенето или четене на предписани дневни части от Библията. Разбира се, всички тези практики по своята същност са добри, но не с идеята да спечелите по-горе посочените ползи или да критикувате другите. (Поставям това в книгата, но наистина не ми харесва, понеже прекъсва потока на посланието).

Може би се борим да получим прощка или да се самонакажем за злите неща, които сме извършили. Това отклонява фокуса от кръвта на Исус и го поставя в нашите си дела.

Легализъм е и вярата, че имаме по-голям достъп до Бога, защото служим усърдно в църквата. Или ако вярваме, че нашите молитви се чуват най-бързо, защото не сме допускали значителни грехове напоследък. Неизреченият начин на мислене е, че ние можем да напълним духовни банкови сметки с добро поведение, дела или труд. Легализмът не позволява на човек да си почине или да се порадва на живота поради натиск да бъде постоянно зает в „служене на Бога“, независимо дали това е в църквата, админис-

трацията, доброволчеството или в даване на средства в полза на бедните. Любовта не е мотивацията, а по-скоро се опитваме да спечелим Божието благоволение.

Класически пример на този вид легализъм е фарисеят, който осъди всеизвестния грешник в града, като сравняваше собствения си начин на живот с този на бирника (еквивалент на днешния член на мафията).

Фарисеят повърхностно благодари на Бога за собственото си добро поведение: той не съгрешава, не мами хора, както човекът от мафията прави, не прелюбодейства, пости и се моли редовно и дава щедро на синагогата. Иронично, точно когато духовният лидер се хвалеше със своето поведение и посочваше грешките на бирника, този грешен човек беше в задната част на синагогата и викаше към Бог за милост. Исус каза, че този човек е оправдан, а не „перфектният“ спазващ правилата водач.

Този вид легализъм се корени в духа на света, защото се фокусира на статуса, гордостта или самостоятелното удовлетворение, които съпътстват спазването на правилника направен от нас или от други. Той се отдалечава от зависимостта от Божията способност в живота ни, като насочва фокуса ни върху нас самите. Той също така ни ограбва радостта, която придружава Божието присъствие.

Един мой приятел, който е бизнесмен, много ефективно достига хората. Бил е възпитан в легализъм, но е бил освободен от него. Той веднъж ми каза: „Джон, аз си мислех, че всичко, което е забавно, или те кара да се смееш или радваш, е от този свят и гледах на него като строго забранена зона.“ Неговият пастор и лидери се фокусираха върху външния вид на човек, а не в това, което е в сърцето му. Неговата Църква имаше много малко влияние върху хората извън тяхната група. За съжаление, водачите на тази църква явно не са чули гумите на Павел: **Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Святия Дух** (Римляни 14:17).

Има голяма и трайна радост, когато сме в Духа. Радостта привлича изгубените, тъй като светът не я притежава. Исус е привличал всички, които са били искрени, дори и най-известните

грешници на обществото. Всеки, който се опитва да спечели своето спасение или да расте в Христос чрез легалистичните учения или убеждения, не притежава истинска радост. Той живее в един много малък свят, защото прецежда онези, които не мислят като него. Би било добре, ако лидерите на този бизнесмен размишляваха повече върху думите на Павел в друго послание:

Ако сте умрели с Христос относно първоначалните учения на света, то защо, като че живеете на света, се подчинявате на постановления като, „Не похващай,, „Не вкусвай,, „Не пипай,, (които всички се развалят от употреба), по човешки заповеди и учения? Тия неща наистина имат вид на мъдрост в произволно богослужение и смирение и в нещагене на тялото, но не струват за нищо в борбата против угождаването на тялото (Колосяни 2:20-23).

Интересното е, че Павел приписва легалистичните правила за преданост, самоотричане и тежка телесна дисциплина като учения на този свят. Не че сладострастието, блудството и убийството, кражбата, пиянството и т.н. не са грешни. Това са просто по-различни форми на светското. Тези, които са обвързани с легализъм, често не осъзнават, че светът, за когото проповядват толкова силно, че трябва да стоим настрана от него, е същата система, която ги държи в робство.

Ключът от изявлението на Павел се намира в думите **битката с желанията на грешната ни човешка природа**. Легализмът не изчиства сърцето на човек, а именно сърцето е главното, което светът се опитва да поквари. Ето защо ни се казва: **Повече от всичко друго, което пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота** (Притчи 4:24).

Исус казва: **Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща; а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща** (Матей 12:35). Въпросът е какво съхраняваме в сърцето си и какво считаме за значимо. Ако пречистим сърцето си, светът се нарежда в съгласие с това, което Бог счита за добро.

Да обобщим, хватката на света не е външна, а вътрешна. Тя се свързва с желанията, намеренията и мотивите на сърцето и ума. Това е бойното поле; там се хвърля мрежата. Там започва и се развива приятелството със света, тоест прелюбодейството. Това може да се случи толкова лесно с човек, който рядко ходи на църква, колкото и с такъв, който никога не изпуска служба и е посветен в служение.

Вече имаме по-добра представа какво е светът и какво не е, така че нека сега се насочим към приятелството. Как навлизаме във взаимоотношения и приятелство със света? Как се стига до прелюбодейство? Ще разгледаме тези въпроси в следващата глава.

ПРИЯТЕЛСТВОТО

**Нашето приятелство с Бог беше възстановено
чрез смъртта на Неговия Син**
(Римляни 5:10).

Това към което сърцето ви се прикрепя и това на
което то се доверява - това е вашият Бог.
Мартин Лутер

Приятели. Всички ги имаме и се радваме за тях. Когато бях малко момче двамата ми най-близки приятели бяха Дани и Глен. Прекарвах по-голямата част от свободното си време с тях. Спортувахме, карахме колелета, разхождахме се, играехме игри, ходехме до града или просто си седяхме и си говорехме. Нашите разговори се въртяха около това, което беше важно за нас: други приятели, момичета, училищни предмети, социални събития, спорт, плановете ни за кариера и още много други теми. Нашето приятелство беше здраво. Насърчавахме се един друг да бъдем по-добри, по-силни, по-мъдри и да разгърнем потенциала си. Защиствахме се, правихме си услуги и си помагахме в трудните ситуации. Простичко казано, те бяха любимите ми хора, с които исках да бъда.

А вие? Замислете се за приятелите си през последните години. Задайте си въпроса какви са ключовите елементи на едно приятелство? Аз съм сигурен, че всички ще споменете: да прекарвате време заедно, да се разбирате помежду си и да споделяте общи интереси. Любовта, доверието, уважението, чувството за хумор и взаимното привличане също са от жизненоважно значение. Със сигурност има и още компоненти, в зависимост от

човека; обаче, за всички нас, най-важният аспект е да се наслаждаваме на компанията си.

Писанието говори добри неща за приятелството. Един от любимите ми стихове е: **Както благоуханните масла и каденията веселят сърцето, така и сладостта на сърдечния съвет на приятел** (Притчи 27:9). Ние не сме създадени, за да сме сами. Приятелството ни освежава. Това беше главният липсващ елемент от първоначалното творение. Бог каза: **Не е добре за човека да бъде сам** (Битие 2:18). Ние сме създадени по Негов образ, което включва това да копнеем за приятелство и да му се наслаждаваме.

Но ето я и обратната страна. Исус, Яков и Йоан говорят срещу едно определено приятелство. Чуйте отново думите на апостола: **Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога** (Яков 4:4). Неговият тон е директен, пряк и силен! Така че нека си зададем въпроса: Какво индикира влизането във взаимоотношения със света?

Класическата афера

В предната глава научихме, че думата *фила* се дефинира като „да бъдеш приятел“ или „да се сприятеляваш“ и смисълът е „да обичаш и да бъдеш обичан“. Енциклопедията на библейски думи пояснява още: „В гръцкия свят приятелството е било добре развито. Думата *фила* се е използвала с идеята на „опознаване“ „както и в по-интимен смисъл на лични и дълбоки отношения“. Думата, която Яков използва, се отнася за широк спектър от приятелство. Всички знаем, че има различни нива на взаимоотношения и приятелството, за което Яков говори, покрива целия спектър. Впоследствие, пълният спектър на приятелството е пряко свързан и с изневярата.

Извършването на прелюбодейство спрямо Бог е по-различно от типичната история за женен мъж, изневеряващ на жена си, така че нека да разгледаме стъпките в една афера. В повечето

случаи съпругът и любовницата не се озовават в леглото заедно още на първата среща. Първо има ухаждане. То може да бъде умишлено и неумишлено. Всичко започва с просто една среща и запознаване. Това може да се случи чрез социалните мрежи или лично. Искрата започва със запознаването. Често интересът се поражда поради липсата на интимност със съпругата. В по-редки случаи той е воден от желание за повече физическа и емоционална връзка. Първоначалните взаимодействия изглеждат безобидни, но с всеки контакт интересът и на двете страни ескалира. В крайна сметка, те си обменят мобилните телефонни номера и имейл адресите.

Привличането продължава да се развива, когато мъжът комуникира с жената чрез текстови съобщения, изпращане на електронни писма, телефонни обаждания или просто „се натъкват“ един на друг. Това задълбочава нивото им на общуване. Те копнеят един за друг, но никой още не си признава. Неизреченото привличане добавя тръпка към развиването на връзката. Те далеч са надминали подходящото ниво на приятелство.

В крайна сметка, започват да се създават планове, за да се мине една крачка напред - да пият кафе заедно, да обявват заедно или да се срещат на уединени места. Обикновено в такъв момент чувствата им един към друг излизат наяве.

Тя сега е постоянно в ума му, и той копнее да бъде с нея. Мечтае и планира как да стане така, че жена му и приятелите му да не разберат. Сърцето му вече не копнее за съпругата му, а за тази друга жена. В компанията на съпругата си, той сякаш не е там, защото си мисли за любовницата си и си представя единствено нея. Въпрос на време е да се озоват в леглото заедно.

Откъде започва всичко? С неподходящи мисли и разговори, в етапа на запознаване. В кой момент започва изневяратата? Когато обменят лична информация или когато започват да се срещат сами? Или когато той за пръв път я докосва? Тяхната първа целувка? Или се случва, когато се съблекат и имат първия си сексуален контакт?

Изневяратата всъщност се е случила преди всяко едно от тези неща. Исус хвърля светлина върху това, когато категорично

заявява: **Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си** (Матей 5:28). Сърцето е мястото, където ние живеем; външните действия следват сърцето. Прелюбодейството се е осъществило, когато мъжът е бил привлечен към тази жена, още в етапа на запознанството.

Приятелство със света

Светът ни примамба галеч от нашата „първа любов“ по подобен начин. Започва се от западването на нашия интерес. Може да ни предложи хумор, удоволствие, комфорт, възбуда, интриги, успех или нещо, което ни се струва привлекателно. Не по-различно от примера, който дадох, етапът на запознаване може да се случи чрез социалните мрежи или лично. Това често се случва поради липса на удовлетворение в отношенията ни с Бога. Загубили сме тръпката на Неговото приятелство. Нашето време на общение с Него е сухо и скучно. Тъй като имаме нужда от общение ние се обръщаме към нещо друго.

Привличането към света расте колкото повече време инвестираме в него. Не след дълго нашите мисли и емоции ще се изкривят. Ако разгледаме гумите на Павел към две различни църкви, ще открием предупреждение, че ако насочим вниманието си където трябва, това ще ни предпази от подхлъзване към прелюбодейство със света:

И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христос, търсете това, което е горе, където седи Христос, отдалечно на Бога. Мислете за горното, а не за земното (Колосяни 3:1-2).

Прочетохте ли гумите му внимателно? Ако не, да ги погледнем отново и да обърнем специално внимание на двете гуми в курсив: „търсете“ и „мислете“ (настройте ума си). Това, което търсим, е и това, за което мислим. Преди да продължи нека вни-

мателно да видим гумите на Павел към римляните. Отново вижте гумата *тислят*:

Защото онези, които са плътски, копнеят (мислят) за плътското; а онези, които са духовни - за духовното. Понеже копнежът на плътта значи смърт; а копнежът на Духа значи живот и мир. Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога... (Римляни 8:5-7).

Забележете гумата „враждебни“. Това е точната гръцка дума, използвана в Яков 4:4: *ечитра*. Тя се определя като „враждебност... причина за опозиция“. Още веднъж Павел се обръща към вярващи, които се свързват със света.

Не само че любовта ми към Лиза ме спира да извърша прелюбодейство, но, също така, аз не искам да се изправам срещу гнева ѝ. Ще се превърна в мишена на враждебността ѝ. Аз не искам жената, която обичам, да бъде враждебно настроена, ядосана и разочарована от мен. Все пак, това ще бъде нищо в сравнение с онова, за което Павел и Яков говорят, защото никои здравомислещ християнин не би искал да се изправи пред Божия гняв. (Не забравяйте, че Яков и Павел говорят за вярващите).

Йона се изправи срещу Божията враждебност и се озова в корема на голяма риба. Самсон пък попадна в робство и загуби зрението си. Илий срещна гнева на Бога и умря в същия ден когато и синовете му умряха. Има и други - като Саул, Валаам, Йов, ковача Александър и още много хора. Да разстроши Бог е лоша идея.

Ако желаете повече примери в Новия завет, помислете за гумите на Исус до църквите в книгата Откровение. Това са реални църкви с новородени вярващи. Той заплаши една от църквите, че ще вдигне светилника им - тяхната светлина (вж. Откровение 2:5). Друга църква беше предупредена, че Бог ще „се бори срещу тях“ (вж. Откровение 2:16). Друга църква беше заплашена от Бога с „болнично легло“ и „голяма скръб“ (вж. Откровение 2:22). Друга беше предупредена, че Той ще „дойде върху тях като крадец“ (вж. Откровение 3:3), а на друга казва, че ще ги избъдва

от устата Си (вж. Откровение 3:16). В крайна сметка: вие не искате да се изправяте пред Божията враждебност!

В Римляни 8:5 забележете фразата „настройват ума си (коп-неят)“. Ключовата дума е *настройват*. Нека да разгледаме само тази дума. Да предположим, че е зима и вашият термостат е настроен на 21 градус по Целзий. Температурата навън е минус 20 градус по Целзий). В бързането си, някой от членовете на семейството ви е тръгнал и не е затворил добре входната врата. Той или тя вече е излязъл и само минута по-късно вятърът духва и отваря широко вратата. Вие сте в друга част на къщата и не след дълго усещате, че температурата е паднала драстично. Започвате да търсите обяснение, намирате отворената врата и усещате смразяващия въздух, който влиза през нея. Веднага затваряте вратата, но вече температурата в къщата е под 45 градус по Целзий. Какво се случва тогава? След като температурата падне, термостатът сигнализира на климатика да се включи, докато възстанови зададената температура в къщата. Без никакво съзнателно участие от ваша страна, температурата се връща до 21 по Целзий.

Нека да се върнем към нашия пример за човека, който прелюбодейства. Години по-рано, когато същият е ухажвал жена си, неговите чувства и желания са били насочени към нея. Той е мечтал да бъде с нея, да има интимност с нея и, в крайна сметка, да ѝ предложи да се омъжи за него. Тя е била в ума му, когато се е събуждал, когато е бил на работа, когато е бил в задръстване и най-вече, когато си е лягал в леглото вечерта. Казано по-просто, когато той не е трябвало да използва своя ум за конкретна цел, мислите му са се връщали към мястото, към което са били настроени: към нея.

Приятелите му често са го хващали разсеян, докато си говорят. Те дори са питали: „Хей, човече, къде си?“

Смутен, той небрежно отговарял: „Съжалявам, момчета, имам много на главата си.“ Той избягва истината, за да не разберат приятелите му, че си мисли за нея. Мислите му са били насочени.

Но, години по-късно, след годежа, след сватбата, след като са се родили няколко деца, той се озовава в една извънбрачна връзка

с друга жена. Същият модел започва да се развива. Любовницата му е постоянно в ума му. Когато не е зает с друго, неговите мисли се връщат там, където са настроени по подразбиране. Дори в компанията на съпругата си, сърцето му е с любовницата му. Той я търси и копнее за нея, защото е поставил мислите си върху нея. Точно както термостатът автоматично възстановява температурата в една къща според както е настроен, така и мислите се насочват на там за където са били настроени.

Какво означава това за вярващия? Когато се новородим, ние сме погълнати от любов. Мислим за Исус, когато се събудим, по време на закуска, в колата, на работа, по време на обяд, след работа, когато сме сами и, най-вече, когато си лягаме вечер. Ние копнеем за времето на общение с Неговия Дух. Очакваме с вълнение следващата служба, да достигнем и да споделим Исус с другите или да говорим с другите християни за Божиите пътища. Казано по-простичко, Той запълва нашите мисли; нашите чувства са насочени към Него.

Времето минава. Свикнали сме да участваме в службите, да живеем в Неговото присъствие, да Му се покланяме и да чуваме гласа Му. Сега просто физически сме там, но всъщност сякаш не присъстваме. Нашите мисли лесно се отклоняват към любимите ни отбори, разпродажбата в близкия магазин, предстоящата среща, бизнес сделката, която виси на косъм, партито, на което сме били поканени, и още други неща. Какво се е случило? Да, мислите ни наистина се отклоняват, или пък умът ни отива там, към където е бил настроен, към това, за което копнеем и което търсим? Да не би несъзнателно да сме придобили любовници?

Моята история

Позволете ми да споделя своята история. Учих в университета *Пардю* и по време на втората ми година двамата състуденти гойдоха в стаята ми и ми споделиха *Четирите духовни закони на Калтус Крусейд*. Моите духовни очи се отвориха и аз прегадох живота си на Исус. Веднага се изпълних с копнеж за Бог. Той беше

толкова реален за мен и аз бях дълбоко влюбен в Исус, както и много благодарен за свободата, която Той ми даде. Говорех за Него на всеки, който искаше да чуе, а и на онези, които не искаха! Опитаха се да ме изгонят от братството, защото говорех за Исус на всички празненства.

Имаше момичета, които бяха от кръга на близките ни приятели, които ние наричахме „малките сестрички“. Две от тях бяха биологични сестри и бяха спали с около половината от шестдесетте момчета в братството. Ако някое момче искаше да прави секс, знаеше, че тези момичета бяха най-лесният и бърз вариант.

Няколко от нас доведохме едно от тези момичета до Исус и до шведсет и четири часа тя беше довела и сестра си до Бог. Без да казваме нищо за тяхното развратно поведение, те веднага спряха да правят секс със студентите. Вместо това започнаха да свидетелстват на онези, с които бяха спали. Момчетата бяха много ядосани. На мен гледаха като на лидер, защото по това време водех група по изучаване на Библията.

Накрая вицепрезидентът дойде до стаята ми и ми каза: „Джон, ще трябва да те изключим.“ После добави: „Защо не можеш да бъдеш като останалите християни в университета?“ Той говореше за другите момчета, които посещаваха църква в неделя, но прелюбодействаха, напиваха се по време на купони и правеха други неприлични неща, които се считаха за нормални в къщата.

Това беше тежък период, но въпреки че вторият по ранг в нашата студентска общност беше обещал да ме изгони, това никога не се случи. Интересно е, че те не можаха да получат гостатъчно гласове, за да ме изгонят. Бяхме довели твърде много хора до Христос и те застанаха зад мен.

Няколко месеца след като срещнах и се влюбих в Исус, започна футболният сезон. Бях в по-голям клас вече и, както предишните години, имах билети за сезонните ни игри. През последните две години не бях пропускал нито една от тях, но сега бях толкова развълнуван за Исус, че по време на футболните мачове аз изучавах Библията. В общежитието на студентите беше тихо, защото всички момчета бяха на срещата. Това беше възможност за

невероятни моменти на молитва и общение с Бога. Никой не ми беше казал: „Не трябва да ходиш на футболни мачове“, и никога не съм мислил, че да присъстваш на игра е лошо. В действителност, през следващата година отидох на много от игрите. Не отидох тази година, защото имах невероятната възможност да бъда с Бога. Аз пламенно исках да Го опозная. Умът ми беше настроен към горните неща. До времето, когато завърших *Паргю* като инженер-механик, много от братята, а и други студенти бяха приели Бог - включително и бъдещата ми жена Лиза, която тогава беше едно от най-щурите момичета в кампуса. Моята пламенна любов към Исус беше заразяваща и хората или ме обичаха, или ме мразеха. Нямаше средно положение: Ако се срещнете с Джон Бивър, скоро ще разберете къде са сърцето и умът му, понеже огънят просто се изливаше от мен. Не беше по-различно от един запален фен на спорта или от човек, който е хлътнал до уши по момиче.

Аз се преместих в Далас, Тексас. След шест месеца и Лиза се премести в Далас и не след дълго се оженихме. Аз работех за *Рокуел Интернешънъл* като инженер. Отново се срещнах с хора, които не харесваха моята пламенност за Христос. Те мислеха, че съм прекалено пряк и не разбираха защо не се присъединявах към техните извратени шеги, неприлични разговори и ходене на барове след работа. Но в професионалната среда моите възгледи и поведение бяха толерирани повече, отколкото в университета.

Двадесет и два месеца по-късно бях помолен да се присъединя към персонала на нашата църква. Това беше една от най-големите и най-известните църкви в Америка и беше с международно влияние. Църквата имаше повече от четиристотин служители и да ме поканят да се присъединя беше направо нереално за мен. Това изглеждаше като следващото най-хубаво нещо след рая! Мислех, че зонението беше приключило, защото сега щях да работя с християни. Нямаше да се изправям в битки както през студентските ми години или в *Рокуел Интернешънъл*.

По това време *Каубоите от Далас* бяха най-добрият отбор в националната лига по американски футбол. Не им бях много голям фен, имайки предвид, че съм израснал в Мичигън, но слушах

момчетата от персонала да говорят за тях всеки понеделник. Те се събираха на кафе и говореха с такъв огън за резултатите от играта на предишния ден, за отделните моменти, победата или загубата.

От любопитство започнах да гледам *каубоите* по телевизията. Изгледах четвърт от играта, после половината. Хареса ми да ги гледам, защото бяха вълнуващи. Имаше и друга полза: това ми даде възможността да обсъждам интелигентно игрите с момчетата от офиса в църквата.

Всичко започна привидно невинно и безобидно. Но след време, интересът ми към *каубоите* стана по-голям и аз започнах да гледам целите игри. Говорех на телевизора с голям ентузиазъм, аплодирах, а понякога и крещях на играчите. В крайна сметка, се стигна до там, че не пропусках нито една игра или даже част от нея. Дори когато сезонът беше свършил продължавах да обсъждам с момчетата отбора и колко невероятни цяха да бъдат следващата година. Много често мислех за отбора, дори когато не ги обсъждах с момчетата. Бях се превърнал в много запален фен.

Когато дойде следващият сезон бях много развълнуван. Всяка неделя след служба бързах до вкъщи и включвах телевизора още преди да съм се преоблякъл. Понякога стоях като залепен към телевизора дори да бях облечен с неудобни грехи (костюм и вратовръзка) и да ми се ходеше до тоалетната. Не исках да пропусна нито една игра.

На края на първото полувреме ходех до стаята си и се преобличах. Ако Лиза се нуждаеше от помощ за нещо, можеше да забрави: „Скъпа, „каубоите“ играят.“ Ядяхме в почивката или когато свършеше играта, но никога докато играеха.

Знаех всички резултати. Постоянно ги проверявах и си мислех как *каубоите* могат да бъдат по-добри. Докато бях на работа, аз започвах всички разговори по темата. Хвалих се как се представили играчите. Разговорите ни не бяха само в понеделниците, но през цялата седмица. Имаше хора от църквата, които притежа-ваха билети за сезона и никога не отказвах покана да отида на игрите.

Нека превъртим към следващия сезон, една година по-късно. Малко преди това се бях молил за нещо, което ми се струваше съвсем простичко и незначително. Но не осъзнавах, че това щеше да промени живота ми. Молитвата ми беше: „Боже, моля Те да пречистиш сърцето ми. Искам да бъда свят и отделен за Теб, така че ако има нещо в живота ми, което не ти харесва, разкрий го и го премахни.“ Не разбирах колко беше дълбока тази молитва и не знаех какво щеше да бъде открито.

Футболният сезон беше към края си и плейофите приближаваха. Беше денят на решаващия мач. *Каубоите* играеха с *Ораите от Филадельфия*. Победителят щеше да отиде на плейофите, а загубилият си тръгваше. Бях залепен за телевизора, дори не бях седнал на дивана; стоях на краката си. Финалът беше прекалено близо, за да стоя седнал. Беше последната четвърт и оставаха само 8 минути.

Каубоите изоставаха с четири точки и техният главен кво-търбек караше отбора да се движи надолу по терена. Крачех из стаята, между игрите, крещях от гняв при лошите изпълнения и виках от радост когато се представяха добре. Напрежението нарастваше. Беше много вълнуващо.

Изведнъж, без предупреждение, Божият Дух ме подтикна да се моля. Внезапен подтик да се моля ме сполетя: „Моли се, моли се, моли се!“ Беше като товар - силно и тежко чувство дълбоко в сърцето ми. Можех да разпозная, че това чувство идваше, когато Божият Дух искаше да се оттегля настрана и да се моля.

Лиза не беше наблизил и затова казах на висок глас: „Боже, остават само още осем минути от играта. Ще се моля, когато свърши.“ Подтикът продължаваше, не ме остави.

Минаха няколко минути. Още търсейки облекчение, аз обясних: „Господи, ще се моля пет часа, когато играта приключи. Има още само шест минути.“

Отборът бягаеше с топката надолу по игрището. Знаех си, че ще спечелят тази важна игра. Но поривът за молитва не си отиваше. Дори ставаеше по-силен. Аз бях разочарован. Не исках да изпусна играта. Извиках силно: „Боже, ще се моля през остатъка от деня, дори и през нощта, ако това е което искам!“

Изглеждах играта докрая. *Каубоите* победиха и целият стадион беше развълнуван. Присъединих се към радостта на тълпата. Обаче бях обещал нещо на Бог. Веднага спрях телевизора. Отидох бързо в офиса ми на горния етаж, затворих вратата и коленичих на килима, за да се моля. Но призивът за молитва вече го нямаше. Не усещах никакъв подтик. Дори известна лекота чувствах. Нямаше абсолютно нищо.

Опитвах се да се моля. Опитах, но гумите ми бяха изтъркани и плоски. Не ми отне много време, за да осъзная какво се беше случило: Бях избрал *Каубоите от Далаас* пред желанието на Бог. Пагнах по лице на килима и простенах: „Боже, ако някой ме попиташе: „Кой е по-важен в живота ти - Бог или *Каубоите от Далаас*?“ без съмнение щях да отговоря „Бог, разбира се“. Но току-що показах кой е бил по-важен. Ти се нуждаеше от мен, но аз избрах футболния мач пред Теб. Моля Те, прости ми!“

Незабавно чух в сърцето си: „Сине, аз не искам да жертваш пет часа молитва. Това, което желая, е покорство.“

Разпределяне на лоялността

Бях изпълнен с мъка поради това, че се показах неверен към Този, Който даде живота Си за мен. И то ставаше въпрос за нещо от света - което храни сърцето, душата и мислите на онези, които нямат друг източник на живот. Моята привързаност беше към футболния отбор.

В светлината на това, погледнете отново гумите на Яков:

Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога. Или мислите, че без нужда казва писанието, че Бог и до завист ревнува за духа, който е поставил да живее в нас? Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас. Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие

колебливи, (понеже лоялността ви е неправилно разпределена между Бог и света) (Яков 4:4-5, 8).

Моята лоялност беше разделена. Предаността ни се вижда от решенията, които взимаме, а не от думите, които изговаряме. Има много мъже и жени, които претендират, че са лоялни, но действията им доказват обратното. Дали затова Бог не казва: **Повечето човеци разгласяват всеки своята доброта; но кой може да намери верен човек?** (Притчи 20:6).

По онова време цях да кажа с увереност: „Исус е най-важният в живота ми, повече от всичко и всеки друг!“ Но изборът ми показва съвсем друго. Постъпките ни са на много по-високо ниво на комуникация от нашите думи.

Апостол Йоан дава новозаветната версия на Притчи 20:6: **Дечица, да не любим с думи, но с дело и в действителност** (1 Йоан 3:18). Истината е, че *Каубоите от Далас* бяха заели мястото на моята първа любов. Бях провокирал Духа на Бог да заревнува в мен. Въпреки че бях чел предупрежденията в Писанието, сякаш бях спял за тези думи. Бог беше милостив и ми показа грешката ми.

Апостол Йоан казва също:

Дечица, пазете себе си от иголи (1 Йоан 5:21).

Тук не ни предупреждава Яков, а обичаният Йоан. Трябва да бъде посочено, че той завършва своето дълго послание с тези думи. В онези дни апостолите не са можели да се обадят, да пишат във фейсбук или да пратят писмо за една вечер до онези, които обичат. Писмата са се пращали рядко и е отнемало големи усилия, за да бъдат доставени. Така че, ако вие пишете важно писмо от Святия Дух, най-вероятно ще запазите най-ценната информация за края.

Присъединявайки се към Йоан и Яков, Павел също ни предупреждава да не оставяме света да заеме мястото на Исус в сърцата ни. Той казва:

Не можете да имате всичко едновременно: да пиете с Господаря един ден и с демоните на следващия. Освен това, Господарят няма да търпи това. Той иска нас - всичко или нищо. Мислите ли, че можете да се измъкнете с нещо по-малко от това? Поглеждайки го от един ъгъл, можем да кажем: „Всичко е позволено. Поради Божията невероятна щедрост и богат, няма нужда да поставяме под луна всяко действие, за да видим дали ще издържи теста.“ Но идеята не е просто да минем през живота някак си. Искаме да живеем добре (1 Коринтяни 10:21-24).

Изпитвам страхопочитание като чета тези стихове. Толкова са подходящи за дните, в които живеем. Харесва ми как *Новият превод* записва думите на Павел **Смеем ли да подбуждаме Бог до ревност? Ние по-силни ли сме от Него? Казвате си: Позволено ми е да правя всичко - но не всичко е добро за вас** (ст. 22-23) Отново слушаме за ревността на Бог за нас.

Без повече футбол?

Сега може да изникне въпросът: „Трябва ли да гледаме каквито и да е спортове? Трябва ли да не участваме в абсолютно нищо, което има нещо общо със света? Ако да, то как да живеем и да функционираме в този свят?“

Нека ви дам отговор по следния начин. Аз, като женен мъж, трябва ли да се отделя от всички контакти с други жени, освен със съпругата ми? Отговорът е: Не. Аз съм бил в компанията и на други жени. Сега до тях по време на полети. Работя с жени - в екипа ни има повече жени отколкото мъже. Аз се виждам с жени на много други места и при други обстоятелства.

Като женен мъж се опитвам да бъда мил с жените, защото в днешно време много от тях са били третираны по лош начин от мъжете. Прекалено често на жените се е гледало като на парче месо, служещо за задоволяването на похотта на мъжа. Те не са били счистани за равни с мъжете. Това ме ядосва, защото знам, че Бог е създал и мъжете, и жените по Свой образ и подо-

бие. Той е надарил и мъжете, и жените. Дал е ума на Христос на тези, с които е сключил завет: както мъже, така и жени. Той не е гледал на мъжете сякаш са над жените, така че защо ние да го правим - дори в църквата?

Но, от друга страна, аз трябва да внимавам да не отворям сърцето си и да не се привързвам романчно или по неподходящ начин с друга жена. Имам завет с Лиза. Когато се ожених за нея, казах „сбогом“ на всички други жени на планетата, що се отнася до романтика. Така че трябва да използвам подходящия начин да се отнасям към всички останали жени.

Нека сравним това с приятелството със света. Все още мога да се наслаждавам на футбола, въпреки че сега трудно засържам интереса си в продължение на цяла игра. Пламенността не е същата както когато умът ми беше настроен да мисли за *Каубоите*. Чувствата ми сега са фокусирани да изпълняват волята на моя Господ. Да обичам и да се грижа за семейството си, да работя, за да помагам на другите, да работя за нашето служение и да слушам мъдростта и волята на Бог са нещата, които имат пълното ми внимание и посветеност.

Имало ли е моменти, когато други неща са излизали извън подходящото им място в живота ми? О, да! И понеже съм Го помолил, Святият Дух ми помага да разпозная тези неща. Голфът, храната, филмите и дори работа по служението са били неща, които е трябвало да оставя за известно време, за да може привързаността ми да е към правилните неща.

Когато любовта ми към голфа стана прекалено голяма, Святият Дух ме подтикна да дам всичките си стикове на друг пастор. Защо Духът ме накара да направя това? Простичко казано, голфът не беше извън мястото си в живота на другия пастор, но в моя живот определно беше.

След година и половина без да изгря тази игра, Господ постави в сърцето на един професионален голф играч да ми подари своята голф екипировка на стойност хиляди долари. Бях озадачен. Този професионален голф играч, човек на молитвата, ми каза: „Джон, знам, че трябва да направя това.“

Няколко месеца по-късно един корейски пастор, който помогна за стартирането на най-голямата църква в Южна Корея днес, ми каза, че Бог е поставил в сърцето му да ми подари комплект стикове. В този момент бях наистина много объркан! Попитах Бог: „Какво да правя с този комплект стикове?“

„Отиди да играеш голф“ - чух в сърцето си.

„Но Ти ми каза да дам всичките си стикове преди година и половина“.

Чух Бог да ми казва: „Голфът вече не заема място, което не трябва. Сега играеш за отгих и наслада.“

Оттогава насам продължавам да играя. Бог е използвал тази игра по невероятни начини да ми донесе почивка и освежаване, както и като начин за връзка със синовете ми, с други лидери на църкви и партньори от служението. Всъщност, три години преди да напиша тази книга, повече от три милиона долара са били дарени за мисии на международното ни служение чрез голф турнири. Ако тотално бях премахнал голфа от живота си, това нямаше да се случи.

Никога не трябва да се плашим, когато Бог поиска от нас да бъдем покорни. Всъщност, по-лесно е да се покорим, когато Неговите искания са еднакви с нашите желания. Иначе е по-трудно.

Божествена скръб

Яков ясно ни казва какво кара Святият Дух да ревнува: и това е приятелството ни със света. Успях да обхвана един аспект на това, което води до приятелството, но има и други. В следващата глава ще разгледаме първопричината, но за сега е важно да знаем как да реагираме, ако сме се привързали към нещо неправилно. Нека видим съвета на Яков към вярващите, които са се подхлъзнали към неподходяща връзка със света:

Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи. Тъжете, ридайте и плачете;

смехът ви нека се обърне на плач, и радостта ви в тъга
(Яков 4:8-9).

Когато Бог ми откри какво бях направил, като избрах *Каубоите* пред молитвата, аз изпаднах в дълбока мъка и тъга. Осъзнах, че, като съм имал неподходящо „приятелство“, съм наранил Онзи, Който даде живота Си за мен.

Наскоро говорих с един мъж, който беше изневерявал на съпругата си и беше се възстановил от това. Той ми сподели как е съгрешавал в продължение на повече от шест месеца и докато ми разказваше това, плачеше. Той е силен мъж - бивши футболист, успешен бизнесмен и определено не от плачещия тип. Бях удивен като наблюдавах плача и мъката на този човек. Той не плачеше, понеже мислеше, че Бог или жена му не са му простили. Всъщност тогава бракът им беше по-здрав от всякога. Той плачеше, защото е сторил това на човек, когото наистина обича, той съжаляваше, че ѝ е причинил такава болка. Беше невероятно да видя дълбочината на неговите емоции и грижа за нея.

Неговото поведение беше истинско. Така трябва да се държи и вярващ човек, който е навлязал в неподходящо взаимоотношение със света. Както казва Яков: **Тъжете, ридайте и плачете.**

Този човек не приписваше никаква вина на жена си и наистина съжаляваше. Освежаващо е да видите истинско смирение. Говорил съм с грузци, които са извършили прелюбодеяние срещу техните съпрузи и техните отговори са били различни. Някак си в своята „изповед“ или „свидетелство“ те, в крайна сметка, са споменавали липса на обич или недостатъци в своя брачен партньор, като част от причината за стореното.

Писанието говори за скръб по Бога и светска скръб (вж. 2 Коринтяни 7:10). Цар Давид изпита свята скръб; той беше в дълбока скръб, защото нарани Онзи, когото обичаше, като прелюбодеяства и извърши убийство. Той каза: **На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло** (Псалм 51:4). Той викаше и плачеше в продължение на дни и не се интересуваше какво мези, които му служуваха, мислеха за начина, по който скърби.

Той не се опитваше да спаси репутацията си; Давид беше със съкрушено сърце. И тогава той беше изцелен.

При цар Саул беше различно. Той също нарани Божието сърце при избора си да се храни с това, с което светът се храни, с удоволствование и гордост, вместо да се покорява на Божието слово. Той също съжаляваше за това, което бе сторил, но скръбта му беше породена от факта, че беше хванат, публично засрамен пред онези, които трябваше да го уважават и това повлия на управлението му. Скръбта на Саул беше светска. Той не беше възстановен като Давид или като футболния играч. Саул беше заблуден и със замърсени мисли. За известно време беше променен, но след това се изявиха истинските му мотиви: гордост и себичност. Неговият начин на мислене така и не се промени.

Апостол Павел казва: **Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние...** (2 Коринтяни 7:10). Тази скръб ни е дадена от Бог: тя идва от любовта ни към Него. Ако обичаме повече това, което Той може да направи за нас, отколкото обичаме Него, то поведението ни ще бъде като на Саул.

В следващите две глави ще разгледаме как приятелството ни със света влияе на взаимоотношенията ни с Бог. Ще разкрием как заместването на Божието с доброто, ни коства много, на лично и корпоративно църковно ниво. Но преди да отгърнем страницата ще е добре да отделим време да се помолим на Бог да ви помогне да видите всяко неподходящо взаимоотношение със света.

Господи, в името на Исус Те моля да претърсиш сърцето ми, да изследваш стъпките и мотивите ми. Ако има нещо в живота ми, което заменя привързаността ми и любовта ми към Теб, моля Те, покажи ми го чрез Своя Дух. Не искам нищо да остане покрито. Нека наистина да Те обичам и да приема себеотричането за своя цена, за да следвам и служа на своя Бог Исус Христос. Моля се в името на Исус. Амин.

ИЗБЯГВАНАТА ИСТИНА

**Търсете мир с всички и онова осветение,
без което никой няма да види Господа**

(Евреи 12:14).

Хора, които мислят, че светостта е нещо глупаво,
не знаят почти нищо. Когато човек се срещне с
истинското нещо... то е неустоимо.

С. Ц. Люис

Святост. Споменете думата „святост“ и вижте колко бързо хората сменят темата. За мнозина тя има лош привкус, защото не е „готина“ и поставя спирачки в живота им. Често на нея се гледа като на синоним на изработването на спасението чрез гела или изглежда като част от легализма. Ако споменете думата *святост*, често може да чуете оправданието: „Аз съм освободен и живея под Божията благодат. Не се опитвайте да ме вкарате под закона.“ Но светостта в Новия завет не е свързана с гелата на закона или с легализма. Това всъщност е великоленен начин на живот, желан на много нива. В наши дни, без съмнение, това е много погрешно разбираема тема.

Защо не говорим за това?

Защо някое Божие дете би искало да избегне обсъждането на светостта, при положение, че ни се казва ясно: **Търсете онова осветение, без което никой няма да види Господа** (Евреи 12:14)? Разбирате ли колко директно ни е казано? Без святост няма да видим Бог! Това заслужава моето пълно внимание. Ами вашето?

Помислете за президента на Съединените щати. Тъй като аз съм гражданин на тази нация, а той е нейният лидер, то аз имам „взаимоотношение“ с него. Аз съм под неговото управление и съм засегнат от неговите решения, както и още триста и швдасет милиона други американци. Но, въпреки че имам това взаимоотношение с него, до ден-днешен съм нямал привилегиата да го срещна лично. Всъщност, през целия си живот, повече от петдесет години никога не съм срещал който и да е от президентите ни.

От друга страна, има американци, които се виждат с президента често: те са негови приятели или работят за него. В който и да е от случаите, те познават мъжа от Белия дом много по-добре от мен. Подобно на това, има милиони християни, които са под управлението на Исус Христос. Изповядали са го като Цар. Той ги защитава, снабдява нуждите им, обича ги и отговаря на молитвите им. Но въпросът е дали те Го виждат? С други думи, преживяват ли Неговото присъствие? Според Писанието, всички ние трябва да го преживяваме. В книгата Евреи се казва: **Но виждаме Исус...** (Евреи 2:9). Павел допълва като казва:

А ние всички, с открито лице, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ (2 Коринтяни 3:18).

Славата на Бог често е разбичрана погрешно и не се говори много за нея днес. По-вероятно е да кажем нещо като „величието на Бог“. Тогава Павел трябваше да каже: **А ние всички, гледайки Господното величие...**

Исус също така говори за онези, които ще видят и преживеят Неговото присъствие. Точните Му думи са: **Още малко, и светът няма повече да Ме вижда, а вие Ме виждате; понеже Аз живея и вие ще живеете (Йоан 14:19).**

Има два ясни факта: Първо, много реален аспект на християнството е да Го виждаме. Второ, ние сме в състояние да Го виждаме по начин, по който светът не може.

Защо е важно да виждаме Бога? Първо, както с президента, ако ние не Го виждаме, не можем да Го опознаем. Можем само да знаем за Него.

Има и втора причина, която е също толкова важна. Без да Го виждаме, ние не можем да се променим и да бъдем подобни на Него. В същия стих, който цитирах по-горе, Павел споменава, че **гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен** (2 Коринтяни 3:18). Преобразяването е от съдбовна важност за живота на всеки християнин.

Срещали ли сте хора, които твърдят, че познават Исус Христос и може и така да е било за известно време, но живеят сякаш никога не са Го срещали? Защо се случва това? Този човек просто не е бил трансформиран. Не е бил променен по Негов образ.

Павел пророкува, че нашите дни ще бъдат трудни. Интересното е, че той казва за тези лоши времена, че няма да са породени от гонение на вярата ни, както в неговите дни, а поради християни, които не спазват гумите на Исус. Ще се държат като онези, които никога не са имали взаимоотношение с Бог. Те все още ще обичат себе си, парите си, няма да се подчиняват на родителите си, ще си общуват по груб начин, няма да прощават, ще търсят известност и слава, ще предават приятелите си, ще обичат удоволствието повече от Бог - и списъкът продължава. Павел ясно казва: **имащи вид на благочестие, но отречени от силата му** (2 Тимотей 3:5). Силата, която ще откажат, е възможността на благодатта да ни променя, сърцевината на истинското християнство. Разширеният превод на Библията казва: „**Тяхното поведение опровергава искреността на изповедта им.**“

Тези изповядващи Исус вярващи са заблудени, понеже те **вечно се учат и никога не могат да дойдат до познание на истината** (2 Тимотей 3:7). Както казах и преди, има един основен проблем с измамата: това е, че тя е заблуждаваща! Ние можем да вярваме, че сме добре с Бога, когато в действителност не сме. Много такива „вярващи“ посещават църкви, конференции, хвалебни служби, библейски училища и се свързват с други групи. Те обичат ученето, но остават непроменени по характер и поведение.

Главното

Само онези, които ходят в святост, ще могат да видят Бог и да влязат в Неговото присъствие. Нямаше как Исус да го каже по-ясно: **Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, а вие Ме виждате; понеже Аз живея и вие ще живеете. Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме обича... и Аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему** (Йоан 14:19, 21).

Думата *явя* се определя като „да стане явно, очевидно, разбрано, ставащо ясно“. Гръцкият речник определя думата *емфазно* като „да се направи видимо, да се види, да се покаже“. Речникът на библейските думи е още по-конкретен. В него се казва: „човек, който да позволи да бъде интимно познат и разбран“.

Исус заяви, че само онези, които пазят Неговите заповеди, са хората, за които Той ще стане явен. Те ще бъдат онези, които ще Го виждат и които влизат в Неговото присъствие и по този начин Го опознават интимно. Тази привилегия не е обещана на всички вярващи, а само на тези, които слушат Неговото Слово - онези, които се стремят към святост.

През 1980 г. бях поканен да бъда домакин на пастора на най-голямата църква в света. Името му е д-р Дейвид Йонги Чо, от Сеул, Южна Корея. По това време имаше 750 000 души в неговата църква. Една от отговорностите ми като домакин беше да го карам от хотела му до църквата, за службите. Бях християнин от няколко години и това беше огромна привилегия за мен.

Д-р Чо пътуваше с приблизително петнадесет бизнесмена от неговата църква. Водещият бизнесмен се приближи към мен в деня на събранието и каза: „Г-н Бивиър, вие сте този, който ще кара д-р Чо до службата тази вечер, нали така?“ „Да, сър.“ С тържествен поглед той каза: „Г-н Бивиър, има няколко важни неща, които трябва да обсъдя с вас. Първо и преди всичко, не говорете с д-р Чо по време на пътуването към църква. Той не

обича да говори преди служение.“ Тази инструкция не беше единствената, но това беше най-важният приоритет в списъка.

Карах го хотела същата вечер и изчаках в автомобила, докато хората, които пътуваха с д-р Чо, отвориха вратата на колата. Д-р Чо се качи на предната седалка до мен и присъствието на Бог изпълни колата. Беше поразително! Божието величие и любов бяха много реални и осезаеми. Докато карах, сълзи се стичаха по лицето ми, въпреки че не съм от плачещия тип хора. По средата на пътя спряхме на светофар и не можех да се сдържа. Направих това, което водещият асистент ми беше казал да не правя. Почтително се обърнах към пастора и казах: „Д-р Чо, присъствието на Бог е в тази кола.“ Той ме погледна и каза: „Да, знам.“

Прекарах много време с този човек в дните на посещението му. Играхме голф заедно. Карах го и до други места, обяввахме заедно и го закарах обратно до летището. Във всяка ситуация, независимо дали в очите на обществеността, или не, д-р Чо беше божествен, искрен, смирен в поведение и действие. Замислих се за часовете, които той прекарва всеки ден с Господа. Беше очевидно, че присъствието на Бог беше толкова силно върху живота му. Той наистина се стремеше да се придържа към думите на Исус.

Често съм преживявал присъствието на Господа по сходен начин по време на служба, на молитва, докато чета Словото на Бога или просто докато върша работата си през деня. Разбирам защо Моисей остави всичко за това невероятно присъствие. Имало е времена в живота ми, когато Неговото присъствие е било не толкова осезаемо, понякога поради факта, че не съм спазвал Словото Му. В други случаи съм бил в разгара на изпитанията. Разбирам, че те са неизбежни, но предишното е предотвратимо.

Да изявиш не означава просто да видиш, но и съдържа всичко, което ходенето с Него включва. Да се яви означава невидимото да стане видимо, нечуваното - чувано и неизвестното - познато. Това е, когато Бог се разкрива на нашите умове и сетива. Дава ни възможността интимно да разберем и видим Него и Неговите пътища. Авторът на Евреи описва тези привилегировани хора като онези, които **са вкусили от небесния дар и са станали причастници на Святия Дух (6:4)** Въпреки че всяко дете на Бог

може да има достъп до Неговото присъствие, само онези, които се подчиняват на гумите Му (ходят в святост), изпитват тази привилегия.

Павел цитира Божиите гуми към Моисей. Те са неизменна истина, която не се отнася само за Стария завет, но и за Новия. Тя е насочена към онези, които вече са Негови:

Затова - излезте изсред тях (невярващите) и отделете се, казва Господ. И не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема (2 Коринтяни 6:17).

Предельно ясно е. Това Бог да ни приеме в присъствието Си има условия, не става автоматично. Трябва да изпълним това, което ни е казал, преди да получим наградата да бъдем с Него. Думите на Павел са в съответствие с тези на Исус. Преводът на Библията *Посла-нието* перифразира този стих: **И така, оставете покварата и компромисите; оставете ги веднъж завинаги, казва Бог. Да не се свързвате с онези, които биха ви замърсили. Искам ви изцяло за Себе Си.**

Павел дава подходящия отговор към Божието условно обещание: **... нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога (2 Коринтяни 7:1).**

Отново откриваме, че целта да упражняваме ходене в святост е да имаме честта Бог да ни приеме в присъствието Си.

Атмосфера или присъствие?

След като видяхме всички тези цитати в Новия завет - на апостолите, Исус и от Бог Отец, трябва да си зададем въпроса защо тази толкова важна тема за новозаветните християни не е обсъждана, поучавана и споделяна по-често? Възможно ли е врагът да е измислил хитър план, за да ни окуражи да приемаме спасение лишено от истинска святост, което ще ни пречи да виждаме Бога и по този начин да не се променяме? Тази лукава стратегия

на врага е настъпила не само в личен план, но и на корпоративно ниво. По отношение на нашите събирания, би могло да се каже, че сме заместили присъствието на Бог с атмосферата.

Едно от най-големите постижения на Църквата през последните двадесет години е, че е създала по-добра атмосфера по време на богослуженията. Преди години, ако влезехте в типичната църква, щяхте да се сблъскате с обикновена сграда, остарял интериор и скучна служба. Нашата музика беше отблъскваща, посланията - странни и несвързани и дрехите ни - меко казано - много демеде. Ние позволявахме почти всичко в музиката или посланието по време на събранията, стига да беше извършено в „името на Господа“. Казано честно, изглеждахме напълно нелепо за външното общество. Имаше и изключения, но обикновено това беше нормалното събрание преди няколко десетилетия.

Поради мъдро ръководство, ние променихме тази парадигма. Сега свирим забележителна музика, наистина вдъхновена и актуална. Конструирали сме сгради на църкви, които са удобни, с добро озвучаване и осветление. Службите ни са стегнати и с добро послание. Създали сме привлекателни зони за децата и за тийнейджърите. Много църкви сега си имат и кафенета - места, където хората да си общуват. Имаме и добре снабдени книжарници. Променихме службите си, за да може вече на изгубените да не им се струват странни. Простичко казано, създали сме чудесна атмосфера и вярвам, че Бог се радва от този факт.

Но дали не сме направили външните неща да станат наша крайна цел? Атмосферата е много добра, за да може да въведе към това, което е наистина важно: присъствието на Бог. Атмосферата е създадена от човек. Холивуд, Лас Вегас, Дисни, Бродуей и другите развлекателни индустрии са майстори в пораждането на емоции. От техните методи ли сме започнали да използваме? Удовлетворени ли сме, когато само стимулираме емоциите на хората, които са дошли на служба? Истинското присъствие на Бог обитава ли в светилището ни, или просто правим това в сферата на християнството, което другите правят другаде?

Ето я и истината: за да се променим ние, имаме нужда от Неговото присъствие!

Възможно ли е това да е причината, поради която имаме хора, които са развълнувани относно християнството, обичат, служат и се учат, но не се променят? Ако да, то последствията са големи. Тези хора няма да приемат образа на Исус. Преди години толерирахме лошата атмосфера, но си спомням, че често съм бил изпълван с невероятното Божие присъствие по време на служба. Не можех винаги да обясня как се е случило, но бях наистина променен.

Въпросът е защо да не може да имаме и атмосфера, и присъствие? Не е нужно да избираме. Но, за да имаме присъствието Му, трябва да се стремим към святост.

От друга страна, умният план на врага да създаде християнство без святост, е направил Евангелието на Исус Христос да изглежда като безсилна религия и следването Му - непривлекателно, когато това всъщност е най-невероятният живот, който можем да имаме.

Какво е святост?

Какво е истинската святост? Гръцката дума е *хагиос*. Гръцкият коментар на Новия завет я дефинира като *да се отделиш за Бог; да бъдеш изцяло Негов*. Имайки това предвид, нека ви цитирам отново Божиите думи: **Затова - излезте изсред тях и отделете се, казва Господ. И не се допирайте до нечисто; и аз ще ви приема** (2 Коринтяни 6:17).

Когато се оженихме с Лиза, тя стана само моя и аз - само неин. Тя се посвети да живее за мен, както и аз за нея. Преди да срещна Лиза и да се ожена за нея, не вземах под внимание нейните желания, тъй като просто не я познавах. Лиза не обича тъмни мебели, не обича да гледа професионални спортове, не обича определени жанрове филми, не обича да слуша джаз музика, не обича да яде сос *Таузанд Айленд*, синьо сирене и още много неща. Аз харесвам, върша, слушам и ям повечето неща, които тя не харесва. Но след като се оженихме, започнах да избягвам тези неща, защото зна-

ех, че на нея не са ѝ приятни. Имаше толкова много други неща, които можехме да правим заедно.

Освен това, аз избягвах всякакъв неподходящ контакт с други жени. Преди да се ожения имах много приятелки от женски пол и за мен беше нормално да се забавлявам с тях, да излизаме заедно и дори да ходя на срещи с някои от тях. Но в деня, в който казах „Да“ на Лиза, взаимоотношенията ми с тези жени напълно се промениха.

Да обобщя - бях наистина много влюбен в Лиза, за мен беше удоволствие да угаждам на нейните желания. Наблюдавал съм съпрузи, които уважават много малко желанията на жените си; те мислят егоистично. Може да са женени, но никога не са изпитвали истинска интимност. Когато сключим заветни взаимоотношения, ние се посвещаваме да служим на своята половинка до края на живота си. Няма място за егоизъм в добрия брак.

Преди да сключим завет с Исус, ние бяхме от този свят и бяхме обичани от него. За нас беше напълно нормално да бъдем мотивирани от желанията на плътта и пожеланията на очите ни. Ние преследвахме репутацията си и всичко, което подхранваше гордостта и егоизма ни.

Сега, след като вече сме влезли във взаимоотношения с Исус, трябва честно да си зададем въпроса дали живеем за себе си или за Него. Ние може да сме свързани с Него, но да нямаме интимност (да ни липсва присъствието Му) - точно както един съпруг, който живее егоистично.

Павел пише: **За да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал** (2 Коринтяни 5:15) Това е единственият начин да имаме здраво взаимоотношение (брак) с Него.

Ако погледнем поведението, което Яков описва като прелюбодейство, ще видим, че той говори за вярващи, които са започнали да живеят себично.

Но ако в сърцето си имате... себичност, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е мъдрост, която слеза от горе, но е земна, животинска, бесовска;

защото, където има... себичност, там има бъркотия и всякакво лошо нещо. Откъде произлизат боеве и откъде крамоли между вас? Не от там ли, от вашите сласти, които воюват в телесните ви части? Пожелавате, но нямате; ревнувате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете; но нямате, защото не просите. Просите и не получавате, защото зле просите, за да иждивявате в сладите си. Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога (Яков 3:14-16, 4:1-4).

Забелязахте ли, че гумата „себичност“ се използва на няколко места в тези стихове? Яков казва това, защото има два модела на поведение: давац и вземац. Това е. Моделът на вземане е егоистичен, светски и неверен към Бога. Вярвац, който е избрал да живее по този начин, е прелюбоделец. В такъв случай, заповедите на Исус не са най-важното нещо. Вместо това, приоритетът е какво аз искам.

Светът се движи от себичност, както и вярващият, който не е свят. Той не е напълно посветен на Бог, а центърът му е самият той. Воден е от желанията на плътта и очите, от копнежа за статут и репутация.

Мотивацията зад греха е себичността. Човекът, който краде, го прави за себе си. Човекът, който лъже, го прави за своя си полза. Този, който прелюбодейства спрямо жена си, не е загрижен за нея или за децата, а за собствената си похот. Човекът, който убива, го прави за себе си. Човек, който не се подчинява на властите, го прави, защото вярва, че той знае повече и желае по-добро за себе си. Човекът, който търси популярност и слава, го прави, за да задоволи гордостта и несигурността си. Когато аз гледах футболния мач и отказах да се подчиня на гумите на Бог да изключат телевизора и да се моля, аз го направих за себе си.

Ново естество

Поведението на жителите на този свят винаги е такова, понеже те са управлявани от плътските (егоистични) страсти и желания. Вярващият е освободен от това робство (вж. Римляни 6:11-14). Христос наистина ни освободи!

В Стария завет, на Божиите хора бе казано да не извършват грехове, но те не можеха да се подчиняват, защото тяхната природа беше грешна (егоистична). Старият завет доказва, че човек никога не може да живее праведно в Божиите очи, поради собствената си неспособност. Хората са обвързани със своите плътски страсти и похот, противни на желанието на Бог.

Съгласно новото творение, ние имаме нов характер; Бог ни е съживил и ни е пресъздал по образа на Исус и ни е дал възможността да живеем наистина добър живот. Погледнете думите на Павел:

Прочее, това казвам и заявявам в Господа, да не се обхождате вече както се обхождат и езичниците, по своя суетен ум, помрачени в разума и странни на живота от Бога поради невежеството, което е в тях, и поради закоравяването на сърцето им; които, изгубили чувство, са се предали на сладострастие, да вършат ненаситно всякаква нечистота (Ефесяни 4:17-19).

Невярващите са роби на желанията на плътта. Техният дух е мъртъв. Той няма възможността да живее добре пред Бог. Озадачаващо е, когато християните са шокирани от поведението на невярващите. Те не осъзнават, че един спасен човек прави само това, което той счита за нормално, според неговата природа. Той съгрешава. Той е себичен. Ако има силна воля може да изглежда несебичен, но не се заблуждавайте. Той е обвързан със своята грешна същност.

Павел продължава да разграничава истинските вярващи:

Понеже сте чули, и сте научени от Него, (както е истината в Исус) да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти, да се обновите в духа на своя ум, и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината (Ефесяни 4:21-24).

За разлика от спасения човек, на вярващия се дава нова същност. Трябва да се покоряваме на нея и да живеем свят живот. Християнинът има избор, който невярващият няма. Християнинът може да получи тази нова същност на новото създаване или да продължи да се подчинява на плътските страсти. Решението е наше.

Позиция спрямо поведение

В този момент е важно да обясня нещо. Има два важни аспекта на светостта и Новият завет говори и за двата. Объркването идва, когато ги смесим.

Първият е свързан с позицията ни в Христос. Павел пише: **както ни е избрал в Него преди създаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов (Ефесяни 1:4).** Тази святост се дължи единствено на това, което Исус е направил за нас и е свързана с мястото ни в Христос. Ние никога не бихме могли да спечелим тази позиция чрез нашето поведение; това е Неговият дар към нас.

Когато Луза ми стана жена, тя не толкова получи нещо, колкото придоби позиция, защото аз ѝ дадох сърцето си. В нашия завет, тя направи същото за мен. Точка.

Вторият аспект на светостта е поведението, което е резултат от нашата позиция. След като Луза стана моя съпруга, нейното поведение вече отразяваше лоялността ѝ към мен. Тя вече не флиртуваше, нито търсеше връзки с други мъже. Нейните

действия бяха свързани с това, че тя вече беше моя съпруга. И, разбира се, аз, като неин съпруг, правих същото.

Описвам този аспект на взаимоотношенията ни с Бог. Петър потвърждава това:

Като послушни деца, не се съобразявайте с първите страсти, които имахте във време на незнанието си; но, както е свят Онзи, Който ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държане; защото е писано: Бъдете свети, понеже Аз съм свят. И ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди, според делото на всекиго, то прекарайте със страх времето на вашето престояване... (1 Петър 1:14-17).

Ясно е, че Петър говори на Божиите деца, а не на изгубените. Казва ни се, че ще бъдем възнаградени или съдени според това, което правим, което се свързва с нашите действия, а не с позицията ни в Христос. Кръвта на Исус отмива греховете ни, но има съд, който ще сполети децата на Бог според това, което сме вършили. Павел потвърждава това във 2 Коринтяни 5:9-11. Да живееш в умишлено непокорство не е незначителен проблем. Ако наистина сме Негови, то трябва да се стараем искрено да не нараним сърцето Му, живеейки в грях.

Както Яков и Павел, Петър потвърждава, че старият ни начин на живот е бил породен от егоистични желания и трябва да „бъдем свети във всичко, което вършим“. Нека повторя: той говори за нашето победение и начин на живот, а не за нашата позиция в Христос. В същия пасаж, друг превод казва, че трябва да **бъдем свети в поведението си и начина си на живот** (стих 15). Няма нищо неясно в думите на Петър. Както и Павел, Петър просто обявява, че ако сме спасени по благодат, ние имаме сила чрез нея да живеем различен и свят живот.

Припомнете си Евреи 12:14, където ни се казва да се стремим към святост. Наскоро открих една проповед, относно този стих, от Чарлз Спърджън, която ме заинтригува. Следният откъс ще ви покаже защо.

Имаше отчаян опит от определени Антиномиани да се отърват от наредбата да преследваме светостта, която Святият Дух ни е дал. Те казват, че става дума за вменената ни от Христос святост. Те не знаят ли, че когато говорят така, извращават истината и говорят лъжливо?... Ние трябва да преследваме светостта - това трябва да е практична святост; обратното на нечистотата, както е писано: „Бог не ни е призовал към нечистотата, а към святост“... Това е друг вид святост. Това е, всъщност... практична, жизненоважна святост, което е смисълът на тази наредба. Тя е в съответствие с волята на Бог и послушание към Божията заповед.

Еха! Ясно е, че Църквата не изпитва отслабена представа за святост за първи път, тъй като Спърджън казва това в началото на деветнадесети век. Но, когато нашето разбиране е базирано на истините от Писанието, ще видим, че светостта е свързана и с позицията ни в Христос, и с това как живеем за Него.

Ето го важното нещо: Нито позицията ни в Христос, нито поведението ни е следствие на нашите умения или сила. И двете са ни подарени. Обаче по отношение на нашия начин на живот, трябва да се стараем да имаме добро поведение, тъй като Бог ни е дал ново естество.

Друго определение за светостта

Както вече видяхме, светостта означава много повече от това просто да бъдем Негови. Тя говори за поведение, което е морално приемливо за Бога. Това ни води до друга дефиниция за светостта. Гръцката дума *хагиос* също означава „чисто, безгрешно, правилно“ поведение. Това значение на думата плаши някои хора, но не би трябвало. Ще ви обясня какво имам предвид, като ви разкажа една неловка история от моето детство.

В нашето семейство аз бях единственото момче от шест деца, така че трябваше да върша всякакви домакински задължения извън къщата: измиване на автомобила, косене на тревата, събиране на листа, ринене на сняг и така нататък. Тъй като с

приятелите ми обичахме спорта, обикновено бързахме да си свършим домакинските задължения, за да можем да играем.

Беше пролет и тревата растеше отново след дългата зима. Бяхме си организирали мач след училище. Бях изостанал с косенето на ливадата и тревата беше малко по-висока отколкото трябваше. Предишната вечер баща ми беше казал, че трябва да окося тревата преди да играя с приятелите ми - и то трябваше да съм приключил преди той да се прибере от работа. Бързо се прибрах след училище, преоблякох се и извадих косачката от гаража за първи път тази пролет. Знаех, че трябва да бъда бърз, защото приятелите ми скоро щяха да са готови за играта. Изгърпах шнур на косачката повече от веднъж. Двигателят не се включи и косачката не запали. Натиснах няколко пъти всмукателния бутон, за да впръскам допълнително бензин в карбуратора. Отново гръпнах шнур, но имаше същия резултат: нищо.

Помислих си: Вероятно съм задал карбуратора и трябва да изчакам няколко минутки да изсъхне. Почаках и през това време проверих маслото. След това проверих още веднъж всички превключватели, за да съм сигурен, че всичко е настроено да запали, когато се включи. Всичко изглеждаше добре, само трябваше да изчакам няколко минути. Изчаках и опитах отново - но двигателят пак не запали.

Бях в недоумение, така че проверих кабелите, да не би някой от тях да се беше замърсил. Но всичко изглеждаше добре. Какво не беше наред? Замислих се. Започвах да се разстройвам. Ако косачката не тръгнеше, нямаше да мога да окося тревата, баща ми нямаше да е доволен и нямаше да мога да играя с приятелите си.

Какво да правя? Започнах да мисля. Ако закарах косачката до магазина, щеше да се стъмни, докато я поправят и щях да пропусна играта. Може би можех да заема нечия друга косачка, но и това щеше да отнеме време. Имахме ножици, но щеше да стане вечер, преди да окося всяко стръкче трева, а и дори да успееш щеше да е неравно и моравата щеше да изглежда ужасно. Беше невъзможна идея.

Бях бесен на този боклук. Помислих си колко забавление щеше да ми коства тази косачка през онзи ден. Косачката беше раз-

валена и аз го знаех. Бях изправен пред невъзможна ситуация. Нямаше начин да успя да окося тревата и да се срещна с приятелите си навреме.

Товага едно от момчетата, с които щяхме да играем, дойде до вкъщи и каза: „Джон, готов ли си?“

„Не. Баща ми ми каза, че трябва да окося ливадата преди да изляза, но косачката не тръгва“ - казах аз. - Няма време да я поправя, да заема нечия друга или да окося тревата на ръка. Няма да мога да играя днес.“

Приятелят ми, който беше малко по-умен от мен, каза: „Нека да погледна.“

„Разбира се, давай“. Бях отчаян.

Първото нещо, което той направи, беше да отвори резервоара. Погледна в него и започна да се смее.

„Ето го проблемът ти, Джон. Нямаш бензин в резервоара“.

Бях засрамен, но и облекчен. Голям съм пъпчо! Това трябваше да е първото нещо, което да пробера. Веднага заредих резервоара и косачката тръгна. Бързо окосих тревата и излязохме да играем с приятелите ми.

Какво общо има това със светостта? Когато чуем думите „чисто“, „безгрешно“ и „правилно“ като определения за светостта, това ни раздразва и си казваме, че е невъзможно. Това е защото си мислим, че трябва да живеем по този начин чрез собствената си сила. Това е като да се опитваш да окосиш тревата с ножици и да си навреме за играта: невъзможно е! Ще е вече тъмно навън, преди да сте свършили и с част от ливадата.

Но ние имаме ново естество и това може да се сравни с прилежаването на косачка. Но без бензин в резервоара ние ще сме толкова зле, както и без косачка. Имаме нужда от бензин в резервоара, за да тръгне тя. В следващата глава ще разберем какво зарежда нашето ново естество - какво ни дава способността да ходим в чистота пред Бог.

ГОРИВОТО

**При това, братя, известявам ви Божията
благодат, дадена на църквите в Македония...
свидетелствам, че те дадоха доброволно
според силата си, и даже въвн от силата си...
(2 Коринтяни 8:1-3).**

“Бъдете съвършени” - това не е заповед да
направим невъзможното. Бог ще ни превърне в
хора, имащи възможността да се покорят
на тази заповед.
К.С. Луис

Да преследваш светостта не е крайната цел; това отваря
вратата към присъствието на Исус. Господ ясно казва: **Кой-
то има Моите заповеди и ги пази, той Ме обича; а който Ме
обича ще бъде възлюбен от Моя Отец, и Аз ще го възлюбя, и
ще явя Себе Си нему** (Йоан 14:21). Ние опознаваме Бог интимно,
когато следваме заповедите Му.

Авторът на Посланието към евреите потвърждава това:
Търсете... освещение, без което никой няма да види Господа
(Евреи 12:14). Простичко е: без святост няма да видим Исус и
няма да влезем в Неговото присъствие!

Светостта означава да сме изцяло Негови, отделени за Него.
Също така означава да имаме „чисто, безгрешно и правилно“
поведение. Двете неща вървят ръка за ръка. Да Му принадлежиш
означава да живееш за Него и да Го удовлетвориш с поведението
си. Колосяни 1:10 казва, че Той желае **да се обхождате достойно
за Господа, да Му уваждате във всичко... След всичко Той се**

завръща за славна Църква без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна (Ефесяни 5:27).

Интересното е, че това е единственото описание на онези, за които Той се връща. Замислете се, че Писанието не идентифицира Неговата Невяста като силна, организирана, адекватна, движена от лидери със здрави връзки, поклонническа или радостна. Всички тези качества са страхотни, но преобладаващата характеристика, която Той желае в Невестата Си, е тя да бъде „свята и непорочна“.

Друг интересен факт е, че светостта е преобладаващото качество, което описва самия Бог. Пророк Исаия и апостол Йоан пишат, че са видели Бог в Неговата тронна зала. И двамата забелязват могъщите ангели, които Го обкръжават от векове и все оцяя пеят: **Свят, свят, свят** (вж. Исаия 6:3 и Откровение 4:8). Те не викат „верен“ или „обичац“, или „мил“, или „щедър“. Той притежава всички невероятни качества, но светостта е над всички тях.

Две опции

Отговорността да бъдем чисти и праведни предизвиква вечния въпрос: Как можем да живеем по този начин? Опитахме и се провалихме да го направим със собствени сили. Искахме да се покоряваме на Божия закон, който обитава в съвестта ни (вж. Римляни 2:14-15), но постоянно се проваляхме.

Тогава дойде благодатта. Не можехме да я спечелим чрез добро поведение и все още не можем. Не я заслужавахме тогава, не я заслужаваме и сега. Божият дар ни прощава напълно и ще продължава да го прави, когато паднем. Чрез нея сме избавени от греховете си.

Въпреки че имаме това прекрасно знание, все още сме объркани от неспособността си да спазваме наредбите Му. Защо имаме такава борба? Ние сме новородени, имаме ново естество; защо тогава продължаваме да падаме в грях?

Мислим си, че може и да има един вариант, при който да се измъкнем от тази ситуация. Можем да проповядваме, че светостта се отнася само до позицията ни в Христос и да пренебрегваме Писанията, които ни казват да имаме свято поведение, като по този начин облекчаваме присъдата. Можем да оправдаем липсата ни на промяна с това, че сме просто човеци и ще продължаваме да грешим. Нашият фокус ще бъде единствено върху доктрината на благодатта - която измива всички грехове - минали, сегашни и бъдещи. Ако поучаваме и вярваме в това, ние си изграждаме фалшива сигурност, защото сме притъпили съвестта си. Но, ако вместо това се вслушаме в сърцето си, ще го чуем да казва: „Трябва да има повече!“

За съжаление, много от нас са се заговолили с тази опция и по този начин са пренебрегнали огромното количество новозаветни стихове, които ни призовават да живеем свят живот. Мога да ви дам много цитати от Библията на тази тема, но нека започна само с този пасаж:

Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите.... И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пазя, лъжец е и истината не е в него. Но ако някой пазя словото Му, неговата любов към Бога е наистина свършена. По това знаем, че сме в Него. Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос (1 Йоан 2:1,3-6).

Йоан не написа: „Не се превожете, ако съгрешавате, защото все пак сме просто човеци.“ Той безкомпромисно казва: „за да не съгрешите“. Това трябва да бъде нашата цел. Ако се отклоним, имаме кръвта на Исус, която ни умива. Това което трябва да правим е да живеем както Исус живя. И според Писанието това не е невъзможна цел. Този избор да пренебрегваме светостта и повтаряме греха поради „човешкото ни естество“ не е в съответствие с думите на Йоан или много други пасажи от Новия завет.

Има ли нещо, което липсва? Може ли Бог да е предвидил нашата дилема и да е съставил план? В действителност, да! Това е опцията, за която се говори по-малко, но е в пълно съответствие с общото послание на Новия завет. Това е аспектът на благодатта, за който мнозина не знаят. Това е горивото, което задвижва новото ни естество. Казано с простички думи: благодатта ни дава силата да живеем добър живот.

Непознатата истина за благодатта

През 2009 г. беше проведено проучване сред хиляди християни из Америка. Анкетиранията бяха новородени вярващи от различни църкви. Въпросът, който им беше зададен в проучването, беше: „Дайте три или повече дефиниции или описания на Божията благодат.“ Преобладаващите отговори бяха: спасение, незаслужен подарък и прощение на греховете.

Хубаво е, че американските вярващи разбират, че сме спасени само по благодат. Спасението не идва от поръване с вода, посещаване на църква, спазване на религиозни закони или вършене на добри дела, които да компенсират лошите и т.н. Повечето американски евангелски вярващи са научени в тези основополагащи учения относно Божията благодат, защото те са били проповядвани от амвоните ни и вярвам, че Бог се удоволства от това.

Тъжното е обаче, че само 2 % от анкетиранията казват, че Божията благодат е овластяване (изпълване със сила). Но точно по този начин Бог описва благодатта Си. Той казва:

Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немоц се показва съвършена (2 Коринтяни 12:9).

Бог казва, че благодатта Му дава сила. Думата *слабост* означава „неспособност“. Бог казва: „Моята благодат ще ти даде сила. Тя се проявява най-добре в ситуации, които надхвърлят твоята собствена способност.“

Апостол Павел определя Божията благодат по същия начин. Той пише: **Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исус, нашия Господ. Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко което е необходимо за живота и за благочестието...** (2 Петър 1:2-3). Отново благодатта се описва като „божествена сила“. Петър казва, че всяко умение и всичко необходимо, за да живеем богоугоден свят живот, ни е дадено чрез силата на благодатта.

Но фактът, че само 2 % от американските християни знаят тази истина, е огромен проблем. Позволете ми да обясня. За да получите нещо от Бог, трябва да вярвате. Затова Новият завет се нарича „думи на вяра“. (вж. Римляни 10:8). Простичко казано, ако не вярваме, няма да получим.

Ето един обикновен пример. Исус умря за греховете на целия свят; но само тези, които вярват, ще се спасят. Ето го и големият проблем: не можем да вярваме в нещо, което не знаем. Ако 98 процента от християните не знаят, че Божията благодат дава сила, то 98 процента се опитват да живеят свят живот със собствените си способности. Това води до разочарование и падение. Няма сила в новото си естество. С други думи, няма бензин в техния резервоар!

Нека навлезем по-надълбоко, като се обърнем към гръцкия език. Думата, която най-често се използва за благодат в Новия завет, е *харис*. Конкордансът на *Стронг* определя думата като „подарък, полза, услуга, милост и щедрост“. Ако знаете това определение и го съчетаете с избрани пасажи от Римляни, Галатяни и Ефесяни, ще получите дефиницията на думата „благодат“, която повечето американци знаят. Но *Стронг* продължава с определението: „Божествено влияние върху сърцето и отражението му върху живота.“ Виждаме, че има външно отражение на това, което е в сърцето ни, което говори за силата на благодатта.

В книгата Деяния на апостолите, Варнава отиде в църквата в Антиохия и когато пристигна **видя делото на Божията благодат** (Деяния 11:23). Той не чу за Неговата благодат, но видя доказателство за нея. Поведението на хората потвърди силата на благодатта в сърцата им.

Затова апостол Яков пише: **Покажи ми вярата (благодатта) си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела** (Яков 2:18). Поставих думата благодат, защото чрез вяра (в Божието слово) имаме достъп до Божията благодат. **Чрез вяра придобихме и достъп до тази благодат** (Римляни 5:2). Без вяра няма сила (благодат). Яков казва: „покажете ми доказателството за силата“. То изявява, че сме получили благодатта чрез вяра.

Благодатта е дар. Нека разширим това, което научихме до сега. Спасението е дар на благодатта. Прощката е дар на благодатта. Изцелението е дар на благодатта. Снабдяването е дар на благодатта. Получаването на Божието естество е дар на благодатта. Овластяването е дар на благодатта. Всички тези неща са прояви на Неговата благодат в живота ни и са незаслужени.

По отношение на овластяването, благодатта ни дава възможността да надминем нашите способности. Ние нямахме възможността да се освободим от ада, но благодатта го направи. Нямаме способността да живеем свято, но благодатта ни дава силата. Нищо чудно, че я наричаме омайна!

Въпрос, който ни кара да се замислим

Наскоро по време на молитва Бог ме попита: „Сине, как представих благодатта в Моята книга, Новия завет?“ Като автор, който е написал повече от дузина книги, въпросът беше от голямо значение за мен. Нека обясня. Когато въвеждам нов термин в книга, такъв, с какъвто повечето хора не са запознати, искам да дам основното значение на думата, когато я представя. По-нататък в книгата мога да дам и второстепенни определения. Така че когато някой изпитан автор въведе нов термин предполагам, че е дал главното значение.

Отговорът ми към въпроса на Бог беше: „Не знам.“

Без колебание отворих Библейския конкорданс и видях как Бог представя благодатта в Новия завет. Ето какво открих: **Защото ние всички приехме от Неговата пълнота, и благодат върху благодат** (Йоан 1:16).

Забележете, че Йоан казва: **благодат върху благодат**. Имам приятел, който живее в Атина, Гърция. Той е роден там и не просто говори гръцки, но и изучава старогръцкия език. Към него се обръщам, когато ми трябва нещо свързано с гръцкия. Той ми сподели, че апостолът казва, че Бог ни е дал „най-богатото изобилие на благодатта“. С други думи, апостол Йоан ни казва, че това, което изобилието на благодатта прави, е да ни дава пълнотата на Исус Христос! Чухте ли това: пълнотата на Самия Исус Христос! Това означава много, особено когато засяга естеството ни, способностите ни и силата ни!

Нека подчертая важността на това с няколко примера. Представете си, че отида при някой гимназиален баскетболен играч. Той не е титуляр в отбора си, а стои на скамейката, докато останат две минути преди края на играта и отборът му е или угадесет точки напред или назад в резултата.

Ако го гръпна настрана и му кажа: „Сега, научно имаме възможността да ти дадем пълнотата на ЛеБрон Джеймс“. ЛеБрон, разбира се, е един от най-добрите играчи.

Какво мислите, че ще ми отговори гимназиалният баскетболист? Той ще каже: „Да, веднага! Какво точно се иска от мен?“

Ако направим това, той не само ще стане титуляр в отбора си, но и ще спечели шампионата. Той ще получи пълна стипендия за университета и, в крайна сметка, ще бъде поканен да играе в НБА.

Или ако отида при борец се да пробие бизнесмен и кажа: „Имаме научен метод, с който да ти дадем пълнотата на Доналд Тръмп, Стив Джобс и Бил Гейтс.“

Какъв мислите, че ще е отговорът му? „Искам го. Нека го направим“, ще каже той развълнувано. Какво ще направи той след като получи пълните способности на тези мъже? Той няма да спре да мисли за начини за инвестиция, за които преди не се е сещал и ще стане много успешен.

Благодатта не ни дава пълнотата на ЛеБрон Джеймс, Стив Джобс, Доналд Тръмп, Бил Гейтс, Алберт Айнщайн, Йохан Себастиан Бах, Роджър Федерър или който и да е друг велик човек в историята. Не, тя ни дава пълнотата на Самия Исус Христос! Разбирате ли мацаба на това?

Може да дойде като изненада за вас, но в Новия завет Бог не представя благодарта като безплатен дар, спасение или прощение на греховете! Нека поизясним. Аз съм вечно благодарен за тези невероятни ползи, но те са споменати по-късно в Новия завет. Бог представи благодарта като участие в пълнотата на Исус Христос. Това означава да притежаваме Неговото естество и сила! Това е причината Йоан да казва: **както е Той (Исус), така сме и ние в този свят** (1 Йоан 4:17).

Чували ли сте проповедници някога да казват: „Ние не сме по-различни от грешниците; просто ни е простено“ или „Ние сме недостойни червеи“, или „Ние сме хора с греховно естество и сме привързани към него“? Как може някой, който си чете Библията, да каже подобни неща! Дори естествените ни учители от света ни учат по-добре.

Някога чували ли сте лъв да е родил катерица? Чували ли сте за чистокръвен състезателен кон да е родил червей? Писанието казва, че ние сме кост от костта Му и плът от плътта Му (вж Ефесяни 5:30). Казано ни е: **Възлюбени, сега сме Божи деца** (1 Йоан 3:2). Не после, когато отидем на небето, но сега сме Божи синове и дъщери. Как може Бог да даде живот на недостоен червей? Ние сме родени от Бог - имаме Неговото семе в нас и Неговото божествено естество. Както Той е, така сме и ние в този свят! Не в следващия живот, а в този.

Нека погледнем отново думите на Петър:

Благодат и мир да ви се умножи... Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко което е необходимо за живота и за благочестието (2 Петър 1:2-3).

Когато става въпрос за изпълване със сила, дарът на благодарта не се случва само веднъж, когато се спасим. Той е нещо, от което се нуждаем отново и отново; повече и повече благодар. Затова ни се казва: **Нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодарта, за да намерим... благодар, която да помага благовременно** (Евреи 4:16). Това е горивото, което ни е нужно за нашия резервоар!

Сега чуйте какво казва Яков на вярващите, след като говори за себичния им живот на прелюбодейци:

Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат (Яков 4:4, 6).

Прочетете тези думи отново внимателно: **Той дава една по-голяма благодат.** Разширената Библия казва: **Той ни дава повече и повече благодат.** Тази незаслужена благодат ни дава силата, която преди не сме притежавали: способността да живеем свят живот.

Тази благодат се дава на онези, които се смирят, като вярват в словото Му и се изпълват със силата на Неговото божествено естество. Гордите се фокусират върху способностите си, докато смирените разчитат на Божието властияване и изпълване със сила. Най-големият брат на Давид, Елиав, беше горд мъж, който не разчиташе на Божията сила и се изправи срещу Голиат със собствените си способности (вж. 1 Царе 16-17). Давид беше смирен човек, който конфронтира гиганта с Божията сила. Знаем какво се случи и в двете ситуации.

Исус беше пример в това да разчиташ на Божията благодат. В Гетсиманската градина Той водеше голяма борба. Плътта Му искаше да се измъкне от това, което Бог Отец беше заповядал, но Той се смири в молитва, докато учениците Му спяха. Той поиска гориво, за да премине през битката със себичността Си. Беше в момент на нужда и поиска Божието властияване, за да победи в битката. Учениците паднаха, но не и без преди това да бяха предупредени от Исус: **Духът е бодър, а тялото - немощно (Матей 26:41)!**

В моята история, когато трябваше да окося тревата, за да изляза да играя, аз не бях заслужил или купил нито горивото, нито косачката. Те и двете ми бяха дар от баща ми. Косачката може да символизира нашето ново естество, което имаме нужда да ни бъде дадено само веднъж. Да притежавам косачката ми

гаде възможността да окося тревата. Горивото представлява силата на благодатта. Тя не е дар, който се получава само веднъж - аз се нуждаех повече от него всеки път, когато трябваше да кося ливадата. Благодатта ни дава ново естество когато се спасим, но имаме нужда от повече и повече благодат, за да имаме сила да живеем като Исус.

Неща, които трябва да правим и такива, които не трябва да правим

Нека отново да погледнем думите на Павел към ефесяните. Те ще придобият по-голямо значение след това, което обсъждахме досега.

Прочее, това казвам и заявявам в Господа, да не се обхождате вече, както се обхождат и езичниците, по своя суетен ум, които, изгубили чувство, са се предали на сладострастие, да вършат ненаситно всякаква нечистота. Да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и святост на истината (Ефесяни 4:17,19,24).

Трябва да има осезаема разлика между изгубените и вярващите не само в това, в което вярваме, но и в начина, по който живеем. Това е така, защото имаме нов характер. Но ние трябва да го облечем. С други думи, трябва да се смирим, като вярваме в благодатта и се предаваме на овластяването ѝ. Погледнете го по следния начин. Баща ми може да ми е дал косачката, но нямаше да има полза, ако не бях сложил бензин, не я бях включил и не я бях използвал. Това означава да облечем новия човек. Да го използваме!

Павел продължава да обяснява какво означава това практически:

Затова, като отхвърлите лъжата, говорете всеки с ближния си истина; защото сме части един на друг. Гневете се, но без да съгрешавате; слънцето да не залезе в разгневяването ви; нито давайте място на дявола.

Който е крал, да не краде вече, а по-добре да се труди, като върши с ръцете си нещо полезно, за да има да отдели и на този, който има нужда. Никаква гнила дума да не излиза от устата ви (Ефесеяни 4:25-29).

Чувал съм да се казва: „Старият завет е пълен с неща, които трябва да правим и такива, които не трябва да правим, но в Новия завет всичко се свежда до благодатта.“ Дори се проповядва по конференции и църкви, че благодатта на Бог ни освобождава от заповедите и много хора твърдо вярват в това. Но Исус каза, че онези, които чуват и спазват заповедите Му, ще преживеят присъствието Му. Тези учители си мислят, че освобождават слушателите си, когато всъщност те ги отдалечават от това, което ги води до Божието присъствие. Това е сърцесъкрушително.

Факт е, че Исус ни даде заповеди. Поръча ни: **Идете, прочее, научете всичките народи... като ги учите да пазят всичко което съм ви заповядал** (Матей 28:19-20). Не каза: „всички неща, които съм ви предложил“.

В наши дни много хора обичат думите Му, които говорят за суверинитет, но не вземат под внимание думите Му, говорещи за благочестиво поведение. Бог наистина е суверенен, но ако не вземаме под внимание свободния избор на хората може да гледаме на заповедите Му за добро поведение като предложения.

Заповедите

Апостолите ни предадоха заповедите на Исус. Нека повторя думите на Йоан: **И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му** (1 Йоан 2:3). Той продължава и казва: **защото ето какво е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди** (1 Йоан 5:3).

Павел пише: **Защото знаете какви поръчки ви дадохме от името на Господ Исус** (1 Солунци 4:2). Следващите му думи са: **Понеже**

това е Божията воля - вашето осветение (1 Солунци 4:3). От нас се очаква да спазваме заповедите на Исус и да живеем свят живот.

Петър прави заповедта да живеем свято пределно ясна. Той отразява трагичната реалност, че хората ще се отдалечат от вярата през последните дни. Апостолът пише, че те ще отхвърлят заповедта, която им е била дадена за свят живот (2 Петрово 2:21). Не само че Новият завет ни дава много заповеди, но те попадат под специфичната заповед да живеем свят живот.

Ако изследваме внимателно гумите на апостол Павел в Ефесяни 4:25-29, виждаме директни заповеди да живеем свято:

- не лъжете;
- не съгрешавайте като се гневите;
- не крадете;
- не използвайте гнили гуми.

Можем ли да кажем, че това са неща, които трябва и не трябва да правим? На мен ми звучат точно на такива неща. Ами на вас?

Погледнете го по следния начин. Като дете, баща ми ми каза: „Сине, не бягай по улицата да гониш топка, без преди това да се огледаш и в двете страни.“ Това беше нещо, което не трябваше да правя, но той не беше лош или строг. Той ми даде тази заповед, за да може да не ме сполети инцидент и за да мога да живея дълъг живот.

Бог ни казва какво да не правим просто за да можем да живеем пълноценен, продуктивен и дълъг живот. И още по-хубавото е, че ние имаме божественото естество и силата на благодатта, за да изпълним тези заповеди.

Спрете да лъжете

Нека обсъдим всяко едно от тези неща, които ни се казва, че не трябва да правим.

Чувал съм и съм бил свидетел на много съкрушителни истории, свързани с нечестност сред християни. Скоро отидох с петнадесет бизнесмени предприемачи до Мачу Пикчу, на четиридневна

екскурзия по пътя на инките. Това беше едно невероятно време на разглеждане на забележителности и служение и - меко казано - много предизвикателна тренировка.

Докакто се изкачвахме с всеки от тези мъже, чух повтарящи се истории за опита им с други християни бизнесмени, които са лъгали, за да направят продажба или да сключат сделка. Празните и неизпълнени обещания явно са често срещано явление, вместо да бъдат изключение, когато работиш с братя във вярата. Разказаха ми за християни, използващи нечестни методи, нарушаващи правилата, издаващи тайни, предлагащи услуги, които после не са извършвали, пренебрегващи гаранции и още много неща.

Единият мъж разказа история за човек, с когото строели къщи. Още двамата работили по същия строеж. Този „брат“ копал дупки в партидите на другите собственици - включително в тази на мъжа, с когото се разхождах - и там изхвърлял отпадъчни материали и после ги покривал вместо да плати да бъдат изнесени. Чух и по-лоши истории по време на това пътуване, но тази специално ме шокира, защото „братът“ е лидер на хвалението в евангелска църква.

Лъжата не се среща само в бизнеса, но и в правителството, образованието, служението, медицината и сред членове на семейството и приятелите. Ние лъжем, за да си спасим кожата, репутацията, да получим позиция, която сме желали, или да получим това, което искаме, по-бързо. Лъжата е привлекателна; може да ускори процеса за нещо, за което трябва да се доверим на Бог да ни осигури.

Колко често казваме на хора, че се молим за тях, когато всъщност това не е вярно? Обещаваме на децата си нещо и не го изпълняваме. Отменяме уговорки, след като сме дали думата си. Преувеличаваме, за да излезем прави. Всичко това са лъжи и резултатът от тях е, че те нараняват хората.

Нека перифразирам това важно нещо: ползата от спазването на заповедите на Исус е обещанието за Неговото присъствие. Псалмистът потвърждава тази важна истина, като пита: **Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее в Твоя свят хълм?** (Псалм 15:1) След това дава и отговор: **Който, ако**

и да се е клел за своя повреда, не се отмята (стих 4). Превогът на Библията *Посланието* казва: **Дръжте на думата си, дори когато ще ви струва нещо.**

Ако отново погледнем думите на Павел към ефесяните - да не лъжат, можем да се обърнем и към заповедта на Яков. Той пише: **Не покривайте истината като се хвалите и лъжете** (3:14). Павел дава подобна заповед на колюсяните: **Не се лъжете един друг** (3:9). Можете ли да си представите! Павел, когото Бог използва, за да ни разкрие най-голямото откровение за благодатта, ни дава заповед какво не трябва да правим. Ако извадим пасажи от Новия завет - от Павел и други апостоли - можем да ги обвиним, че са срещу благодатта, когато това всъщност не е така.

Ако се фокусираме само върху това благодатта да ни покрива, без да учим вярващите за поведението, което съпътства благодатта - в случая да не лъжем - то ние ще имаме църква, която оправдава това държане, за да получи каквото иска. Небалансираното поучение за благодатта, без святост и сила ли води до това? Учи ли ни да пренебрегваме съвестта си?

Не позволявайте гневът да ви контролира

Следващото нещо е да не съгрешаваме като се гневим. Виждал съм мъже и жени, които живеят с ядосан съпруг или съпруга. Слушал съм за страха, който изпълва домовете, когато този вярващ човек се разгневи. Какво да кажем за децата, които живеят с родители, чийто гняв става заплаха и е разрушителен? Тези изблици водят до материални щети и физически повреди. Жертвите живеят в страх от следващото избухване. Гневът разрушава атмосферата на дома, който вече не е убежище. В неделя на служба всичко относно това семейство може да изглежда добре, но това е само маска. За съжаление, ние не вземаме много под внимание, дори игнорираме тази заповед.

Тази заповед не се среща само веднъж в Библията. В посланията има още заповеди срещу гнева. Павел казва: **Всякакво огорчение,**

ярост, гняв, вик и хула, заедно с всяка злоба, да се махне от вас (Ефесяни 4:31). Яков пише: **Нека всеки човек бъде бабен да се гневи; защото човешкият гняв не върши Божията правда** (Яков 1:19-20). Павел отново казва на колосяните: **Но сега отхвърлете: гняв, ярост** (3:8).

Да попитам отново, това не са ли неща, които ни се забраняват да правим, от хора, които са получили откровения за Божията благодат? Пропускаме ли нещо?

Не крадете

Спрете да крадете. Колко често вземаме пари на заем и не ги връщаме? Колко често влизаме в огромни дългове? Вярваме, че Божието благословение ще дойде, така че пренебрегваме мъдростта и изпадаме в по-големи дългове. Може да обявим фалит, за да се освободим от това, което дължим на другите.

Колко често сме използвали ресурсите на компанията за лични цели? Това се нарича присвояване. Ние уверено ще кажем: „Аз съм християнин, спасен по благодатта на Бог.“ Но не изпълняваме заповедите, дадени ни от Исус чрез апостолите.

Един от пасторите, с които работех, присъстваше на всяка служба, виждаше чудеса да се случват и ми се хвалеше колко лесно му е да се моли по време на продължителен пост. Но през цялото време той беше присвоявал хиляди долари от църквата. В крайна сметка, беше хванат. Това е само една история за християни, които крадат и по някакъв начин се оправдават.

Колко пъти сме мамели, когато е трябвало да плащаме данък и сме избягвали да декларираме дохода си? В този случай отново пренебрегваме заповед на Павел: **Плащайте данъка си** (Римляни 13:6) Оправдаваме кражбата си поради „лошата работа“, която нашите публични служители вършат. Но кога ще научим, че ако съберем дъбе неправилни неща, не получаваме едно правилно?

Не използвайте гнил или обиден език

Разширената Библия казва: **Нека гнил, или замърсяващ език, нечестиви гуми, нездравословно или безцелно говорене, никога да не излизат от устата ви** (Ефесяни 4:29). Често съм служил на хора, които са били обиждани от други вярващи. Те са били събаряни от груби и нараняващи гуми. Душата им е била ранявана и е отнемало време, за да бъде възстановена.

Многобройни пъти съм чувал безсмислени разговори между християни, неподходящи истории и шеги в служебните офиси. Използването на нецензурни гуми от амбона вече не е нещо нечувано. Наскоро бях на вечеря с една млада двойка, която води голяма църква. Те се възхищаваха и искаха да погражават на определено глобално служение. И получиха възможност да вечерят с един от известните лидери на тази организация. По време на вечерята, той използва нецензурни гуми, няколко пъти. Двойката все още беше в шок месеци по-късно.

Подценили сме благодатта

Какво се е случило? Дали сме станали толкова готини, че сме пренебрегнали благочестивото победение? Пожертвали ли сме нашето свидетелство, за да станем по-модерни? Аз съм сто процента ЗА това да бъдем адекватни, прогресивни и да напредваме в мисленето си, но не за сметка на компромиси с Божието слово.

Трябва да си зададем следния въпрос: апостолите сметнаха за необходимо да ни дадат заповеди да живеем благочестиво, така че защо не ги озвучим? Да не би да знаем повече от тях? Знаем ли повече от Исус?

Може ли врагът да ни е прелъстил, както направи с Ева? Този път е малко по-различно. Ева беше добре запозната със заповедта да не ягат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Врагът трябваше да рискува чрез пряко противоречие на Божието слово. Това беше деликатна задача за него.

Ние направихме нещата по-лесни за дявола - пренебрегваме някои от Божиите думи. Спомняте ли си как Бог заповяда: **От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване на доброто и злото, да не ядеш** (Битие 2: 16-17)? От друга страна, някой днес би казал: „От всяко дърво в градината свободно да ядеш.“ Точка. Край на историята. Те причисляват заповедите, свързани с неща, които не трябва да правим, към нечестивото поведение.

По същество, ние сме подценили Божията благодат. Ние сме казвали правилно, че тя спасява, прощава и е безплатен дар на Неговата любов. Въпреки това, не сме заявили, че тя променя самото ни естество и ни дава силата да не живеем както преди. Ние избягваме да казваме на хората, че те сега имат силата да оставят безбожното поведение. Резултатът от това безмълвие от наша страна е, че вярващите са невежи и лишени от Божието присъствие.

Действията ни имат значение

Една сутрин си четях Библията. Бях приключил с частта от Псалми и отидох на Евреи, когато силно усетих Святия Дух да ми казва: „Не чети Евреи. Чети Откровение.“

Бях започнал да чета Откровение преди няколко седмици, отново по подбуда на Святия Дух. Прочетох първите глави, но за съжаления загубих интерес. На следващия ден се върнах към своя график на четене. Сега, две седмици по-късно, се върнах на мястото където бях спрял, на трета глава. Не очаквах, че ще бъда буквално прикован от думите на Исус към църквата в Сардис:

Зная твоите дела, че на име си жив, но си мъртъв
(Откровение 3:1).

Първо забележете, че Исус казва: „Зная твоите дела“, а не „Зная нещата, в които вярваш“. Той не казва „Зная твоите намерения“. В друг превод се казва: „Зная какво вършиш.“ Ясно е, че Той не

говори за позицията на църквата, а за тяхната святост - техните дела, поведение, избори в живота и т.н.

Той казва, че репутацията на тази църква е на жива църква. Какво трябва да значи това? Може би тя расте и е известна, службите са вълнуващи и атмосферата е поразителна? Не забравяйте, че по невнимание можем да разменим присъствието с атмосфера. Ако присъствате на поп концерт, там има огромна ентузиазизирана тълпа и голямо нетърпение за събитието, но тези концерти по Божието сърце ли са?

Важен въпрос, който трябва да си зададем, за да разберем дали една църква е жива или мъртва, е дали хората в нея се подчиняват на думите на Исус, или развиват здраво сплотена общност, която се отклонява от заповедите Му? Друг въпрос е дали прогласяваме истината, която засяга сърцето и води до промяна на поведението, или просто проповядваме послания, които стимулират ума и емоциите ни?

Исус продължава:

Богърствай и закрепи останалото, което е било близо до умирање; защото не намерих някои от твоите съвършени пред Моя Бог (стих 2).

Отново, Исус не говори за техните вярвания, а за действията им. Както започнах по-рано, има неща, които трябва да правим и такива, които ни се забраняват в Новия завет; тези заповеди са свързани с нашите действия. Според Исус, тази църква не се стремеше към свят живот. Той казва:

Помни, прочее, как си приел и си чул, и пази го, и покай се. И тъй, ако не богърстваш, ще дойда като крадец; и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе (Откровение 3:3)

Помнете, че Исус се обръща към църквата, а не към града Саргис. Но, ако думите Му бяха предназначени само за онази църква, те нямаше да са в Писанието. Това, че те са, означава, че могат да бъдат приложени и днес. И те се отнасят за вярващите днес

точно както когато Исус ги каза за първи път. Тези гуми са агресирани до нас, защото Божието слово е живо. Така че от сега ще говорим за гумите на Исус, имайки това предвид.

Исус ни казва да се върнем към това, което първоначално сме вярвали. С други гуми, ние сме се отклонили от святия живот. Създали сме доктрина за благодатта, която ни позволява да живеем не по-различно от невярващите в нашето общество. Изглежда като добро поучение, но дали това са гумите на Бог?

Исус казва на църквата да се покаят и да се върнат към Неговите гуми. Има съвременни учители, които твърдят, че щом сме станали християни, вече няма нужда да се покаяваме, защото всичките ни минали, настоящи и бъдещи грехове автоматично са простени. Ако това е така, защо Исус казва на Своята Църква да се покае и да се върне към гумите Му?

Ако погледнем към небалансираното поучение за благодатта, което привлича толкова много хора днес, голяма част от него е представяна от лидери, които, докато са израствали във вярата си, са слушали легалистични и изкривени послания за светостта. Светостта е била представяна погрешно, но това не означава, че тя не е основополагаща за християнството. През цялата история на Църквата, призивът за свят живот е основна част от нашата колективна мисия и индивидуалните ни задачи. Трябва да се върнем към нашата основа: това, което ние „чухме и повярвахме първоначално“.

Исус продължава:

Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили грехите си и ще ходят с Мене в бели грехи, защото са достойни (Откровение 3:4).

Забележете гумите „осквернили грехите си“. Помнете ли гумите на Павел, които ни подготвят за присъствието на Бог: **Нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога (2 Коринтяни 7:1)?**

Исус призовава Църквата да се върне към свят живот и да не осквернява грехите си, да се очисти от плътска и духовна нечистота и небогоугоден начин на живот. Той завършва с:

Който победи, ще се облече така в бели грехи; и аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отец Си и пред Неговите ангели. Който има ухо, нека слуша що говори Духът към църквите (Откровение 3:5-6).

Името ти да бъде изличено от книгата на живота е доста сериозно нещо. Но тези думи идват директно от устата на нашия Спасител. Важно е да слушаме и да внимаваме какво говори Духът в писаното Божие слово и да не пренебрегваме неща, които не са в съгласие с това, което сме вярвали или на което сме били учени. Бог ни е направил праведни. Няма нищо, което можем да направим, за да си заслужим мястото в Христос. Въпреки това, да живеем свят живот е от голямо значение в Неговите очи.

Павел ясно казва: **Защото се яви Божията благодат, спасителна за всичките човеци, и ни учи да се отречем от нечестията и от световните страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят (Тим 2:11-12).** Това е ясна наредба. Защо не прогласяваме тази истина от амвоните си?

Нека никога не спираме да проповядваме, че ние не можем да заслужим Божията благодат, прощка или спасение. Нека прогласяваме добрите новини. Но, нека спрем да подценяваме благодатта Му. Нека известяваме цялата истина!

ДОБРО ИЛИ ПОЛЕЗНО

Всичко е позволено, но не всичко е полезно

(1 Коринтяни 10:23).

Освещението не е необходимо само като условие за достъп до небето, но и за да можем да живеем най-добрия християнски живот на земята.

Дъг Кларк

Като служител, който често говори и се раздава, е наистина освежаващо да слушам послания от груги мъже и жени на Бог. Наскоро имах това удоволствие. Пасторът, който говореше, е уважаван в нашата нация, води голяма църква и е известен с идеите си за развитие на местната църква. Това, което той говори, беше интересно, насърчаващо и отварящо очите. Хиляди хора слушаха в залата.

Изведнъж той направи коментар, който изглеждаше добър, мъдър и смирен, но някак си не ми се струваше правилен. Той заяви: „Това, което ще кажа, може да прозвучи малко негативно. Обикновено не говоря по този начин, защото не съдя хората с посланията си. Оставам Святия Дух да съди.“

Опитах се да се отърся от объркването в духа си, но не успях. Преди съм чувал и груги лидери да казват подобни неща. Изглеждаше логично, но защо се смущавах? След това се замислих върху думите на Павел към младия Тимотей. След службата погледнах стиха:

Проповядвай словото, настоявай на време и без време, избличавай, порицавай, увещавай... (2 Тимотей 4:2).

Нека първо разгледаме контекста на стиха. Когато Павел написа това писмо, Тимотей водеше голяма църква в Ефес. Тази глава в Новия завет съдържа последните думи на Павел, не само към Тимотей, но и към всички нас. Той е знаел какво да каже за завършек и е подбрал темата и думите си много внимателно.

Не исках да разбера просто повърхностно какво Павел иска да каже с **изобличавай, порицавай, увещавай** и затова започнах да търся. Първо проверих в Разширената Библия, но преди да стигна до стиха, предишният стих грабна вниманието ми:

ЗАРЪЧВАМ ТИ пред Бога и пред Христос Исус, Който ще съди живите и мъртвите... (2 Тимотей 4:1).

Думите „заръчвам ти“ са написани с главни букви. Не съм направил аз грешка. Това е направено, за да бъдат подчертани. Свързах се с моя приятел Рик Ренър, който е учил гръцки език и го попитах за точното значение на тези думи. Той каза, че гръцката дума за „заръчвам“ е *διαμαρτυρῶ* - дума, която се използва, когато служители дават клетва за публична длъжност. Човекът, който ги заклева, би призовал всички богове да гледат и слушат, като това поставя под голяма сериозност даването на клетва. Тогаваш лицето, което чете клетвата, ще заръча на заемащия длъжността да помни, че боговете го гледат.

В този контекст, Павел казва на Тимотей: „Призовавам Бог да те гледа, докато получаваши думите, които ще ти кажа“ (перифразирам). Това беше тържествено слово, което казваше на Тимотей, че е по-добре да бъде сериозен относно това, което е на път да чуе, защото самият Бог гледа и слуша - и затова останалата част на този стих говори за съд. Павел искаше Тимотей да разбере сериозността на това, което той щеше да каже. *Заръчвам* е дума, която поставя голяма отговорност върху приемника.

Павел беше много строг към този млад пастор (и към нас), като се уверяваше, че на заповедта няма да се гледа като на опция. Както посочва Рик, Павел прави това заклеване в присъствието на Бог и Исус Христос. С други думи, Бог ще съди Тимотей,

заедно с всеки друг лидер, ако той не се вслуша в това нареждане. Ето го и него:

Провъзгласявай и проповядвай Словото! Винаги имай чувство на спешност (бъди в готовност), без значение дали възможността изглежда благоприятна или не (без значение дали е удобно или неудобно, дали си добре дошъл или не си добре посрещнат, ти си проповедник на Словото и трябва да покажеш на хората къде начинът им на живот не е правилен) (2 Тимотей 4:2, Разширената Библия).

Служителят на Евангелието трябва „да покаже на хората къде начинът им на живот не е правилен“. Това се откроява!

Първата ми мисъл за посланието, което чух, беше: „Нищо чудно, че не ми се е струвало правилно. Изглеждаше добро, но всъщност не беше истината. Умишлено или неумишлено, проповедникът беше избрал това, което звучеше добре, вместо Божията истина.“

Наскоро по международните новини интервюираха един известен пастор и съпругата му. Интервюиращият повдигна въпроса за сексуалната неморалност, а техният отговор беше: „Не е наша работа да казваме на хората как да живеят.“

Знам, че тази двойка обичат хората. Искат изгубените да чуят Евангелието и да познаят Исус. Тяхното видение е страсно - щеше да е чудесно, ако всички служители имаха тяхната решителност. Въпросът е: преправяме ли директната ни заповед от Бог да „показваме на хората къде начинът им на живот не е правилен“ с нашата добра философия „да не казваме на хората как да си живеят живота“?

Това ли беше методът, който апостолите използваха? Павел каза стратегията си на един спасен цар:

Затова, царю Агрипо, не бях непокорен на небесното видение, но проповядвах първо на юдеите в Дамаск, в Ерусалим и в цялата юдейска земя, а после и на езичниците,

да се покаят и да се обръщат към Бога, като вършат дела съответствени на покаянието си (Деяния 26:19-20).

Да казваме на спасените да се покаят за греховете си и след това да доказват, че са се променили, си е занимаване с това как хората трябва да живеят. За съжаление, философията на Павел за Евангелието и разбирането на тази двойка са напълно противоположни. От едната страна е Бог; а от другата - доброто.

Павел демонстрира решителността си да се придържа към божествената стратегия, когато имаше възможността да говори с друг виден спасен водач и жена му. Забележете тактиката му, като видите темата за която говори:

След няколко дни Феликс дойде с жена си Друсилія, която беше юдейка и прати да повикам Павла, от когото слуша за вярата в Христос Исус. И когато той говореше за правда, за себеобуздание и за бъдещия съд, Феликс уплашен отговори: За сега си иди; и когато намеря време, ще те повикам (Деяния 24:24-25).

Феликс повика Павел, защото той и съпругата му бяха заинтересувани от посланието му за вечния живот. Две от нещата, за които Павел говори с тази спасена двойка, бяха себеобузданието и идващият съд. Думите му бяха толкова силни, че те се почувстваха неудобно. Как това се противопоставя на нашите съвременни тактики за достигане на изгубените? Има служители, чиято цел е да накарат хората да се върнат и следващата неделя. Разбира се, това е похвално, но не трябва да бъде крайната цел. Целта на Павел не беше да създаде желание у хората за следваща среща, а да им говори истината.

Наскоро присъствах на събрание на известен млад пастор. Той провеждаше евангелизации, за да прокламира посланието си за Божията любов. Над хиляда човека се бяха събрали в препълнения салон, за да го чуят. Атмосферата беше хубава; хората - развълнувани да чуят думите на младия лидер. Преди да започне, публиката беше информирана два пъти, от мениджъра му и от

самия него, че той няма да каже нищо негативно, а само „добрите новини“.

Когато се качи на сцената, този пастор се свърза с публиката, използвайки хумор през първите двадесет минути. След това сподели за пламенната любов на Исус към нас. Беше стоплящо сърцето и насърчаващо послание. След това предложи на хората да се спасят, но не призова желаещите да се откажат от любовта си към света и непочинението си към Бог. Не спомена нищо за покаяние за греховете, основно поучение, което трябва да съпътства спасението (вж. Евреи 6:1). Много хора откликнаха онази вечер.

Посланието на този пастор беше ли в съгласие с гумите на Павел към цар Агрипа или към Феликс и Друсилia? Беше ли в съответствие с гумите на Петър, който каза на онези, които искат да се спасят: **Покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви?** (Деяния 3:19). Дали хората са си тръгнали онази вечер наистина спасени?

Противоположни крайности

Нека се запитаме защо е толкова лесно да залюлеем махалото до пълната противоположност - толкова далеч от легализма, който презираме, до точка, където пропускаме ключови елементи от Евангелието?

Много от днешните водачи са били отгледани от тези, които днес бихме нарекли „строги църковни бащи“. През двадесети век тези бащи не са се страхували да конфронтират и изобличат греха; те са ни призовавали към свят живот. В онези години е нямало толкова много мезацъркви както днес. Строгото осъдително послание е отблъсквало много неискрени вярващи.

По-нататък, като стратегически ход, много лидери са решили, че големият брой последователи се постига като се проповядват по-позитивни послания. Омаловажихме увещаването, изобличението и корекцията, като започнахме да търсим в Библията насърчаващи и привдигащи послания. Спряхме да казваме

на хората как животът им не е в покорство спрямо гумите на Бог. Това е станало наша стратегия в двадесет и първи век. Чутите продължението на словото на Павел към Тимотей:

... (ти си проповедник на Словото и трябва да покажеш на хората къде начинът им на живот не е правилен). Убеждавай ги, мъбри ги, поправяй ги, предупреждавай ги, подтиквай ги, бидейки неуморен и неотслабващ в търпението и поучението си (2 Тимотей 4:2).

Ето какво означават трите критични гуми на гръци - *елегчо*, *епитимiao*, *паракаео*. Дефиницията на *Стронг* за *елегчо* е „да обявиш за виновен, да покажеш вината, да изобличиш и да смъмриш“. Речникът на гумите е по-специфичен в значението: „в Новия завет, да обвиниш някого за виновен, да докажеш, че греши като по този начин го засрамиш“. Това е силно!

Втората гума *епитимiao* е определена като „обвиняване, смъмряне“. Това е директно! Третата гума *паракаео* означава: „да успокоиш, да окуражиш“. Това е насърчаващият аспект, който също е важен.

Фокусирайки се върху първите две гуми, Павел нарежда служителите да проповядват послания, които ще смъмрят, изобличат, покажат вина и докажат, че някой греши. След като чухме дефиницията на тези гуми, трябва да поставим под въпрос парадигмата на днешното лидерство в западните църкви. Мъдростта на Бог ли е днешната стратегия или мъдростта на доброто? След пътуване постоянно по конференции и църкви в продължение на повече от двадесет и пет години мога честно да кажа - че сме се отклонили към доброто.

Мога да разкажа безброй много истории по въпроса, но позволете ми да кажа само още една. Бях поканен да говоря в много голяма църква в северозападната част на Съединените щати. Възхищавам се на този лидер и на работата, която върши и очаквах с нетърпение да прекарам време с него, със съпругата му, с екипа от лидери и църквата.

Няколко седмици преди събитието получих съобщение от пастора, в което се казваше: „Джон, нямаме търпение да го дигеш и да говориш в живота на хората в нашата църква. Като подготвяш посланието си нека ти споделя малко за нашата култура (общност). Ние сме позитивна църква; хората не са свикнали да слушат негативни послания. Така че, когато се обръщаш към нашето събрание, моля, придържай посланието си към позитивните теми.“

Въпросът отново изниква: Как тази „мъдрост“ е в съответствие с това, което Павел заръча на Тимотей да прави? За да сравним, ще изредя „позитивите“ и това, което днес смятаме за „негативно“.

Позитиви: 1) *паракало*: да успокоши, да окуражиши.

Негативи: 1) *елегχο*: да обявиши за виновен, да покажеши вината, да изобличиши и да смършиши.

2) *епитимао*: обвиняване, смъряне.

Павел дава три заповеди. Две от трите се считат за негативни, а само на една се гледа като на позитивна. Нека го кажа по друг начин: 67 процента са „коригираци“ и 33 процента са „утвърждаващи“. Не казвам, че 67 процента от посланията ни трябва да са „коригираци“, но това, което трябва да си зададем като въпрос, е дали не сме извън баланса. Ако 100 процента от посланията ни в църквите са насърчаващи и привдигащи, то няма ли това да произведе позитивни хора, които мислят, че са наред с Бог, а всъщност се отдалечават повече и повече от Неговия характер и присъствие?

СЪЩНОСТТА НА ЗАПОВЕДАТА

Авторът на Евреи ни казва:

Никое наказание не се вижда на времето да е за радост, а е тежко; но после принася правда като мирен плод за тия, които са се обучавали чрез него (Евреи 12:11).

Има две важни неща тук. Първо, наказанието е тежко! Насърчението не е болезнено, нито тежко, но смърянето, коригирането и изобличението са. Второ, наказанието, за което авторът на Евреи говори, е трениране за свят живот.

Въпросът, който сега трябва да си зададем, е: Как Бог ни обучава? Ако се върнем към гумите на Павел към Тимотеи, всичко се изяснява:

Всяко Писание е боговдъхновено (дадено от Неговото вдъхновение) и полезно за наставление, за изобличение и осъждане на греха, за корекция на грешки и възпитание в покорство, [и] за обучение в правдата (в свят живот, в съответствие с волята на Бог в мислите, целта и действията), така че Божият човек да може да бъде завършен и опитен, добре установен и съвършено приготвен за всяко добро дело. ЗАРЪЧВАМ [ти] в присъствието на Бога и на Христос Исус, Който ще съди живите и мъртвите (в светлината на) Неговото идване и царството Му: Провъзгласявай и проповядвай Словото! (2 Тимотеи 3:16-4:2).

Отново, забелязахте ли гумите „изобличение и осъждане на греха, за корекция на грешки и възпитание в покорство“? Също така, забелязахте ли, че Писанието ни учи да живеем свят живот и Павел заповяда на Тимотеи да проповядва Словото (Писанието)? Като съберем тези неща, ето какво се получава като заповед:

Тимотей, и всеки един груе служител на Евангелието, это един факт: Божественото наказание е болезнено, но ни тренира за свят живот. Бог ни дисциплинира чрез върховените изговорени Писания, които екипират по правилния начин мъжа или жената, които ще говорят от Божие име след това. Така че проповядвай Саовото. Ти, като посланик на Бог, трябва да покажеш на хората къде грешат в начина си на живот. Това ще стане, когато правилно използваш Писанията, за да избличаваш, да осъждаш греха, да събъраш, да коригираш, да възпитаваш в покорство и да окуражаваш, вършейки всичко в любов. Това е божествения процес на обучение на слушателите, в свят живот (перифразирано от мен).

Осъзнавам, че това е напълно противоположно на културата на двадесет и първи век, чак е шокиращо. Но силна Църква ли искаме или повредена Църква? Какви искаме да са хората - здраво изградени или заблудени? Тези инструкции са ни дадени, за да не се отдалечим несъзнателно от Божието сърце. Ако искаме сигурна връзка с Исус, то трябва основата ни да е в Писанието. Невъзможно е да съчетаем сегашната ни култура с направленията на Новия завет. Нека направим промяна и да видим една здрава Църква!

Желано или полезно?

По откровение от Духа, Павел видя служители, които не следват тази заповед и предвиди това, което щеше да се случи:

Игва времето, когато (хората) няма да толерират (издържат) здравето и пълно учение, но, понеже ги събърят ушите (за нещо приятно и задоволяващо), те ще си съберат учител след учител - много от тях - избрани специално, за да задоволяват собствените им желания, както и да насърчават грешките им (2 Тимотей 4:3).

Добре дошли в това време! Нека попитам кое е по-желано: насърчаващо, щастливо, позитивно и стоплящо сърцето послание или послание, което предупреждава, смъмря, поправя и изобличава?

Всеки, включително и аз, би предпочел да му говорят със съдържанието на първия вид послание. Аз съм позитивен човек, така че естествено, че и аз клоня към това послание. Всеки човек, на когото бъде зададен този въпрос, ще отговори по същия начин. Ако има две църкви една до друга и знаете, че в едната ще слушате гуми, които се занимават с вашето греховно поведение, а в другата ще чуете насърчаващи и привдигащи слова, ще изберете втората. Това е, което и Павел каза, че ще се случи - хората ще избират доброто пред Бог. Правилният въпрос не е кое бихме желали повече, а от кое има повече полза.

Нека бъдем честни. Повечето хора не искат да слушат за подобен избор между послания. Но замислете се върху следния пример. Човек на име Стийв е диагностициран с рак. Туморът е в ранна фаза и ако се премахне чрез операция, заплахата ще изчезне. Докторът казва: „Можем да го премахнем с лесна процедура.“

Стийв потърсва и друго мнение. Вторият доктор не се вслушва в медицинските изследвания или инструкциите, които е получил като студент по медицина. Той просто обича да е лекар и да помага на хората по своя начин. Той казва на Стийв да не се притеснява. Всичко е наред и му предстои чудесен живот за напред. Докторът ентусиазирано казва: „Стийв, здравето ти е наред.“

Стийв си тръгва облекчен от втория лекар. Той си мисли: „Колко мил доктор, как добре се отнесе с мен. Толкова съм насърчен.“ Той е малко разстроен заради първия доктор затова, че е говорил негативно и е искал да го прекара през процедура, която е неубедителна, болезнена и скъпа. Този лекар е казал на Стийв, че състоянието му е сериозно. Той е говорил откровено и не е бил много окуражителен.

Благодарение на втория лекар, Стийв си мисли, че няма нищо, за което да се притеснява. Но след две години Стийв е много болен и му остават само няколко седмици живот, защото малкият

тумор се е разраснал до животозастрашаващ размер. Засегнал е много важни органи от тялото му. Никакво лечение не може да помогне на Стийв сега.

Преди две години е било лесно да послуша позитивния лекар. Но кое е било по-необходимо - истината или ласкателството, коригиращата мярка или позитивното говорене? На Стийв беше казано, че е здрав, когато той всъщност не беше здрав. Вече няма връщане назад. Искане му се да беше послушал истината.

Възможно ли е и ние да се намираме в подобно положение, духовно, в западната Църква - и като лидери, и като членове на Църквата?

Имаше време в историята на Израел, когато религиозните водачи приеха изключително позитивно служение. Те избягваха конфронтацията и говореха само по ободряващ начин. Бог обяви Своето мнение за техните послания: **И повърхностно лекува раната на гъщерята на людеге Ми. Като казваха: Мир, мир! А пък няма мир** (Еремия 8:11). Интересното е, че посланието, което те говореха, беше като това, което вторият лекар каза на Стийв.

“Не харесвам посланията му”

Неприемането на поправлението на истината е проблем от много отдавна. В едно различно време, царят на Израел планира нещо специфично. Той повика стотици духовни съветници и ги попита дали планът му ще успее. На тези съветници беше дадена чудесната възможност да говорят истината пред царя, но те всички казаха: „Да, ще успееш.“ Те прогнозираха доброто, което щеше да излезе от неговото начинание.

Царят на Юда също присъстваше и сърцето му бе меко към Бога. Той копнееше за истината, което му даде проникателност. Той не чу Господния глас, въпреки че всички духовни съветници казваха едно и също нещо. Той продължаваше да търси някой, който щеше да се съгласи с чувствителното му сърце. Накрая,

царят на Юда попита водача на Израел: Няма ли тук, освен тия, някой Господен пророк, за да се допитаме чрез него?

Царят на Израел отговори: Като се замисля, има един точно такъв човек, за какъвто говориш. Но аз го мразя. Той никога не пророкува добро за мене, само зло (3 царе 22:8). Независимо от това, за да удовлетвори другия владетел, царят на Израел поиска този „негативен“ консултант да бъде извикан в царското събрание.

Името на този пророк беше Михей и пратеникът на царя, който го намери, каза: **Ето сега, думите на пророците, като от едни уста са добри за царя; моля, и твоята дума да бъде като думата на един от тях, и ти говори доброто (3 царе 22:13).**

Отговорът на Михей беше: **В името на живия Господ заявявам, че каквото ми каже Господ, това ще говоря (3 Царе 22:14).** Той направи точно това и каза думи, които разгневиха царя. Но се оказа, че всички положителни съветници сгрешиха за резултата, а Михей беше прав.

Къде са тези съветници или служители като Михей днес? Защо не чуваме техните защитни съвети и предупреждения по-често? Защо техните книги, които призовават към святост, не са бестселъри? Защо те не са най-канените говорители по конференции? Защо не са най-гледаните в YouTube?

Бог гаде ясна директива чрез думите на Павел и ние все още проповядваме обратното. Един много известен пастор ми каза веднъж, по време на обяг: „Джон, ако погледнеш повечето пастори с успешни църкви, ще видиш, че те проповядват послания на надежда, благодат и насърчения.“ Един от неговите съслужители добави: „Джон, може би ще искаш да преразгледаш това, което проповядваш относно темата за благодатта.“ Той имаше проблем с овластяващата сила и трансформирация аспект на благодатта.

Ние се нуждаем от надежда и насърчение, но също така ни трябва корекция, дисциплина и изобличение. Това е, което Павел заръча на Тимотей. Защо пък трябва да бъде всичко или нищо? Защо трябва да люлеем махалото до пълната му противоположна страна? Нека да предлагаме всичко, което каза Павел на Тимотей.

Ключовата съставка

Нека ви дам друг пример. Опитен и хитър продавач на коли ще ви каже това, което искате да чуете. Той ще се усмихне, ще се смее с вас, ще ви каже колко страхотен човек сте и понеже сте толкова готин, колата, която сте избрали, е най-добрата сделка на пазара. Може да си кажете: „Еха, дори жена ми не ми говори толкова насърчително.“ Причината е, че жена ви ви обича, а този мъж ви ласкае, за да ви вземе парите. Това ни води до най-важната съставка, която нашите послания трябва да съдържат: любовта. В Тялото на Христос нашите послания трябва да са обляни в любов и да идват от състрадателно сърце.

Един млад мъж веднъж се приближи към мен след служба. Той се усмихна и каза: „Както и Вие, аз съм призван да пророкувам за поправление на Църквата.“

Начинът, по който каза това, ме накара да се почувствам неудобно. Усетих, че по-скоро искаше да наранява хората, отколкото да им помага чрез пророческото си слово.

„Искате ли да знаете тайната как да пророкувате?“ - попитах го.

Той „светна“, очаквайки някакъв безценен съвет за успешно служение.

„Всеки път, когато казвате нещо предизвикателно или поправително, трябва наистина да чувствате любов към хората, към които се обръщате.“

Той ме погледна изумен. След малко отговори: „Мисля, че Бог има работа, която трябва да свърши в мен.“

Бях горд с него, че си призна.

Често съм се борил с това да проповядвам коригиращи послания. Обичам хората, обичам Църквата, обичам служителите на Бог. Като пиша тази книга или говоря поправително, сърцето ме боли, защото искам да насърчавам. От друга страна, знам, че истинската любов не ласкае; тя е истинна. Тя говори каквото е нужно, за да изцели слушателите. Павел пише, че трябва да гово-

рим истината с любов и това ще доведе тези, които слушат, до растеж и зрялост в Христос (вж Ефесеци 4:15).

Има служители, които проповядват поправителни послания и наблягат на светостта, но по един коварен начин. Те имат малко или никакво съчувствие към тези, на които говорят. Това е толкова тъжно и струва много. Всички ние трябва да бъдем мотивирани, движени и изпълнени с любов към хората, към които се обръщаме, или не трябва да говорим изобщо. Трябва пламенно да копнеем за тяхното благосъстояние повече от всичко друго. Ние не говорим с тон, който изразява: „казах ти“ или „аз знам повече от теб“. Трябва пламенно да свидетелстваме и да искаме най-доброто за тях. Трябва да ценим слушателите си и тези, с които се срещаме при различни обстоятелства, повече от себе си. Това е сърцето на Бог, на Исус Христос и на Духа.

УРОЦИ ПО СВЯТ ЖИВОТ

**Ударите от искрен приятел са по-добри от
изобилните целувки от неприятел**
(Притчи 27:6).

Всичко, което омаловажава или заличава светостта
на Бог, чрез погрешно виждане за любовта Му,
не е според откровението на Бог,
дадено чрез Исус Христос.
Освалд Чеймбърс

Трениорът по живеене е човек, чиято работа е да подобри живота на клиента си. В известен смисъл Павел ни учи да бъдем духовни треньори по живеене. Когато следваме Божиите пътища, ще подобрим качеството не само на нашия начин на живот, но и това на онези, които тренираме.

Ние не можем да подобрим Божиите пътища. Адам и Ева опитаха и се провалиха. Те бяха първите от мнозина, които опитаха това безумие. Като треньори, нашата работа не е само да инструктираме, но и да предупреждаваме и да поправяме. Ако не коригираме онези, които тренираме, ние все едно им позволяваме да продължават по пътеката на скръбта и унищожението. Затова Павел казва на Тимотей: **Проповядвай словото, настоявай на време и не навреме, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение и непрестанно поучаване** (2 Тимотей 4:2).

В началото на посланието на апостол Павел към църквата в Ефес, той говори за нашето ново естество, съчетано със силата на благодатта. Комбинацията от тези две характеристики позволява на вярващия да трансформира живота си. Това ни дава способността да се идентифицираме с Христос, както и

да стоим настрана от злото. След това Павел дава заповеди, които определят този начин на живот. Те не са обременителни или невъзможни за изпълнение, както старозаветните например. Те очертават поведението, което се изисква от нас след като вече имаме ново естество.

Нека ги прочетем:

А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светии; нито срамотни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, но по-добре благодарение. И не се опивайте с вино (Ефесяни 5:3-5,18).

Това отново изглежда като списък със забрани. Да повтора, това не са заповеди, които, ако спазваме, ще се спасим. По-скоро е списък със заповеди, които, ако спазваме, ще ни предпазят от това да извършим прелюбодейство със света и ще ни позволят да останем в присъствието на Исус. Позволете ми да изредя отново всички греховни поведения.

Тези, които обсъдихме в предшната глава, бяха:

- не лъжете;
- не съгрешавайте, оставяйки гневът да ви управлява;
- не крадете;
- не използвайте неприлични и обидни думи.

Останалата част от списъка включва:

- не живеете в сексуална нечистота;
- не бъдете нечисти;
- не бъдете алчни;
- не разказвайте неприлични истории;
- не говорете празни приказки;
- не казвайте груби шегу;
- не се опивайте с вино.

Новият завет е послание на богатта, но за послание, което според мнозина не съдържа заповеди, този списък, от само една от двадесет и седемте книги на Новия завет - то е доста

гълго. Иронията е, че именно апостолът, на когото беше дадено гълбокото откровение за благодатта, състави този списък! Тези заповеди за пренебрегване ли са или трябва да ги вземем насериозно?

Без сексуална неморалност

Първата заповед от нашия нов списък е „без блудство“. Като синове и дъщери на Бога, ние не трябва да прелюбодействаме, да бъдем хомосексуалисти или да имаме сексуални опитности извън брака.

Твърде често се сблъсквам с християнски двойки, които живеят на семейни начала. Това не е рядко явление - всъщност се среща често и в Църквата. Много от тези двойки посещават евангелски църкви, откровени са във вярата си и често говорят за „това, което Бог прави“ в живота им. Няма никакъв признак за осъждение, разкаяние или тъга. Те просто не вярват, че да живеят заедно, без да са сключили брак, е нередно. Защо? Може би не са чували от амвона послания, подобни на тези на Павел, Петър, Яков, Йоан и Юда, призоваващи ги към благочестив и непорочен живот. Неделните проповеди на техните пастори са привдигащи и насърчаващи, но не и конфронтиращи или осъдителни. Не учат да живеем свят живот.

В нашето общество е прието, дори се смята за добра идея, да се живее заедно по двойки, да се прави секс преди брака, както и да се свързват хората в хомосексуален съюз. За съжаление, като евангелски вярващи, нашите знания за Писанието често са повърхностни. Без да търсим отговор на въпросите си в Божието слово, много от нас са приели идеите на нашата култура. Преобладаващата мисъл е, че ако се обичаме, защо да не живеем заедно?

Какво ще кажете за хомосексуалността? Тя също е широко разпространена, но не само между тези, които не са част от Църквата. Наскоро ми показаха фейсбук страницата на една жена, която беше мениджър на отдел в служение. Сега тя е влюбена в друга жена и планират да се оженият. Гледах с голяма тъга снимките от годежа им и от други интимни моменти.

В миналото онези, които са се били отклонили от взаимоотношенията си с Бог, са си го знаели. Но тази жена говори развълнувано за Божията любов и за посвещението си към Него. Как може тя да се омъжва за друга жена, при положение, че Исус ясно каза: **Не сте ли чели в Библията си, че Творецът първоначално създаде мъжът и жената един за друг? Понеже Бог е сътворил тази органична връзка между двата пола, никой не трябва да разрушава Неговото творение?** (Матей 19:4, 6, The Message) Исус казва, че бракът е за мъжа и жената - връзка между двата пола. Защо тази жена не знаеше, че осквернява Божията институция? Не е ли било казано ясно от амвона?

Разбирам, че обществото ни се отдалечава от първоначалния план на Бог за брака. Но спасените хора имат грешно естество; изгубените мъже и жени са без Бог в този свят и не са напълно наясно кое е добро и кое - зло. Въпреки това, тяхното поведение не трябва да ни притеснява, защото те мислят и действат според това какво тяхното естество им казва. Проблемът е когато вярващите приемат това, което светът смята за добро, за приемливо според Бог. Статистически, има растеж на църквите, които подкрепят хомосексуалните връзки и бракове. Но одобрението на Църквата не се проявява само по това, което те казват, но и по това, което не казват. Чуйте следните гуми внимателно:

Пак, ако се върне праведникът от правдата си и извърши беззаконие... той ще умре; понеже ти не си го предупредил, той ще умре в греха си, и правдата, която е вършил, няма да се помни; но от твоята ръка ще изискам кръвта му (Езекиил 3:20).

Става въпрос за предупреждение към вярващия и праведен човек. Ако не предупреждаваме вярващите за греховете им, последициите са сериозни. Може да кажете: „Но, Джон, това е в Стария завет. Как може да кажеш в Новия завет, че от ръката на служител ще се изисква кръв?“

Веднъж говорих на конференция за лидери и един пастор ме конфронтира по този начин. Той беше ядосан и каза: „Как смееш

да поставяш кръвта на другите хора върху нас! Това са старо-заветни неща.“

Казах му: „Бихте ли отворили Библията си на Деяния 20 и да ми прочетете двадесет и шест и двадесет и седми стих?“

Ето какво ми прочете този пастор: **Затова свидетелствам ви в моя ден, че аз съм чист, невинен и неотговорен за кръвта на всички; защото не се посвених да ви изявя, нито задържах цялата Божия воля, цел, план и съвет.**

Пасторът ме погледна учудено и каза: „Джон, аз съм чел това, но никога не съм го виждал.“ Накрая на разговора ми той каза: „Съжалявам, че те обвиних.“ Оцених честността му.

В този абзац искам да говоря директно на лидерите на църкви. Това бяха гумите на апостол Павел към лидерите в Ефес, но и ние, като проповедници, ще бъдем признати за виновни, ако не изявяваме цялата Божия воля на Неговите хора. Ако нашите послания са само „насърчаваци“, то значи, че удържахме голяма част от Божията воля. Поради това хората ни ще клонят повече към нещата, които светът счита за добри, както едно невъзпитано дете ще си търси бялата постоянно. Главната идея е следната: тяхната кръв ще бъде по нашите ръце.

Нека ви дам друг пример. Гледах как един пастор сподели на хората си, че е хомосексуалист, по време на служба, излъчвана в сайта на мегацирквата му. Той разказа как е изморен да се крие. Той не искаше хората въввлечени в подобен начин на живот повече да страдат от обвинения (той го наричаше „осъждане“).

Той извади всеки стих, свързан с Божието мнение за хомосексуализма, и се опита да го опровергае. Той каза на зрителите си: „Апостол Павел е бил страхотен, когато е говорил за реалностите „с Христос“, но ужасен, когато е ставало дума за взаимоотношения“ - като по този начин заглуши заповедта на Павел, засягаща сексуалността. Пасторът продължи да обяснява, че Павел се е обърнал, когато е казал в първата глава от Посланието до римляните, че, ако не се покланяме на Бог, може да станем хомосексуалисти (вж. Римляни 1:21-27). Този пастор смята, че гумите на Павел няма как да са верни, защото, според него, половината лидери на хваление в Америка са хомосексуалисти

(чудя се какво проучване е довело до тази статистика). Докато гледах чух оващи на няколко пъти.

След като чух объркващите думи на пастора, Бог ми проговори и каза: „Прочети първа глава от Посланието до римляните. Ето какво открих:

Затова Бог ги предаде на срамотни страсти, като и жените им измениха естественото употребление на тялото в противоестествено. Така и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разжегоха се в страстта си един към друг, струвайки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслуженото въздаяние на своето нечестие. Които, при все че знаят Божията справедлива присъда, че тия, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват ония, които ги вършат (Римляни 1:26-27,32).

Как е възможно този служител да омаловажава Писанието, което декларира, че хомосексуалното поведение е „срамно?“ Не е нужно човек да е много духовен, за да знае, че такава практика не е естествена. Дори животните нямат такава поведение. Защо си мислим, че Бог гледа с добро око на него, одобрява го или го насърчава?

Помислете за всички християни, слушащи посланието на този пастор, които се борят с желанието да се поддадат на похотта и греховния начин на живот. Тяхната съвест им казва, че е грешно дете на Бог да върши това. Но, за съжаление, думите на пастора ще бъдат използвани, за да заглушат вътрешния им глас. Той не само подлага себе си на осъждане, но и окуражава и други да правят същото.

Какво ще кажете за оващите на хората в неговата църква? Разширената Библия казва в Римляни 1:32, че всички, които **одобряват и аплодират останалите, които практикуват** подобни неща, ще бъдат съдени.

Какво ще правим с думите на Павел?

Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито удопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложниците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство (1 Коринтяни 6:9-10).

Очевидно е, че има и други опасни грехове. Но ние не трябва да пренебрегваме това, което казват тези стихове за своенравните сексуални практики. Посоката на света е токсична. Ако ние не провъзгласяваме истината за блудството от нашите амбони, хората няма да знаят какво е благочестиво поведение и ще бъдат заблудени от лукавия. Те ще приемат това, което светът определя като добро и дори ще мислят, че Бог го одобрява.

Никаква нечистота

Следващото нещо в списъка със забрани е нечистотата. Трябва да стоим далеч от всякакви форми на порнография, нецензурни клипове и похотливо мислене. Исус ясно посочи: **Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си** (Матей 5:28). Псалмистът пише: **Няма да положи пред очите си нещо подло** (Псалм 101:3)

Порнографията предлага кратка стимулация и удовлетворение, защото се харесва на плътта ни, но тя ще навреди на способността ни да бъдем интимни с нашите съпрузи и с Бог. В крайна сметка, тя ни прави недоволни от нашите съпрузи - и от себе си. Може да изглежда сякаш порнографията запазва искрата, но всъщност тя запазва единствено фитила, който води до голяма експлозия от объркване, вина, срам и несигурност.

Доскоро порнографските сайтове бяха най-посещаваните - но вече социалните медии ги надминаха. Повече от един на всеки десет уебсайта е порнографски. Над четиридесет милиона амери-

канци посещават редовно тези сайтове, както и всяка секунда 28,258 интернет потребителя гледат порно.

Това не е проблем само при мъжете. Около една на всеки пет жени гледа порнография онлайн веднъж седмично, както и много изразят чувство на безпомощност във връзка с мастурбацията. И мъжете, и жените хранят своите зависимости и извън интернет с неща като списания или еротични книги, като последното е особено популярно сред жените.

Какво ще кажем за Църквата? Списание “Християнството днес” направи проучване, в което пастори са били запитани дали са влизали в порнографски сайт през изминалата година. Петдесет и четири процента отговорили положително. Това са нашите църковни лидери! Други статистически данни показват, че петдесет процента от всички евангелски мъже са пристрастени към порнографията и анкета на CNN показва, че седемдесет процента от християните се борят с нея.

Така че ние трябва да се запитаме - тези насърчаващи послания, които чуваме от амбона, отговор ли са на тази епидемия, която е в пика си в момента?

Аз самият се борех с порнографията до двадесет и седемгодишна възраст, период от време, който включва годините, в които влизах в служение. Бях сигурен, че след като се ожения за някоя красива жена, грехът ще спре; но той не спря и дори стана по-зле. Това постави стена между Лиза и мен. Не бях освободен до 1984 г., когато споделих с един Божий човек за пристрастяването си и той уверено ми каза: „Спри!“ Той ме смъмри силно. Аз не получих окуражаващи думи от него! Получих категорични инструкции и предупреждения, които доведоха до здравословен страх от Бога в живота ми.

Думите на този човек запалиха стремежа ми да търся Бога за свобода. В рамките на девет месеца бях напълно освободен и ходя в тази свобода и до днес. Аз открих колко е мощна Божията благодат! Тя може да даде свобода на човек, който е бил вързан от порнографията от единадесетгодишен. Това е още една причина за тъгата ми, че служителите не проповядват пълната полза от Божията благодат. Ако не бях открил благодатта - не само като подарък, опрощение на греховете и спасение, но и като

Божията сила да живея отвъд моята естествена способност - щях все още да бъда вързан и днес.

Не бъдете алчни

Определението за алчността е „силно и егоистично желание за нещо, особено за богатство, власт или храна“. Колко често вярващите изпадат в алчност спрямо обещанията на Бог да ни помага да бъдем благословени, успешни и просперирани? Техният фокус е върху „мен“, вместо върху това да се подготвят, за да могат да служат на другите. Алчността е пожелание, което е идолопоклонство (вж. Колосяни 3:5). Ако сме алчни, ние поставяме нашите желания, страсти, мечти, слава, статут, популярност и финанси над Бога и останалите.

Има много истории, които биха могли да бъдат разказани за алчни християни. Валаам изгуби взаимоотношенията си с Бог заради алчност, както и Каин, Корей и много други, които някога бяха в Божието присъствие. Много хора изпадат в алчност, защото не са били предупреждени. Да предупреждаваме в поучението и проповедите си означава да не говорим само насърчаващи и привдигащи послания. Но, за да помогнем на мъжете и жените да станат зрели в Христос, ние трябва не само да ги учим, но също така и да ги предупреждаваме (вж. Колосяни 1:28).

Като дете аз обичах поученията на родителите ми, но не ме беше грижа за техните предупреждения. По-късно научих, че точно предупрежденията им щяха да спасят живота ми. Ако баща ми не ме беше предупредил за последиците от пъхането на отвертка в контакт, може би щях да го направя от любопитство и щеше да ме удари ток.

Павел каза на една от любимите си църкви: **Затова бъдете и помнете, че за три години денем и нощем, не престанах да ви предупреждавам със сълзи всеки един от вас** (Деяния 20:31). Всеки ден и всяка нощ, в продължение на три години! И той го е правил със сълзи! Предупреждаваме ли хората? Правим ли го ежедневно? Или ние, които проповядваме и поучаваме, просто

се надяваме окуражаващите ни послания да пазят нашите слушатели от алчността? Наистина ли ни е грижа? Аз не съм чул послание за избягване на алчността от години!

Павел е този, който проповядва за благодатта, но той също е този, който пламенно вика към църквата в Ефес - и до нас - „Не попадайте в алчност“. Чуйте също думите на апостол Яков:

Откъде произлизат боеве, и откъде крамоли, между вас? Не от там ли, от вашите сласти, които воюват в телесните ви части? Пожелавате, но нямате; ревнувате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете; но нямате, защото не просите. Просите и не получавате, защото зле просите, за да иждивявате в сластите си. Прелюбодейци! (Яков 4: 1-4, NLT).

Хайде се, Яков, не бъди толкова негативен! Да не би апостолът просто да е бил ядосан и суров? Или той наистина обичаше хората, към които пишеше? Затова ли той говори истината, вместо популярното насърчаващо послание? Възможно ли е това да е причината, поради която Бог поиска от него да напише част от Новия завет, вместо да избере някой по-мотивиращ говорител?

Без неприлични разговори

Следващото нещо в списъка: не говорете безсмислени или груби думи, неприлични шеги и истории. Това включва и гледането на такива клипове и слушането на такъв тип музика.

Викали са ме да помагам на млади хора или екипи, които са объркани от факта, че техните лидери използват груб език, разказват неприлични шеги или говорят по същия начин като невярващите. Защо лидерите правят това? Може би защото не казваме на Божиите лидери и на хората: „Това поведение не е подходящо за царски поданик.“

Павел пише до колосяните: **Това, което говорите, да бъде винаги с благодат, подправено със сол, за да знаете как трябва**

да отговаряте на всекиго (4:6). Речта ни трябва да бъде изпълнена с благодат.

Не се напивайте

Следващото нещо: не се напивайте - нито с бира, нито с вино, нито с груга алкохолна напитка. Това може да се отнася и за наркотици, независимо дали са законни, незаконни или предписани. Отново чуваме забрана.

Алкохолът е съблазнителен (вж. Притчи 23:31-33). Той лесно ни примамва да пием повече и да не знаем как да се спрем. Алкохолът има способността да намалява и, в крайна сметка, да премахва здравия разум. Започваме да премахваме ограниченията и задръжките, тъй като естествените защитни функции на сърцето и мозъка биват обезоръжени. Това може да се сравни с премахването на защитна стена от компютър. Ние се отваряме за вредни мисловни процеси, като преценката ни изbledнява. С простички гуги, алкохолът разбива защитната система на мозъка ни. Дори и да знаем кога да спрем, можем несъзнателно да вдъхновим груги да пият. Нека ви споделя още една история.

Главният пастор пиел в ресторанта, в своя град. Един от членовете на църквата му, наскоро повярвал, влязал в същото заведение. Той бил заможен бизнесмен, който преди да се спаси е имал проблеми с алкохола. След новорожението си той избягвал да пие и можело да бъде определен като ония, които **едвам избягват от заблудения живот** (2 Петрово 2:18).

Скоро след като видял пастора си да пие в ресторанта, този бизнесмен отишъл на тридневен гуляй. През тези три дни той взел някои не особено мъдри решения, свързани с бизнеса и финансово загубил почти всичко. Още по-ужасното е, че разрушил и брака си. Когато го попитали защо е отишъл на гуляй, отговорът му бил: „Видях пастора си да пие и си казах: „Щом той може, защо и аз да не мога.“

Разбира се, този човек е напълно отговорен за своя си избор, но историята трябва да ни накара да се замислим за влиянието,

което имаме върху другите. В последно време много служители се чувстват свободно да пият на обществени места. Дори цитират Писанията, за да докажат това си право. Например 1 Тимотей 3:3, където Павел казва на Тимотей, че църковните лидери не трябва да са **навикнали на пияни разправии** /хора, които не са се пристрастили към виното/. Гръцката дума, която Павел използва, е *пароиноу*. Речникът на библейските думи я определя като „опиване с вино“. Думата не включва отговорно и умерено пиене на алкохол, по-скоро означава злоупотреба с него или непрекъснато пиене. Това, което тази дума описва, е „човек, който винаги има шише (или мях) на масата и това показва пристрастяване“. Новият превод на Библията казва, че лидерът не трябва да е **пияница** (1 Тимотей 3:3).

В друго послание, Павел съветва Тимотей да пие по малко вино за стомаха си и за честите си боледувания. (1 Тимотей 5:23). Тимотей беше водач пастор в Ефес. Мнението на много служители днес е, че ако водачът на църквата не трябва да се докосва до вино, както при обета на назареите, Павел не би казал на Тимотей да го използва, макар и с лечебна цел.

Най-цитираният пасаж по темата е, когато Исус превърна водата във вино (Йоан 2:1-11). Идеята е, че Исус не би превърнал водата във вино на обществено място, ако беше погрешно да се пие. Ако се разглеждат само тези Писания, човек може да твърди, че пасторът, който пие на обществени места, има правото да го прави. Въпреки това, ние живеем в общество, в което алкохолизмът е широко разпространен. В Съединените щати почти 88 000 души умират от употребата на алкохол ежегодно и алкохолизмът е третата водеща причина за смърт, която може да се избегне. През 2007 г. *Вашингтон пост* съобщава, че един на всеки трима американци има или е имал проблеми с алкохола. Националният институт за злоупотребата с алкохола и алкохолизма съобщава, че през 2012 г. двадесет и пет процента от хората на възраст осемнадесет или повече години съобщили, че са били участници в гуляи през изминалия месец. Това е потребителско - един на всеки четирима, само за един месец! Мога да дам още много статистики, но важното е, че американците имат склонност към злоупотреба с алкохол.

Злоупотребата с алкохол е широко разпространена не само в САЩ. През 2012 г., шест процента от смъртните случаи в света (3,3 милиона) се дължат на консумация на алкохол. В световен мащаб злоупотребата с алкохол е петият водещ рисков фактор за преждевременна смърт и инвалидност. Сред хората на възраст между 15 и 49 това е първият!

Поради тази причина, ние като отговорни вярващи трябва да помислим и за гумите на Павел по отношение на яденето на уголожертвено месо. Той казва: **Затуй, ако това което ям съблазнява брата ми, аз няма да ям месо до века, за да не съблазня брата си** (1 Коринтяни 8:13). Павел ясно каза, че не е грях да се яде месо, жертвано на идол. Все пак, ако с това той предизвиква по-слаб брат да се обиди и препъне, той каза, че няма да го яде отново.

Може да се каже, че християните имат право да пият по малко, но като вярващи - и особено онези от нас, които сме църковни водачи - искаме ли да препъваме някого или да бъдем причина някой, който едвам се е измъкнал от това, да се пристрасти отново, особено в това общество, в което живеем? Ако пасторът, пиец в ресторанта, мислеше по този начин, може би бизнесменът нямаше да иде на тридневния гуляй.

Ние трябва да избягваме всяка форма на пиянство. Това не е поведението, подхождащо на дете на Бога и не е тривиален въпрос. Ние сме ясно предупреждени: **Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство** (1 Коринтяни 6:9-10).

Трябва да разгледаме още един важен аспект. Ние сме в духовно състезание и нашият Тренъор ни казва: **нека отхвърлим всяка тежота и греха, който лесно ни сплита** (Евреи 12:1). Има грехове, в които се въвличаме по-лесно и статистиката, която дадох, показва, че алкохолът е на челна позиция. Така че защо да се занимаваме с нещо, което е провалило толкова много хора?

В заключение, нека се запитаме, защо ние, които имаме истинската възможност да бъдем изпълнени с Духа, да прибъгваме към изкуствени средства за мир или облекчаване на напрежението?

Дали сме изпълнени с Духа само на гуми, а не от опит, и затова да се нуждаем от помощни средства?

Не се заблуждавайте

Разгледахме само тази една глава от книгата Ефесяни. Има изобилие от други заповеди в Новия завет. И пак, не забравяйте, че това не са заповеди, които трябва да спазваме, за да се спасим; по-скоро, такъв живот ще живеем, ако живеем в присъствието на Бог.

Чуйте как Павел завършва своя списък със забрани:

Никой да ви не мами с празни гуми; понеже поради тия неща ще Божият гняв върху синовете на непокорството. И тъй, не бивайте съучастници на тях. Опитвайте, що е благоугодно на Господа; и не участвайте в безплодните дела на тъмнината, а по-добре ги изобличавайте; защото това, което скришом вършат непокорните, срамотно е и да се говори. И тъй, внимавайте добре как се обхождате (Ефесяни 5:6-7,10-12,15).

Не се заблуждавайте от онези, които се опитват да оправдаят греховете си. Последствията не са добри. Трябва да опитваме това, което е благоугодно на Господ. Много от нас се държат сякаш са на игрална площадка, когато всъщност се намираме на бойно поле. Ние сме във война, има мишена на главите ни и врагът се бори неуморно да ни повали. Но ако сме в светлината, той ще се провали, поради Божията невероятна благодат в живота ни.

Насърчавам ви: стремете се, старайте се да водите един по-свят начин на живот. Разчитайте на благодатта, за да живеете богоугоден живот в този извратен, умирац свят. Имате това, което ви е нужно, защото Бог безплатно ни е дал божествено естество. Не пропилявайте и не използвайте напразно Божията благодат.

МОТИВАЦИЯТА НИ

Затова всякога ще бъда готов да ви напомням за тези работи, ако и да ги знаете и да сте утвърдени в истината, която сега държите. И мисля, че е право, докато съм в тази телесна хижа, да ви подтиквам чрез напомняне; понеже зная, че скоро ще напусна хижата си, както ми извести нашият Господ Исус Христос. Даже ще се постарая щото вие и след смъртта ми да можете всякога да помните тези работи (2 Петрово 1:12-15).

Считаме отпадането от приятелството с Бог като единственото ужасно нещо и започването на приятелство с Него като единственото нещо, достойно за почит и желание.
Григорий Нисийски

Призивът за свят живот не е предложение или препоръка. Не е нещо, към което се стремим, но всъщност да е непостижимо. Това е заповед и от нас се очаква да я изпълним.

Апостол Петър изясни, че повторението на истината и на заповедите на Исус Христос е много важно. Идеята за напомняне се споменава три пъти в горните четири стиха. Хората, които четяха думите на Петър, знаеха какво беше написано, но той каза, че дори след като отиде на небето, читателите трябва да помнят тези важни истини. Не е ли добра идея и ние да обърнем внимание на важността на неговото послание?

Той започва своите две послания с думите: **Бивайте свети и вие, в цялото си гържане** (1 Петрово 1:15). В Писанието често

се употребява фразата: **Бъдете...** В някои случаи тя е свързана с абсолютно задължителна заповед. Ние трябва да се придържаме към подобна заповед и ще бъдем много глупави, ако не го наравим. Такъв е случаят с горепосочените твърдения на Петър.

Апостолът ясно говори за начина ни на живот. Не трябва да се плашим или обезкуражаваме от това. Обещано ни е, че **заповедите Му не са тежки** (1 Йоан 5:3). Това означава, че те са постижими и реалистични.

Петър продължава да обяснява, в останалата част от първото си послание, относно същите неща, а във второто говори за това какво е да живеем свят живот на практика. Той казва: **Като пришелци и чужденци на света, да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата** (1 Петрово 2:11).

Бойното поле е умът ни. Това включва нашите мисли, емоции и воля. Всеки грях започва в тази зона. Битката обикновено започва, когато най-малко очакваме и най-често се случва когато сме сред невярващи или вярващи, правещи компромиси. Петър ни говори за това: **Да живеете благоприлично между езичниците** (1 Петрово 2:12).

Апостолът свързва святия ни начин на живот с правителството, работата, брака и другите взаимоотношения. Той говори за всяко поотделно, но подчертава, че имаме най-добрата възможност да сме силно свидетелство, когато сме сред невярващите си съседи, колеги, приятели - особено онези, с които сме общували и преди да повярваме в Исус. Той казва:

Разбира се, вашите стари приятели не разбират защо вече не сте част от старата компания (банда). Но вие няма нужда да им се обяснявате. Те са тези, които ще трябва да отговорят пред Самия Бог (1 Петрово 4:4-5, The Message).

В началото на второто си послание Петър ни казва: **Постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране; защото, като вършите тия добродетели, никога**

няма да изпаднете (2 Петрово 1:10). Нецата, които трябва да вършим, за да докажем своята автентичност, включват: да бъдем морални, да имаме самоконтрол, търпение, издръжливост, благочестие, доброта и любов. Това са плодовете на благодатта, които развиваме чрез вяра. Ако вършим тези неща, **така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос** (стих 11).

Петър говори за учители, **които ще въведат тайно гибелни ереси** (2 Петрово 2:1). Те ще привлекат много хора **и мнозина ще последват техните похотливи дела** (стих 2). Преводът на Библията *Посланието* казва за тези лъжливи учители, че **те се спускат много бързо към погубел, но не и преди да повлекат със себе си тълпа от объркани последователи, които не различават добро от зло. Те дават лошо име на пътя на истината** (стихове 1 и 2).

Първо, хората вече няма да са способни да разграничат доброто от злото. Победение, което ни отдалечава от Бог, ще се счита за приемливо, а понякога дори за добро. Придържането към Божието слово и проповядването му ще се приема за легалистично и осъдително.

Освен че ще води до „разпадащ се християнски живот“, това което се проповядва ще приглушава пронизателността. Тези заблуждаващи учители и служители ще бъдат много добри оратори и ще заблудят и ще повлияят на много хора. Тъй като наредбите на Божието слово вече няма да се считат за краен стандарт, броят на християните, които ще изпадат в непокорство, ще се увеличи многократно.

Втората последица е, че Евангелието ще се превърне в нещо безстойностно. Това може да се случи само ако тези учители проповядват послания, в които има достатъчно истина: **оставиха правия път и се заблудиха...** (2 Петрово 3:15).

Тези водачи са започнали като благочестиви християни, но не са продължили с усърдие и това обяснява факта, че те много добре знаят езика на християнството, но изцяло са компрометирали неговата същност.

Петър казва, че ако се стремим към свят живот, няма да се пробалим - няма да се поддадем на влиянието на тези лъжливи учители. Нашата безопасност зависи от това. После той пише за хората, които ще бъдат повлечени от лъжливите учения и начина на живот на учителите.

Понеже, ако, след като са избягали от светските мръсотии чрез познаването на Господа и Спасителя Исус Христос, те пак са се сплели в тях и остават победени, то последното им състояние е станало по-лошо от първото. Понеже по-добре би било за тях да не бяха познали пътя на правдата, отколкото след като са го познали, да се отвърнат от предадената на тях заповед да живеят свят живот (2 Петрово 2:20-21).

Това е изумителна информация и със сигурност си струва да се повтори. Този велик апостол говори за хора, които действително ще избягат от хватката на греха, чрез приемане на Исус Христос в живота си. Но, в следствие на погрешно учение, неправилна вяра и загуба на разум, те ще се върнат отново към безбожния начин на живот. Той всъщност казва, че сега те са по-зле, отколкото преди да са приели Исус, и че би било по-добре за тях никога да не бяха познали пътя на истината, отколкото да са отхвърлили заповедта да живеят свято. Колко отрезвяващо е това само!

Отново виждаме, че да живеем свят живот е изключително важна и сериозна заповед!

Две непобедими сили

Заповедите на Бог не са тежки, защото имаме ново естество и чрез силата на благодатта можем да ги спазваме. Но нека бъдем реалисти. Можем да прищежаваме тази способност, но какво е това, което ни мотивира да спазваме определена заповед в разгара на битката? Отговорът се намира в две непобедими сили.

Нека обясня първата сила, като разкажа една история. Когато бях младежки пастор през 80-те години, се подготвих да проповядвам на седмичната служба. Усетих, че Бог иска да ми говори, затова замълчах и чух в сърцето си: „Прочети Йоан 14:15.“

Нямах представа какво се казва в Йоан 14:15, така че бързо отворих Библията и прочетох думите на Исус: **Ако Ме обичате, пазете Моите заповеди.**

След това прочетох от петнадесети стих до двадесет и четвърти стих. Всички тези стихове бяха свързани с петнадесети стих. Те всички говорят за спазването на думите на Исус. Това което разбрах беше: „като спазваш заповедите Ми, доказваш, че Ме обичаш“. След като прочетох последния стих, Бог отново говори на сърцето ми: „Не разбираш. Прочети го пак.“

Прочетох десетте стиха отново. И пак ми се струваше, че посланието е „като спазваш заповедите Ми, доказваш, че Ме обичаш“. Отново чух гласа на Бог: „Не разбираш. Прочети го отново.“

Това определено предизвика любопитството ми. Отново прочетох десетте стиха само за да чужа Бог да ми казва същите думи: „Прочети го пак.“ След като същото се случи и през следващите седем или осем пъти, започнах да ставам раздразнителен.

Реших да забавя малко и да прочета стиховете със скоростта на охлюв. Четох, спирах, казвах стиха на глас и размишлявах. След това отивах към следващия стих и правех същото. Продължих така до края, което ми отне доста време. След около петнадесет минути прочетох и десетте стиха и чух Бог да ми казва: „Не разбираш. Прочети ги пак.“

Разгневен, аз извиках: „Господи, моля Те, прости ми за невежеството! Явно съм много глупав! Отвори очите ми, за да видя това, което ми казваш!“

После прочетох петнадесети стих отново: „Ако Ме обичате, пазете* Моите заповеди.“ Забелязах звездичка на думата „пазете“. Погледнах бележките в Библията си и видях, че точният превод е „ще пазиете“.

След като поставих фразата в стиха го прочетох отново: „Ако Ме обичате, ще пазиете Моите заповеди.“ Като го прочетох

по този начин сякаш избухна експлозия в мен. Сега разбирах. Тогава чух Бог да ми казва: „Джон, не казвах, че ако пазиш заповедите Ми ще Ми докажеш, че Ме обичаш. Аз вече знам дали ме обичаш или не. Казах, че ако наистина Ме обичаш, ще бъдеш мотивиран да пазиш заповедите Ми!“ Моето първично разбиране е било легалистично. Сега разбрах, че става въпрос за любовни взаимоотношения, които са ключът към мотивацията.

Пламенна любов

Нека илюстрирам. Някога влюбвали ли сте се? Когато бях сгоден за Лиза бях влюбен до уши. Постоянно мислех за нея. Щях да направя всичко само за да прекараме време заедно. Спомням си един случай, когато бяхме заедно за няколко часа. Казахме си чао, но Лиза ми се обади малко след това и каза: „Джон, забравил си якето си у нас.“ Бях щастлив, че го бях забравил, защото това ми даде възможност да я видя отново.

Отговорих: „Е, тогава предполагам, че ще трябва да гойда да си го взема.“ И двамата се смяхме. След това прекарахме още няколко часа заедно.

Ако Лиза се нуждеше от нещо, щях да ѝ го дам, ако беше възможно. Ако ми се обадеше по средата на нощта и кажеше: „Скъпи, искам сладолед“, щях да отговоря: „Какъв вкус? Идвам след пет минути!“ Правех всичко, за да изпълня всяко нейно желание или нещо, за което ме помолеше. Ето я и същността: нейните желания бяха като заповеди за мен.

Поради любовта ми към нея, за мен беше радост да изпълнявам желанията ѝ. Това, което тя искаше, никога не ми се виждаше като тежка или непосилна задача. Не отговарях на желанията ѝ, за да ѝ докажа, че я обичам; правех го, защото бях влюбен в нея!

Това показва какво Исус ни казва. Заради любовта ни към Него ние сме щастливи да изпълняваме заповедите Му. Неговото Слово не ни ограничава, нито поставя някакъв товар върху нас, а по-скоро ни изгаря с огнен копнеж да Му се покоряваме!

Нека видим как стояха нещата след няколко години брак. Станах много ангажиран в работата със служението и без да осъзная, любовта ми към Лиза започна да отслабва. Сега желанието ѝ вече не беше моя заповед. Не бързах да го изпълнявам. Имах съвсем различна нагласа за това да ѝ служа. Вече не го правех с вълнение, както преди, когато ходехме на срещи. Вече не отговарях: „Какъв вкус? Веднага идвам!“, а по-скоро „Ама ти сериозно ли? Скъпа, зает съм с много други неща!“ Не търсех възможности да прекарвам време с нея. Правех го, защото така трябваше. Новият ми копнеж беше работата ми.

Чуйте какво каза Исус на една църква:

Зная твоите дела, труда и търпението ти... Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И така, спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела... (Откровение 2:2, 4-5).

Вижте отново: **Зная твоите дела... спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела.** Има два вида дела, за които се говори тук. При първите, църквата е била мотивирана от пламенната си любов към Исус, нищо по-различно от моя въпрос: „Какъв вкус искаш? Идвам след пет минути.“ Сега църквата върши дела поради задължение, както с отговора ми: „Ама ти сериозно ли? Скъпа, зает съм с много други неща!“

Във връзка с Исус нещата стоят по следния начин: Когато се влюбим в Него, ние сме развълнувани да направим всичко по волята Му. Но сега пламъкът е отслабнал и вече вършим нещата по задължение. Как да поправим тази грешка? Като прекарваме повече време с Него, в молитва, в четене на Словото Му и като Му се покланяме. Насочваме мислите си към Него, не само по време на служба или на сутрешната ни молитва, но непрекъснато търсим присъствието Му през деня. Трябва да молим Святия Дух да освежава сърцата ни, като ги изпълва с Божията любов, ежедневно (вж. Римляни 5:5).

Не може да обичаи Бог прекалено много. Това само ще добави пламък в живота ти. И не забравяй: **любовта никога не отпада** (1 Коринтяни 13:8).

Свят страх

Другата сила е страхът от Бог. Павел ни казва: **Нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога** (2 Коринтяни 7:1).

Светостта е свързана със страха от Бог. Виждаме това в целия Нов завет.

Павел пише до група църква: **Изработвайте спасението си със страх и трепет** (Филипяни 2:12). Изисква се благоговение, трепет и страх от Бог, за да се подчиняваме на заповедите Му. Петър пише във връзка със спазването на заповедта да живеем свят живот: **То прекарайте със страх времето на вашето престояване** (1 Петрово 1:17).

Авторът на Евреи ни казва да се стремим към святост: **Затова, понеже приемаме царство, което не се клати, нека бъдем благодарни, и така да служим благоугодно Богу с благоговение и страхопочитание** (Евреи 12:28). Да имаме страх от Бог е подходящ начин да Му служим.

Много хора са объркани относно страха от Бог. Не сме ли освободени от страха? Какво място има тази гума в нашия речник?

Бог е любов. Той ни е баща. Но трябва да споменем страха, защото за него се говори често в Новия завет.

Някои хора го омаловажават, като казват: „Страхът от Бога означава просто да Му се покланяме.“ Един световноизвестен богослов веднъж ми каза това, преди да говоря на национална конференция в Южна Африка. Въпросът ми беше: „Защо Павел говори за страх и трепет четири пъти в Новия завет, ако става въпрос само за поклонение?“ Трепетът е нещо повече от поклонение.

Определението на Конкорданса за гръцката дума *τρομος* (трепет) е „треперещ от страх“. Като се има предвид това, на нас ни е казано да **изработваме спасението си със страх и трепет**. Тук става дума за много дълбок респект и дори един вид здравословен ужас, което е малко повече от стандартното ни разбиране за поклонението.

Относно значението на страха, може да чуем изказването: „Това е учение на Стария завет. Не трябва да се страхуваме от Бог, защото Той не ни е дал дух на страх, а на любов.“ Тези, които казват това, са объркали духа на страх със страха от Бога.

Когато Моисей заведе израилтяните до планината Синай и Бог изяви Своето присъствие, народът на Израел тичаха и трескаво викаха към Моисей, молейки го да се помоли на Бог да не проявява величието Си. Чуйте отговора на Моисей към Израел:

Не бойте се; Бог дойде да ви опита, и за да има всред вас страх от Него, та да не съгрешавате (Изход 20:20).

Звучи сякаш Моисей си противоречи: „Не бойте се... Бог дойде, за да има всред вас страх от Него.“ Но той ни показва разликата между това да сме уплашени от Бог и да имаме страх от Него. Има огромна разлика. Защо Бог би искал да ни е страх от Него? Няма как да бъдеш интимен с някого, от когото се страхуваш, а Бог много иска да е интимен с нас.

Човек, който е уплашен от Бог, крие нещо и затова го е страх. Първото нещо, което Адам и Ева направиха, след като съгрешиха, беше да се скрият от присъствието Му (вж. Битие 3:8). От друга страна, човек със страх от Бог няма нищо да крие; всъщност той се страхува от това да бъде далеч от Бог!

Следователно, първата дефиниция на страха от Бог е да бъдем ужасени от това да се отдалечим от Него. Да се боим от Бог означава да Го почитаме. Да Го уважаваме, почитаме, преди всичко или пред всеки друг.

Святият страх отдава на Бог славата, която заслужава. Ние треперим пред Него, в дълбоко страхопочитание. Ние напълно приемаме Неговото сърце, като поставяме желанията Му над

тези на всички групи, включително и нашите собствени. Обичаме това, което Той обича, и мразим това, което Той мрази. Важното за Него става важно и за нас. Затова ни се казва: **Страх от Господа е да се мрази злото** (Притчи 8:13).

Изход 20:20 ни казва, че страхът от Бог ни предпазва от това да съгрешим. В същия ред на мисли ни е казано: **Чрез страх от Господа хората се отклоняват от злото** (Притчи 16:6). Павел също пише, че това е силата, която ни мотивира да стоим далеч от греха (вж. 2 Коринтяни 7:1).

Тези пасажи оживяха за мен, когато посетих един известен телевизионен евангелизатор в затвора. Той беше най-известният служител на планетата през 80-те години на миналия век. Беше извършил престъпления срещу нашето правителство, както и прелюбодейство.

Човекът беше в затвора от почти пет години, но в началото имаше среща с Исус в килията си, която преобърна живота му напълно. Една от моите книги го докосна и той поиска да се срещнем. Никога няма да забравя момента, в който този мъж гойде в стаята за посещения. Той ме презръщаше, облян в сълзи, в продължение на повече от минута. След това ме хвана за рамената и попита: „Ти ли написа тази книга или някой „писател в сянка“ (бел. прев. - човек, който поема ангажимента да напише книга от името на група)?“

„Не, господине. Аз бях. Аз написах всяка една дума.“

Той каза развълнувано: „Имаме толкова много неща, за които да говорим, а само деветдесет минути.“ Той седна и ми разказа историята си. Едно от първите неща, които ми каза, беше: „Джон, не Божият съд ме вкара в затвора, а Неговата милост, защото, ако продължавах да живея както преди, щях да се озова в ада завинаги.“ Това ме учуди. Бях поразен от неговата откровеност и смирение.

Слушах го двайсетина минути, след което умишлено му зададох заядливи въпроси. Знаех, че той обичаше Исус в началото на своето служение и беше запален за Бога. Исках да знам как беше изгубил огъня си.

Затова просто го попитах: „Кога спря да обичаш Исус? В кой момент?“ Търсех признаците на загуба на нашата любов към Исус, особено като служители.

„Не съм“, мой отговори категорично.

Бях шокиран и леко ужасен от отговора му. Как би могъл да каже, че не е?

Попитах: „Какво искаш да кажеш? Ти си извършил прелюбодеяние. Извършил си измама - вкаран си в затвора. Как можеш да кажеш, че не си спрял да обичаш Исус?“

Отново, той ме погледна право в очите и без колебание каза: „Джон, аз обичах Исус през цялото това време.“

Аз мълчах, но съм сигурен съм, че на лицето ми беше изписано голямо объркване. Тогава той каза: „Джон, аз обичах Исус, но не се боях от Него.“

Настъпни мълчание, в продължение на няколко секунди; той остави гумите да поият в мен. След това наруши мълчанието, като презво заяви: „Джон, има милиони американци, които са точно като мен. Те обичат Исус, но не се боят от Бога.“

Фиктивен Исус

Това определено беше жизненоважен момент в моя живот, защото тази среща предизвика в мен глад за повече отговори. Как може човек, който обича Бога, да попадне в такъв грях? Как може милиони, които обичат Бога, да живеят нечестив живот? Те се покланят, ходят в своите местни църкви, и са запалени за Божиите неща, но в същото време са объркани, роби на порнографията, лъжат често, пият прекомерно, развеждат се по небиблейски причини и това е само кратката версия на списъка. Те обичат Исус, както и този човек, но защо не спазват гумите Му? Исус каза, че ако Го обичаме, ще имаме сили да Му се подчиняваме. Какво е това, което липсва?

Възможно ли е причината да е, че обичат някого, когото не познават? Възможно ли е този телевизионен евангелизатор и останалите хора да са създали образ на Исус, който няма общо

с това какъв е Той наистина? Възможно ли е този измислен Исус да им дава плътското естество, към което клонят?

Замислете се относно следното: има много хора в нашата нация, които са атлети и холивудски звезди. Техните имена се споменават в домовете ни често и медиите са изложили личния им живот на показ чрез всичките телевизионни интервюта и статии по вестниците и списанията. Чувам почитателите им да говорят за тези известни личности, сякаш са им близки приятели. Виждам съм хора да се обвързват емоционално с техните проблеми в брака и да скърбят, когато се случи някаква трагедия, сякаш са част от семейството.

Ако тези фенове излязат на улицата и срещнат известния си „приятел“, той дори няма да им кимне. Ако са достатъчно смели да спрат приятеля си, може би ще открият, че истинският човек е съвсем различен от образа, който са си представяли. Това е едно измислено взаимоотношение.

Израел направи това същото като излязоха от Египет. След като Моисей се качи на планината, далеч от хората, за четиридесет дни и четиридесет нощи, Бог спря да говори - не на Моисей, а на хората. В това време на застише, Аарон и водачите, които бяха далеч от Божието присъствие, започнаха да създават „бог“, който да нагодят към плътските си стремежи и желания.

В продължение на години аз пропусках един много важен момент в тази история, тъй като не знаех еврейски език. Аарон назовава телето Яхве или Йехова, което е името на Господ (вж. Изход 32:5). На друго място Яхве не се използва за име на фалшив бог или идол никъде в Библията. Името е толкова свещено, че евреите не трябваше да пишат гласните.

Не беше само Аарон. Хората признаваха това теле и казваха: **Това е Елохим, Който ни изведе от Египет** (вж. Изход 32:4, 8). Тази еврейска дума се използва тридесет и два пъти в Битие първа глава. Първият стих на Библията казва: **В началото Елохим създаде небето и земята.**

За разлика от думата Йехова или Яхве, в деветдесет процента от случаите, когато се споменава думата Елохим, тя се отнася за Всемогъщия Бог. При останалите 10 процента се говори за

фалшив бог. Тъй като Аарон идентифицира телето като Господ, разбираме, че хората вярваха именно в това.

Ето я и същността: цялата нация признаваше, че Йехова ги е спасил, избавил от робството и е снабдявал нуждите им. Обаче те си създадоха измислен Йехова, различен от истинския, Който беше на планината с Моисей.

Казва ни се: **Страхът от Господа е началото на знанието** (Притчи 1:7). Добър въпрос, който бихме могли да зададем, е: „За какво знание става дума тук? Не може да става дума за знание върху Писанието, понеже фарисеите и законоучителите бяха експерти в закона, но в същото време бяха далеч от присъствието на Бога, като не Му бяха угодни. И така, какво знание трябва да имаме?“ Отговор намираме в Притчи 2:5: **Тогава ще разбереш страха от Господа, и ще намериш познанието за Бога.**

Нека го кажа по следния начин. Чрез правилния страх ще опознаете Бог интимно. Ще познавате истинския Бог - истинският Исус, а не някой измислен „Исус“. Павел избличава коринтяните, като им казва: **Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото ние не сме проповядвали, вие лесно го търпите** (2 Коринтяни 11:4).

Този известен телевизионен евангелизатор, както и мнозинството, за което той говореше, не обичат безкомпромисния Исус, Който седи от дясната страна на Отец. Те обичат един фиктивен Исус, Който пренебрегва и дори одобрява живота, който желаят. Или никога не са Го познавали наистина, или са се отклонили от взаимоотношенията си с Него. Това не е по-различно от двамата приятели, които са се разделили и са поели по различни пътища, и след години осъзнават колко са се променили. Да обичаме измислен Исус не ни дава силата да спазваме думите на истинския Исус. В заключение, трудно е да обичаш някого, когото не познаваш.

Без страха от Бог не можем да Го познаваме наистина. Моисей Го познаваше интимно. Гласът Му и пътищата Му му бяха ясни, а Израел Го познаваше само по делята Му - защото отговаряше на молитвите им. За Израел гласът на Бог беше като гръмотевица. На Моисей му беше позволено да бъде в Божието присъствие. На

Израел им беше казано да се върнат в шатрите и да си „изграят на църква“ (вж. Второзаконие 5:29-30).

Как да получим свят страх?

Най-важният въпрос, който изниква, е: как да получим страх от Господа? Просто трябва да помолим - но трябва да го направим искрено.

Исус казва: **Ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече небесният ви Отец ще даде Святия Дух на тези, които Го търсят!** (Лука 11:13). Може да попитате: „Исус не говори ли за Святия Дух?“ Чуйте какво казва Исаия за Исус и за Святия Дух:

И ще израсне пръчка из Исесевия пън, и отрасъл из корените му ще носи плод; и духът Господен ще почива на него, Дух на мъдрост и разум, Дух на съвет и на сила, Дух на знание и на страх от Господа; и той ще се наслаждава в страха от Господа... (Исаия 11:1-3).

Последното определение за Святия Дух е **Дух на... страх от Господа**. Аз лично мисля, че това е най-важният аспект, който да пожелаем. Има две причини, поради които вярвам в това. Първо, казано ни е, че страхът от Бог е начало на мъдростта, разбирането и знанието (вж. Псалм 111:10, Притчи 1:7, Притчи 8 и 9). Второ - и най-важно - страхът от Господ е наслада за Исус. Не трябва ли това, което носи наслада на Него, да носи и на нас? Казано е, че Исус е бил чул поради страха Си от Бога (вж. Евреи 5:7). Едно нещо е да се молиш и съвсем друго - да бъдеш чул.

И страхът от Господ, и любовта Му, са плодове от изпълването с Духа Му. Павел казва: **Божията любов е изляна в сърцата ни чрез дадения нам Свети Дух** (Римляни 5:5). Призовавам ви искрено да желаете да бъдете изпълнени с духа на страха от Бог и изгарящата Му любов.

Мръсни съдове

Това ни води до една широко разпространена криза. Имаме сериозен недостиг в Църквата на двадесет и първи век. Това което липсва не са съдове, а чисти съдове, в които Бог да излее Духа Си. Нека се върнем към последните гуми на Павел. Той смело заявява:

Но твърдата основа, положена от Бога, стои, имайки моя печат: Господ познава Своите Си, и: Всеки, който изповяда Господното име, да отстъпи от неправдата (2 Тимотей 2:19).

Павел обсъжда това, което ни прави и като Църква, и като индивиди, непоклатими. Има две твърдения, изписани на основата, за която той говори. Новият превод Библията на крал Джеймс казва, че гумите са запечатани на основата, а превода - Библията - *Посла-нието* - че са гравирани върху нея.

Първо, Бог знае кой Му принадлежи. Това са успокояващи гуми. Щом сме се предали изцяло на Него, Той не ни забравя. Ние ставаме зеницата на окото Му.

И второто гравирано нещо е, че: **всеки, който изповяда Господното име, да отстъпи от неправдата**. Отново виждаме силна заповед. Използва се много твърд език, за да се подчертае важността на това да се отгърпнем от нечестивия начин на живот. Защо? Отговорът е в следващите два стиха:

А в един голям дом съдовете не са само златни и сребърни, но и дървени и пръстни; и едни са за почтена употреба, а други за непочтена. Прочее, ако някой очисти себе си от тия заблуждения, той ще бъде съд за почтена употреба, осветен, полезен на стопанина, приготвен за всяко добро дело (2 Тимотей 2:20-21).

Гръцката дума за „съдове“ означава просто „контейнери“. Ако, като съдове, ние сме чисти, то ще сме годни Бог да работи с нас. Готови сме да бъдем изпълнени с мощното Му присъствие.

Всяка сутрин аз ям една и съща закуска, без значение къде по света се намирам. Започвам с чаша топла вода с лимон, последвана от чаша чай от жасмин. Петнадесет минути по-късно ям купичка овесени ядки, семена Чиа, смесени с бадемovo мляко и чист кленов сироп. За тази закуска ми трябва съдове - чаша за чай, чаша за вода и една купа. Ето един факт: никога не съм използвал мръсна чаша или купа за закуска. Винаги търся чисти съдове. Обичам вкуса на закуската си, така че не искам да е замърсена. Факт е, че ако има мръсотия в съда - дали е купа, чиния, чаша или някакъв друг съд - мръсотията ще замърси всяко добро нещо, което поставя в съда. Защо Бог ще иска да излее Духа Си в мръсен съд?

Според гумите на Павел, ние имаме отговорността да бъдем чисти. Той не каза: „Кръвта на Исус ни очиства от всеки грях, минал, настоящ или бъдещ, така че не се притеснявайте за греха, в който живеете, защото сте покрити с кръвта Му.“ Не, той заяви: **Прочее, ако някой очисти себе си от нещата, които са позорни и нечисти, както и ако се отдели от взаимоотношенията с покваряващо и разрушаващо влияние, той ще бъде съд за почтена употреба, осветен и използваем** (21 стих, Разширената Библия).

Трябва да се пречистваме. Точка. Павел не говореше за нашата позиция в Христос, поради Неговото дело; той говореше за нашето победение. Чуйте гумите му отново: **Онези, които спрат да вършат зло и се осветят, ще станат специални.**

За пореден път виждаме, че Божието присъствие - Неговият Дух - няма да се излее в мръсен съд. Съдът трябва да бъде чист.

Последствията

Информирани сме, че беззаконието (непокорството към Бога) е тайна и действа в нашето общество. Но добрите новини са, че има възпираща сила:

Защото онази тайна, сиреч, беззаконието, вече действа, но само докато се отмахне отсрещ Онзи, Който сега я възпира (2 Солунци 2:7).

Въпросът е кой е Онзи, Който я възпира? Може да бъде или Святият Дух, или Тялото Христово. Очевидно преводачите са счели, че се говори за Святия Дух, защото „Който“ е написано с главна буква. Нека предположим, че те са прави.

Аз съм на повече от петдесет години и през целия си живот никога не съм бил свидетел на такова увеличаване на беззаконието в нашата нация. Никога не съм виждал такава решителност от страна на правителството, медиите и обществото да сложат етикет на беззаконното поведение като добро. Има причина за това. Възпиращата сила - Святият Дух - не е много разпространена днес. Божието присъствие намалява бързо на Запад в първата част на двадесет и първи век.

Защо се случва това? Ако ние прогласяваме евангелие, което не набляга на трансформацията, в крайна сметка, ще ни липсват чисти съдове, което създава и недостиг на Божието присъствие на земята. Не забравяйте, че след като Исус умря на кръста, завесама в храма се раздра, от горе до долу. Божието присъствие се премести от съд, направен от човеица ръка, за да се излее в сърцата на новородените мъже и жени.

Духът на Бог не се премести от храма към някой залез, гърво, красив пейзаж, песен, видео или нещо такова. Той се изля в съдове от кръв и плът. Ако съдовете са мръсни, присъствието Му в обществото намалява и беззаконието се разраства.

Ние не можем да променим това, като гласуваме за добри кандидати да заемат постове, като лобираме срещу правителството ни, като уволним настоящия медиен персонал, като протестираме в клиниките за аборт или като извършим други подобни действия. Единственият начин да победим беззаконието наистина е да искаме силата на благодатта и да живеем богоугоден живот. По този начин даваме по-силен глас и влияние на Святия Дух в нашето общество.

Липсата на проповеди за светостта ни е коствала скъпо - на лично, корпоративно и национално ниво. Можем да променим това! Пастори, лидери и всички Божи хора - нека стоим твърдо и да проповядваме изцяло Божията воля от Писанието. Нека поставим здрава основа в живота на онези, на които влияем. Нека беззаконието знае, че няма да остане незабелязано в обществото ни, тъй като ние имаме ограничаващата го сила на Святия Дух. Това ще доведе до жътва на души за Божието царство.

НАШИТЕ ПАРАМЕТРИ

**Защото на всеки, който има, ще се даде
и той ще има в изобилие; а от този, който няма,
от него ще се отнеме и това, което има**
(Матей 25:29).

Не е важна моята способност,
а моят отклик към Божията способност.
Кори Тен Буум

Нека се върнем към илюстрацията с изграждането на къща. Първо, дискутирахме господството, като наша основа. След това видяхме рамката, или структурата, които представляват нашият осветен начин на живот. Сега нека се придвижим към крайната фаза в процеса на строеж. Тази фаза дефинира уникалността на това което вършим. Това включва: нашата вяроност, мечти, планове, стратегии и решения в живота. Павел пише:

**Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус
за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим**
(Ефесяни 2:10).

Ние бяхме създадени в Христос Исус не само за да бъдем Божии деца, но и за да бъдем продуктивни граждани на Царството.

В процеса на строене на къща, с поставянето на гървения материал, на шкафовете, килимите, плочките, мрамора, боята и накрая - на осветителните тела, приключва строежът на къщата. Но тези аспекти ще изглеждат добре и ще издържат само ако първите две фази на строежа са извършени както трябва.

Не рядко ние се изправяме пред избори в живота си, които изглеждат добри, но много често не са Божието най-добро за нас.

Често чувстваме, че възможностите ни са ограничени. Аврам и Сарая заключиха, че единственият начин за тях да имат син беше, ако Аврам се оженише за слугинята на Сарая - Агар. Поради това заключение обаче се роди Исмаил. Но, Божието слово ясно казва, че **синът на слугинята няма да бъде наследник заедно със синът на свободната** (Галатяни 4:30). В тази специфична ситуация Бог изкупи избора на Аврам и Сарая, но не винаги се случва така. Често подобни неправилни решения и пътища ограбват максималния ни потенциал.

Един от многото примери от Стария завет е цар Саул, който, под натиск, взе решение да принесе жертва преди пророк Самуил да пристигне, въпреки че пророкът изрично му беше казал да не го прави. В този случай изборът му не беше изкупен и Саул изгуби царството (вж. 1 Царе 13).

Нека да погледнем взимането на важни решения по следния начин: ако сте излезли да се разхождате из планината и видите пътека, която е утъпкана, естествена ви реакция ще бъде да минете по нея. Но ако с вас има опитен водач, той може да знае друга пътека, която е по-живописна и която води до мястото, където искате да отидете, по-бързо. Водачът ще ви помогне да направите по-добрия избор.

Казано ни е: **Твоето слово е светилник за нозете ми и виделина на пътеката ми** (Псалм 119:105). Като бъдем здравно основани в Божието слово, то ще осветява нашия път, което е жизненоважно при вземането на решения в живота.

В ситуацията на Аврам и Сарая, и двамата ограничиха Бог, което често се случва, когато изберем нашият вместо Неговия път. И така, нека да изследваме Божието слово, за да може Той да ни води при вземането на правилни решения.

Недостъпни за вашия дом

През първите няколко години от нашия брак, с Лиза живяхме в два града - Далас и Орландо. Едвам можехме да си позволим нашите първи две къщи. Няколко години първоначално живяхме в

апартаменти, понеже няхаме достатъчно пари за наше собствено място. Продължавахме да посещаваме места, където излагаха макети на къщи, но само за да си мечтаем.

Когато накрая успяхме да си купим къща, решаващият фактор беше цената. Не можехме да си позволим повечето от къщите на пазара, тъй като моята запламя беше 18 хиляди долара годишно в Далас 27 хиляди долара годишно, в Орландо. А да останем в апартамент повече не беше опция, понеже имахме две деца и искахме двор, където те да могат да играят. Търсихме и в двата града, в продължение на седмици, в най-изгодните квартали, които бяха на разумно разстояние с кола, от църквата и от работата ни. И в двата случая, намерихме най-икономичната опция - места, които в момента се строяха и продаваха „на зелено“. Намерихме двама строители, които разполагаха с половин гузина планове и чертежи, от които можехме да изберем и всеки път избирахме най-евтиния вариант.

При една от къщите бяхме много развълнувани, когато гоиде генят да изберем вътрешния интериор и обзавеждането. Продавачът ни вкара в главната зала, където имаше изложени много и прекрасни материали. Имаше всякакви видове мрамор, варовикови плочки, много голямо разнообразие от дървен материал за подовите, чудесни макети на кухни и много хубави килими. Видяхме и изключителни корнизи, както и уникални камъни за камината.

След това, продавачът ни насочи към една част от залата, където можехме да си изберем нашите материали. Тази област нямаше мрамор или други варовикови опции за плочки - всъщност нямаше никакви плочки. Шкафове и кухни от явор, дъб или бор също не съществуваха. Нямаше красиви корнизи, камъни за камина или дървени подове, от които да избираме. Единственият избор, който имахме, беше между нискокачествени килими, балатум или евтин ламинат.

Ние продължавахме да питаме и за по-добрите материали, но постоянно чувахме един от следните два отговора: „Това не е включено като опция към вашия дом“, или: „Цената ще скочи много, ако изберете това“. Когато питахме с колко ще скочи цената на опцията, която искахме, ни цитираха огромна цифра,

която, разбира се, не можехме да си позволим. С Лиза си тръгнахме от залата и се опитвахме да се насърчим, но всъщност бяхме много обезкуражени.

Способни да го направим

Ние живеем в свят, който отразява преживяването ни в залата, в която продавачът ни закара с Лиза. На хората често им се казва: „Не можете“, „Не се надявайте“, „Това е прекалено непосилна идея за вас“, „Трай си и бъди нормален“ или „Това е много над твоите възможности“.

Списъкът с подобни коментари, които ни ограничават, е безкраен. Често логиката изглежда като разумен и добър съвет, но каква е истината?

А на Този, Който, според действашата в нас сила, може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим... (Ефесяни 3:20).

Това писание съдържа съвсем различно послание от преживяването ни в залата с материали за обзавеждане. Бог не иска да ни ограничава в параметрите. Неговите граници минават отвъд това, което можем да видим, да мечтаем, да си представим, да се надяваме и да искаме.

Ключовата дума в този стих е *способен*. Нека да илюстрирам това със следния сценарий:

Мултимилиардер отива при трима млади предприемачи и им прави следната оферта: Бих искал да спонсорирам бизнеса на вашите мечти. Не очаквам да ми връщате парите, само искам да видя как успявате. Напълно способен съм да ви дам толкова капитал, колкото имате нужда, за да започнете.

Първият предприемач е млада дама, която решава да построи пекарна. Тя има нужда от склад и магазин, от няколко фурни за печене, от тигани за пържене, от други прибори и посуда, от касов апарат, от подправки и от разни други неща. Тя предс-

тавя плановете си пред мултимилардера и му иска 100 хиляди долара. Без никакво колебание той прехвърля парите в нейната банкова сметка.

Следващият предприемач е млад господин. Той решава да развива строителен бизнес. Има нужда да купи няколко парцела, материали за строежите, машинарии, инструменти и всичко необходимо оборудване, камион, както и малък представителен офис. Той също прави бизнес план и иска 250 хиляди долара. Отново мултимилардерът моментално прехвърля парите в неговата банкова сметка.

Третият предприемач е млада гама, която иска да изгради бизнес комплекс, с голям Мол и тематичен парк към него. Тя намира хиляда акра земя, която се продава и е в рамките на града. Парцелът се води градска част и стои на пазара от доста време, понеже много малко хора биха могли да си позволят да го закупят. Тя предлага определена цена и продавачът се съгласява.

След това тя събира екип от архитекти, за да превърнат мечтите си в архитектурен план. Тя описва две уникални, дванадесететажни офис сгради, една до друга, с двор между тях. На същия терен, но в друг сектор, тя планира чудесен Мол, с магазини за пазаруване от висок клас и с качествени ресторанти. Над магазините има луксозни апартаменти за продажба. Също така, тя иска да построи и 5-звезден луксозен хотел, точно посредел целия проект. Накрая, тя запазва едно парче земя за своя чудесно измислен тематичен парк. Покрай всички улици в парка се извисяват огромни дървета, има пътеки за колоездачи, невероятни градинки с цветя и малки дръвчета, точно до Мола.

Нейната цел е да привлече успешни собственици на бизнес, хора, които ще искат да закупят апартаментите, както и гости на хотела и парка. Тя ще им предложи висококачествено пазаруване в магазините, тиха и спокойна среда, уникално преживяване в тематичния парк и чудесни ресторанти. Хотелът ще предлага невероятно настаняване за нейните гости, които ще бъдат собственици на бизнес. Тя също така иска нейният комплекс да стане желана туристическа дестинация за хората с финансови възможности. Надеждата ѝ е да привлече гости от

цялата страна, които да идват да си почиват, да пазаруват, да се наслаждават на парка и да бъдат глезени в невероятно луксозния ѝ хотел.

Младата гама разработва целия план, заедно с архитектите, докато всичко е изпипано до съвършенство - истинско произведение на изкуството. След това тя отива при милиардера, показва му плановете си и иска 245 милиона долара от него. Както при другите двама предприемачи, моментално мултимилиардерът прехвърля парите в нейната банкова сметка.

След 3 години мултимилиардерът се обажда на тримата млади предприемачи и ги извиква за общо съвещание. Той иска всеки от тях да направи презентацията относно прогреса си. Един след друг те дават своя отчет. Пекарната прави печалба от около 2 хиляди долара на месец. Строителят е построил 4 къщи и е спечелил малко над 200 хиляди долара за период от 3 години.

Изправя се и третият предприемач, за да даде отчет за комплекса си. Понастоящем, 90 процента от комплекса е зает, както са и 87 процента от офисите. Всички апартаменти над магазините са продадени. Молът ѝ е 98 процента запълнен със съвременни магазини и ресторанти. Печалбата ѝ е милиони долари месечно. Тя също така казва, че градът е определил дата, за да награди нейния комплекс с гражданска почетна награда, понеже комплексът е от голяма полза за обществото по няколко начина: естетичен външен вид, откриване на работни места, посещения на туристи, които пазаруват, плащане на данъци. Освен това, тя заделя процент от печалбите си, за да отвори и спонсорира кухни, които хранят бедните в различни части на града.

Но това не е всичко. Тя казва, че огромен процент от множеството милиони долари печалба тя заделя за построяването на подобни комплекси в три други града, които смята да отвори през шест месеца всеки, през следващата година и половина. Тя вече е обучила три мениджърски екипа, които да съблюдават другите комплекси. Тя очаква печалби от тях през следващите пет години, за да може да създаде инвестиционен капитал за пет други комплекса, в други ключови локации.

След нейната презентация, другите двамата предприемача замлъкват и посърват. Забелязвайки това, мултимилиардерът ги пита защо са толкова обезсърчени.

Младата дама, която притежава пекарната, заговаря първа: „Ами, господине, естествено, че тя ще се справи по-добре, понеже тя получи много повече пари от нас. Тя е способна да извърши повече, понеже Вие ѝ дадохте много повече.“

Мултимилиардерът поглежда към човека, който строи къщи, и го пита: „Ти съгласен ли си с нея?“

Младият мъж казва: „Ако трябва да бъда честен с Вас, абсолютно съм съгласен с мнението на първата дама, която говори преди малко. Втората дама има много повече ресурси от нас, с които да работи.“

Мултимилиардерът кара личния си асистент да извади записките от първата им среща. След няколко минути асистентът се връща със записките.

Мултимилиардерът казва на асистента: „Моля те, прочети какво казах на всеки от тези предприемачи преди три години.“

Асистентът прочита: „Бих искал да спонсорирам бизнеса на вашите мечти. Не очаквам да ми връщате парите, само искам да видя как успявате. Напълно способен съм да ви дам толкова капитал, колкото имате нужда, за да започнете.“

Мултимилиардерът поглежда към двамата предприемача, чиито лица посърват и ги пита: „Защо завиждате на това, което тя получи? Защо си мислите, че тя има предимство пред вас? Аз казах на всеки от вас, че съм напълно способен да ви дам толкова капитал, колкото ви е нужен, за да изпълните видението си. Аз не поставих ограничения пред това какво ще ви дам и наистина ви дадох точно толкова, колкото поискате. Защо не мечтаехте и не планирахте за повече?“

След това мултимилиардерът се обръща към младата дама с пекарната и я пита: „Защо не планира по-голяма пекарна? Аз щях да ти дам капитала. Защо не поиска повече финансиране за ефективно маркетингово позициониране? Хората обичат твоите стоки и щеше да успееш. Но най-големият ми въпрос е защо не

планира още пекарни в града - в крайна сметка, можеше да направиш франчайз из цялата страна и така да умножиш своя бизнес?“

След това мултимилардерът се обръща към младия мъж и му задава подобни въпроси: „Защо не обучи няколко човека и не нае няколко подизпълнителя, за да можеш да построиш двадесет къщи годишно, вместо малко повече от една къща за година? Можеше да създадеш много работни места. Защо не закупи повече земя? Защо не отвори офиси и в другите градове в щата, така че да можеш да изпълниш няколко града със твоите чудесни къщи? Аз цял живот финансирам видението ти, понеже то помага на семействата в този град и, в крайна сметка - в щата. Сега достигът ти е ограничен, заради ограничения ти капитал, а това е понеже видението ти беше ограничено.“

Изобилие

Като християни ние често подсъзнателно мислим, че от нас не се предполага да имаме прекалено много. Но този тип мислене съобразно ли е с това, което Божието слово поучава? Исус каза:

Защото на всеки, който има, ще се даде и той ще има в изобилие; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има (Матей 25:29).

Бог няма никакъв проблем с изобилието. Това, срещу което е Той, е изобилието да ни притежава. Каква е разликата? Ако изобилието притежава даден човек, той ще търси благословенията, имането, финансите, способностите или силата просто за да задоволява страстите си. Или ще трупа ресурси поради страх.

Много хора, които чува посланието за просперитета в края на двадесети век, започнаха да ламтят за повече. Тяхната алчност накара много лидери и други вярващи да отстъпят от това поучение и да спрат да говорят истината за изобилието. Много хора започнаха да презират думата просперитет. Но истината е, че ние имаме нужда от изобилие, за да извършим

по-обширно и по-ефективно дело, като изграждаме живота на хората за Царството. Може би затова Бог казва: **Възлюбени, моля се да благоуспяваш във всичко и да си здрав, както благоуспява душата ти** (3 Йоан 2).

В нашата илюстрация, мутимилардерът не даде на всеки предприемач 245 милиона долара, както го направи с последната млада дама. Той даде на всеки според видението му. Ако изследвате притчата на Исус за изобилието, всеки от слугите започна с различна сума пари. **На един даде пет таланта, на друг - два, на трети - един, на всеки според способността му; и тръгна** (Матей 25:15). Техните способности бяха в съгласие с това, което те можеха да видят напред, в бъдещето си.

В моя пример, първото момиче можеше да види единствено една малка пекарна в своето бъдеще. Младият мъж можеше да види единствено няколко къщи годишно. Способността на втората млада дама - това, което тя можеше да види в своето бъдеще - изискваше много повече.

Да използваме силата на богатта добре означава да я използваме, за да изграждаме живота на хората, както и да градим Божието царство. Ако погледнем по-отблизо на тази притча, ще открием един интересен факт. Двама от слугите бяха верни на своя господар, понеже умножиха това, което той им беше дал. В нашата история, от тримата млади предприемачи само единият успя да умножи даденото му. Господарят в притчата на Исус нарече тяхното умножаване на това, което им беше дал - добро (вж. Матей 25:21, 23).

Слугата, който задържа това, което му беше дадено, беше идентифициран като мързелив. Господарят му взел парите и ги даде на онзи, който вече притежаваше изобилие. Така Господарят добава към парите на този, който вече печелеше добре. Това беше много далеч от социалистическия модел. Ако трябва да бъдем честни, това си беше капиталистически модел на победение.

Ние мислим, че добрият християнин ще „удържи фронта“, както се казва. С други думи, той ще бъде доволен с това, което има, когато всъщност това, според Библията, означава, че е мързелив. Божията първа заповед към човечеството беше да бъдем

плодоносни и да се размножаваме (Битие 1:22). Той не говореше само за бебета. Той декларираше: „Всичко, което ви давам, Аз ще очаквам от вас да го умножите и да Ми го представите отново.“

Бог ми е дал способността да поучавам. Чрез Неговата благодат, чрез силата, която работи в нашия екип, в нашите партньори, в моята съпруга и в мен, този дар е бил умножен и ние сме го представили отново пред Него, като сме поучавали по целия свят, чрез писане на книги, чрез качване на послания онлайн, чрез даване на милиони ресурси на пастори и лидери по целия свят, чрез блогове, чрез изграждане на учители - и това не е пълният списък. До този момент Бог е извършил много повече, отколкото аз някога съм мечтал като младеж. Но аз имам гъва начина на отклик към всичко това. Първо, загрижеността ми е: „Ограничил ли съм Го по някакъв начин?“ Второ, насладата ми е: „Еха, виж какво Неговата способност е успяла да извърши!“ Тези мисли ме държат смирен и в същото време - пълен с копнеж.

Нашият съд

Има толкова много неща, които Бог може да извърши чрез всеки от нас. Дали осъзнаваме или не, ние всички си поставяме ограничения. Според Ефесяни 3:20, тези ограничения се определят от това, което ние искаме или мислим, що се отнася до помагането на другите хора. Божието ясно послание към нас е: „Моята благодат във вас може да отиде много отвъд границите, които вие си поставяте.“ Исус го каза по следния начин: **Всичко е възможно за този, който вярва** (Марк 9:23).

Нашите ограничения - това, което можем да задържим в нашия съд - ще определят колко ще участваме в неограниченото снабдяване. В моята история за мултимилардера и предприемачите, съдът на първия човек беше видение, което имаше нужда от 100 хиляди долара. Съдът на втория имаше нужда от 250 хиляди долара, докато на третия съдът имаше нужда от 245 милиона долара.

Ако трябва да бъдем честни, размерът на нашия съг е това, което ограничава Бог. Може би Той ни пита: „Защо си мислиш само за това, което е нужно, за да можеш да преживееш? Защо мислиш само за теб и твоето семейство? Защо не влезеш в потенциала, който съм поставил вътре в теб? В Моите очи този начин на мислене не е добър. По-скоро, този начин на мислене е мързел.“

Ето защо Павел се моли да можем да познаем, да разберем:

И колко превъзходно (неизмеримо и неограничено) и ненадминато велика е силата Му към нас, вярващите (Ефесяни 1:19).

Погледнете внимателно думите, които бих искал да подчертая в този стих. Спрете и размишлявайте върху всяка от тях. Неизмерима: не може да бъде дори измерена. Неограничена: няма лимит или ограничение в нея. Ненадминато велика: няма по-велика сила от нея във вселената.

Забележете, че цялата сила е в нас. Не става дума за сила, която ние можем периодично да вземаме от Тронната зала. Става дума за Неговата сила, която вече е в нас.

Също така, тази сила е за нас. Тя ни дава способност да умножаваме. Тя ни помага да бъдем плодonoсни. Тя ни помага да бъдем по-ефективни в помагането на другите. Чрез нея ние светим като силни светила.

Тази сила не е нищо друго освен Божията благодат!

Управлявайте в живота

Божията благодат е невероятна. Тя е незаслужен дар на спасение, прощка, ново естество, сила да живеем богоугоден начин на живот. Тя също така ни дава способност да умножаваме, да бъдем плодonoсни и да управляваме в живота. Благодатта е наистина невероятна! Внимателно чуйте думите на Павел:

Защото, ако чрез прегрешението на един смъртта царува чрез този един, то много повече тези, които

получават изобилието на богатства и на дара, т. е. правдата, ще царуват в живот чрез Едигия, Исус Христос) (Римляни 5:17).

Това твърдение изглежда като че ли прекалено хубаво, за да е истина. Обещанието е толкова велико! Може би затова много хора го пренебрегват. Чрез Божията богат ние трябва да управляваме в този живот. Ние имаме силата да побеждаваме всяко обстоятелство и пречки, които светът хвърля срещу нас. Животът на тази земя не трябва да изсмуква цялата сила от нас, а вместо това, ние трябва да управляваме над живота си. Призовани сме да оставим значителна следа в нашата сфера на влияние. Това е нашият мандат.

Как изглежда това на практика? Ние трябва да разчупим статуквото, да преминем отвъд нормалното. Ние сме призовани да влияем, да бъдем глава, а не опашка, отгоре, а не отдолу (вж. Второзаконие 28:13). Не само че трябва да се издигнем над проблемите и обстоятелствата в живота си, но трябва и да надминем онези, които нямат завет с Бога. Трябва да бъдем лидери посред един непросветен свят. Главата определя посоката, курса и модната тенденция, докато опашката следва. Ние трябва да бъдем лидери във всички аспекти на нашето общество, а не такива, които следват останалите. Това реалност ли е в нашия живот? Или сме отпаднали от това, което Бог нарича добро?

Позволете ми да го кажа още по-ясно. Ако вашата професия е в сферата на медицината, чрез Божията богат вие имате способността да откривате нови иновативни начини да лекувате болести. Вашият потенциал е неизмерим и неограничен. Другите медицински работници трябва да се чудят на вашите открития и работата ви трябва да ги вдъхновява. Вашата иновативност и мъдрост трябва да ги кара да се чешат по главата и да казват: „Откъде той или тя получават тези идеи?“ Не само че вие можете да светите, но също така трябва и да се умножава и вашата ефективност в полето ви на действие. Другите трябва да копнеят да ви следват и да искат да разберат кой е източникът на вашата способност.

Ако сте уеб дизайнер, вашите творения трябва да бъдат свежи и иновативни, до такава степен, че другите да копират работата ви. Вие и другите вярващи във вашето поле на изява трябва да определяте тенденциите, които обществото да следва. Вие трябва да бъдете търсени за работата си и познати с вашата иновативност. Вие трябва да бъдете толкова напред от останалите в полето си на изява, че те да се чешат по главата и да се питат един друг: „От къде той или тя вземат тази креативност?“ Вие трябва да се умножавате, като предавате знанието си на други и като се разраства вашата индустрия или като давате за Царството.

Ако сте учител в публично училище, чрез благодатта във вас, която ви дава сила, трябва да взимате свежи, креативни и иновативни начини да предавате знанието, разбирането и мъдростта към вашите ученици, така както никой друг учител във вашата училищна система няма да направи. Можете да вдигнете летвата и да вдъхновите учениците по такъв начин, че другите да се чудят. Вашите колеги и колежки трябва да дискутират помежду си: „От къде той или тя вземат тези идеи?“ Трябва да се умножавате, като възпроизвеждате способностите си във вашите ученици и като учите другите учители.

Като бизнесмени и бизнес гами можете да излезете с иновативни продукти и техники за продажби, които надхвърлят всичко, което останалите хора правят. Можете да се движите със силни маркетингови стратегии, които все още не са измислени в бизнес света. Можете да предусещате това, което е печелившо и това, което не е. Можете да знаете кога да продавате и кога да купувате; кога да влизате и кога да излизате от дадена сделка. Другите бизнес хора трябва да се чешат по главата и да се опитват да разберат защо сте толкова успешни. Трябва да се умножавате, като изграждате млади предприемачи и като давате щедро за градежа на Царството.

Същият принцип може да бъде приложен, ако сте музиканти, изследователи, атлети, научни работници, полицаи, стюардеси или домакини. Няма значение дали работите в областта на меди-

цината, армията или която и да е друга сфера на живота. Всички тези принципи определят нашия мандат.

Всеки от нас е призван в различни сектори на обществото. Където и да сме позиционирани, ние трябва да изживяваме господството и лидерството. Нашите бизнеси трябва да процъфтяват, дори когато другите страдат. Нашето общество трябва да бъде под Божията протекция и да просперира. Нашите професии трябва да процъфтяват. Нашата музика трябва да бъде свежа и оригинална, надминаваща светските музиканти. Същото трябва да бъде вярно за нашия графичен дизайн, видеа и архитектурен дизайн. Нашето творчество трябва да вдъхновява и да бъде търсено на всяко ниво.

С нашите постижения, независимо дали става дума за спорта, развлечения, изкуство, медия или която и да е друга сфера на изява, ние трябва да изпъкнем пред останалите. Когато праведните управляват, нашите градове, щати и нации ще процъфтяват. Училищата ни трябва да просперираат, когато ние поучаваме в тях и ги ръководим. Когато са въввлечени вярващи, трябва да има изобилие от творчество, иновации, продуктивност, спокойствие, чувствителност и интегритет. Учениците на Исус трябва да бъдат светлина в този тъмен свят. Като цяло, чрез Божията благодат ние трябва да изпъкнем посред обществото, което живее в тъмнина.

Да се отличим

Прочетете следното свидетелство относно Даниил:

В това време този Даниил се отличаваше от другите князе и сатрапите, защото в него имаше превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство (Даниил 6:3).

Това е невероятно. Първо, забележете, че Даниил се отличаваше. Не се казва, че Бог отличи Даниил. Всички библейски

преводи казват, че Даниил беше мози, който отличи себе си. Преводът на Библията *Посланието* казва, че той „беше съвсем различна класа от останалите“ лидери.

Как Даниил постигна това? Той имаше невероятни качества, понеже беше човек свързан с Бог. Не би трябвало да е различно за никой друг, в когото живее Божият Дух.

Новият американски превод на Библията казва: **Даниил започна да се отличава... понеже притежаваше превъзходен дух.** Думата *превъзходен* означава: да отида отвъд нормалното, да разчупя статуквото, да надмина общата мярка. Понякога можем да разберем една дума по-добре, като видим какво тя НЕ означава, тоест, като видим нейните антоними, които за *превъзходен* са: обикновен, нормален, обичаен. И така, ако живеем нормален живот, това ще бъде проява на точно обратния начин на живот, който някой притежаващ превъзходен дух трябва да живее.

Духът на Даниил беше превъзходен. Ако нашият дух е превъзходен, тялото и умът ни ще го последват. Ако нашият дух ни води, творчеството, изобретателността, мъдростта, знанието и всички останали аспекти на живота ще бъдат оформени по съвсем различен начин, отколкото ако просто живеем чрез собствената си сила. Ако наистина разбираме благогатта в нас и за нас, ние ще знаем, че няма ограничения.

Нека да не забравяме гумите, които описват Неговата сила в нас - неизмерима, неограничена, ненадмината велика. Даниил ходеше в това, което беше гостъпно при неговото взаимоотношение с Бога. Той познаваше завета си с Всемогъщия и щеше да бъде глава, а не опашка. А ние имаме по-велик завет с Бог, отколкото Даниил имаше.

Нека изследваме по-подробно ситуацията на Даниил. Той и тримата му приятели бяха доведени като роби от една малка нация - Израел - в най-могъщата нация на света. Ако вие сте американци и мислите, че нашата нация е велика, истината е, че тя не може да се сравнява с Вавилон. Вавилонците управляваха целия свят. Те бяха първи - икономически, политически, военно, социално, научно, образователно и в областта на изкуствата.

Вавилонците бяха най-учените хора на планетата, в практически всяко поле на изява. Но въпреки това, четем за Даниил и неговите приятели: **И във всяко дело, което изискваше мъдрост и проумяване, за което царят ги попита, ги намери десет пъти по-добри от всички влъхви и мъдреци, които бяха в цялото му царство** (Даниил 1:20). Други преводи казват, че те бяха 10 пъти по-добри, 10 пъти по-мъдри и 10 пъти по-знаеци. Те имаха идеи, за които мъдреците на тази империя никога не бяха се сещали. Техните идеи работеха. Като цяло, тяхната креативност, иновативност и прозрение бяха 10 пъти по-силни, отколкото тези на другите лидери, които не притежаваха Божия Дух.

По-велики от Даниил

Като имаме предвид това, нека прочетем гумите на Исус: **Казвам ви: Между родените от жена няма по-голям от Йоан** (Лука 7:28). Това означава, че Йоан Кръстител беше по-велик от Даниил. Не се опитвайте да сравнявате двамата според нещата, които те извършиха. Йоан беше в служение, докато Даниил служеше на държавата. Но Исус ясно каза, че Йоан беше по-велик. След това Той продължи:

Обаче по-малкият в Божието царство е по-голям от него (Лука 7:28).

Защо този, който е най-малък в Небесното царство, е по-велик от Йоан? Исус все още не беше отишъл на Кръста, за да освободи човечеството, така че Йоан нямаше новороден дух. Не можеше да се каже за Йоан: **Както Исус беше, така и Йоан Кръстител е в този свят** (вж. 1 Йоан 4:17). Но това се казва за нас! Йоан не беше възкресен и поставен да седи заедно с Христос в небесни места (вж. Ефесяни 2:6). Но това е вярно за нас! Ето защо, най-малкият в Небесното царство сега е по-велик от Йоан. Разбирате ли това?

Някои богослови вярват, че е имало приблизително два милиарда християни на тази земя от времето на възкресението на Исус до днес. Малко вероятно е, но дори да сте най-незначителният християнин от тези два милиарда, вие пак сте по-велик от Йоан Кръстител, което означава, че сте по-велик и от Даниил.

Въпросът, който изниква сега, е: „Знаете ли наистина кой сте вие? Отличавате ли себе си? Десет пъти по-умни, по-добри, по-мъдри, по-творчески, по-иновативни ли сте от онези, с които работите, които нямат заветно взаимоотношение с Бога, чрез Исус Христос? Ако не, защо? Да не би да не вярвате за по-велика мярка от Божията благодат?“

Нека помислим още малко за това. Исус декларира, че ние сме светлината на света (Матей 5:14). Това ние да бъдем наречени светлина посред тъмнината не е еднократно нещо в Новия завет (вж. Матей 5:14-16; Йоан 8:12; Деяния на апостолите 13:47; Римляни 13:12; Ефесяни 5:8,14; Колосяни 1:12; Филипийци 2:15; 1 Солунци 5:5 и 1 Йоан 1:7; 2:9-10). Тази истина трябва да бъде преобладаваща тема в нашия живот в Христос.

Какво означава да бъдем светлината на света? Повечето хора гледат на това като засягащо единствено нашето поведение - да бъдем внимателни, добри и приятни, заедно с факта, че трябва да можем да цитираме Йоан 3:16. Какво щеше да стане, ако Даниил също разбираше това да бъде светлина, по същия начин? Какво щеше да стане, ако неговата цел всеки ден беше да влезе в правителството, да се държи добре с хората, както и да казва на колегите си: „Здравейте, вавилонски лидери, Псалм 23 казва, че Господ е мой пастир и затова няма да остана в нужда.“

Какво щяха да си кажат администраторите и управниците, един на друг, когато Даниил си тръгнеше от офиса, за да се моли по обяд? Той го правеше всеки ден. Сигурен съм, че щяха да кажат нещо от сорта на: „Толкова се радваме, че този фанатик излезе от офиса. Да се надяваме, че ще се моли цял следобед. Толкова е странен!“

Защото те направиха закон Даниил да не може да се моли (вж. Даниил 6:6-8). Може би защото той беше 10 пъти по-умен, мъдър, иновативен и творчески от всеки от тях? След като той полу-

чаваше всички оваци, докато накрая не им стана водач, може би те леко завидяха?

Лидерите бяха объркани и вероятно се консултираха помежду си, като казваха: „Не може просто да оставим нещата така! Ние бяхме обучени от най-знаещите, най-можещите, най-добрите учители, учени и водачи в целия свят. Даниил идва от тази незначителна малка гържавица, така че от къде получава идеите си? Как така е толкова по-добър от нас? Дали не е заради това, че се моли по три пъти на ден? Нека да създадем закон срещу новата молитва, така че да не продължава да бъде по-добър от нас.“ Разбира се, това щеше да послужи и за другата им идея, а именно - Даниил да бъде арестуван.

Даниил беше ярка светлина, поради факта, че беше невероятна личност. Неговите превъзходни качества го караха да свети силно в очите на връстниците му. На тях това не им харесваше, понеже завидяха. Мога само да предпологам, че много други, включително и царят, видяха доказателство за живия Бог в способностите на Даниил. Това ги привличаше и караше да почитат Бога на Даниил.

Не беше знанието на Даниил върху Писанията или това, че беше мил с хората, или това, че се молеше по три пъти на ден, което накара другите да го забележат. Беше фактът, че той беше много по-добър в своето поле на изява и освен това имаше превъзходен и богоугоден характер.

Доказателството в моя живот

Аз лично съм бил свидетел на Божията сила и благодат в моя живот. Един от най-слабите ми предмети в гимназията беше английският език и творческото писане. Всеки път, когато ми даваха домашна работа, която включваше написването на есе от три страници, ми беше изключително трудно. Отнемаше ми много часове в опити да напиша нещо смислено. Постоянно късах страниците, веднага след като ги изписвах. Резултатът ми от английската част от изпита SAT беше 370 от възможни

800 точки. За да ви дам идея колко зле е това, ще кажа, че по време на всичките си пътувания съм срещал също само един човек, който е изкарвал по-нисък резултат!

Когато Бог ми показа в молитва, през 1995 година, че Той иска да пиша книга, аз си помислих, че ме бърка с друг човек. Както Сарая в Стария завет, аз се посмях добре. Не можех да напиша и една глава, а какво оставаше за цяла книга. Това, което не отчехтах като фактор тогава, беше неизмеримата, неограничена и ненадмината велика Божия благодат в мен.

В рамките на десет месеца, след като получих водителството от Бог да напиша книга, две жени, от два различни щата, дойдоха при мен, в интервал от две седмици една от друга и изговориха следните думи: „Джон, Бог иска да започнеш да пишеш. Въщност, ако не го направиш, Той ще даде посланието ти на някой друг.“ След това аз написах договор с Бог и разпознах моята пълна зависимост от Неговата благодат. Ще разкажа остатък от тази история в следващата глава, но тук просто искам да отбележа, че досега имам написани 19 книги и милиони копия, които са били разпространени по целия свят и преведени на повече от деветдесет езика.

Благодатта не само ми даде способност да пиша, но също и да говоря. Първия път, когато Лиза ме чу да говоря публично, след като се оженихме, тя заспа на първия ред. Беше толкова зле. Една от нейните най-добри приятелки, която седеше до нея, заспа така дълбоко, че можех да видя слонката да се стича по широко отворената ѝ уста. Това беше много окуражаващо за мен, както можете да си представите! Сега хората не заспват, когато аз говоря публично. Преди го правех в собствената си сила, а сега съм се научил да вярвам, да разчитам и да се предавам на Неговата благодат.

Бях пълен провал в тези две области, когато се мъчех в собствена си способност. Но именно чрез тези два канала (писане и говорене) Бог ми е дал привилегията да служа на милиони хора.

Истински добър живот

Нека да обобщим параметрите на това да живеем един добър живот. Ако можете да повярвате, нищо няма да бъде невъзможно за вас. Бог е напълно способен да извърши неизмеримо повече от това, което сме искали или сме мислили. Достъпната ни вътрешна сила, чрез която Той ще извърши делото на вашия живот, е неизмерима, неограничена и надвишава всички останали сили на света. Вашият живот няма да бъде това, което аз и Лиза преживяхме в залата за строителни материали, докато избирахме как да обзаведем новия си дом. Вие нямате ограничение, понеже знаете кои сте, чрез Божията благодат! Така че позволете на Святия Дух да разшири вашето видение. Мечтайте свободно, вярвайте и се придвижвайте напред, със съответните действия.

Има един фактор, който е жизненоважен за изпълнението на това, което говорихме в тази глава. Без разбиране за него е малко вероятно да успеем. По-скоро ще бъдем объркани и често подвеждани, вместо да сме ефективни и да се умножаваме. В следващата глава ще дискутираме това качество, наречено разпознаване.

РАЗПОЗНАВАНЕ

Твърдата храна е за онези, които са пълнолетни, тоест, онези, които чрез практика са обучили сетивата си да разпознават доброто и злото
(Евреи 5:14).

Светостта не е лукс за малцинството; тя е простичко задължение, за вас и за мен.

Майка Тереза

Онези, които са навършили пълнолетие, са зрелите, не физически, а духовно. Физически ние се раждаме като бебета, след което растем докато станем възрастни хора. По същия начин, ние се раждаме духовно като бебета и се очаква да растем в зрялост, в мярката на Христос.

Има значителна разлика между двете. Физическата зрялост е свързана с времето. Чували ли сте за двегодишно дете, което да е високо 190 см? Трябват поне петнадесет до двадесет години, за да се стигне тази височина. За разлика от това, духовното израстване не е свързано с времето. Среца ли сте вярващи, които са само на една годинка в Христос, но са по-зрели от други, които са спасени от двадесет години?

Според Евреи 5:14, индикатор за зрелостта е когато нашите вътрешни сетива правилно различават кое е наистина добро и кое - зло.

Важно е да се отбележи, че сърцето ни има пет сетива, точно както мялото ни. Този факт е очевиден в цялото Писание. **Вкусете и вижте, че Господ е благ** (Псалм 34:8, NLT). Само в този стих има описани две сетива.

Веднъж Исус обяви на народа: **Всеки, който има уши да слуша, трябва да слуша и разбира** (Матей 11:15, NLT)! Всеки в събранието Му можеше да чува физически, но Исус говореше за вътрешните им уши.

Павел цитира Божието изявление към Израел: **Не се докосвайте до нечисто и аз ще ви приема** (2 Коринтяни 6:17, NLT). Същият апостол пише, че Бог **чрез нас разпръсква аромата на Неговото познание навсякъде** (2 Коринтяни 2:14).

Всичките пет сетива са описани в тези четири стиха!

Разпознаване

Как да се пазим от смесване на доброто и злото, особено в дни, когато има толкова много измама? Как да не попадаме в същия капан, в който Ева попадна, когато помисли, че злото беше добро, желателно и мъдро? Отговорът е: чрез разпознаване. Как да го развием? Като имаме абстрактен страх от Бога.

Пророк Малахия предсказва, че в по-късните времена ще има две групи от вярващи - онези, които се боят от Бога, и другите, които не го правят. В разгара на трудните времена, онези, на които им липсва страхопочитание, се оплакват, сравняват се и роптаят. Не им харесва да служат на Бога и да преживяват опозиция, гонения и трудности в същото време докато нечестивите, които нямат никакво взаимоотношение с Бога, просперират.

Онези, които се боят от Бога, минават през същите трудности, но правят нещо различно. Те говорят за Божиата благост. Те се борят с негодите, вярвайки в това, което Бог казва за техните трудни обстоятелства. Те са по-загрижени за Божиите желания, планове и царство, отколкото за своя временен дискомфорт. Те знаят и са установени в Неговата вярност. Тяхната нагласа е следната:

Въпреки че черешовите дървета не цъфтят и ягодите не узряват, ябълките са проядени от червеи и житата закърнели, макар и да няма овце в кошарата и оборите за

добитък да са празни, аз пак ще пея радостно хваление към Бога. Аз ще правя салта от радост на моя Спасител - Бога. Залагайки на Божието управление да надделея, аз се укрепявам в сърцето си и придобивам сила. Тичам като елен. Имам чувството, че съм цар на планината! (Авакум 3:17-19, The Message).

Бог заявява чрез пророк Малахия, че ще ги направи Свое специално съкровище. (Спомнете си как Павел говори за **съдове за почетна употреба** във 2 Тимотей 2:21, CEV). Малахия пророкува, че една от най-възхитителните ползи за онези, които се боят от Бога, ще бъде: **Ти отново ще различаваш между праведен и нечестив** (Малахия 3:18). С други думи, тези вярващи няма да бъркат това, което не е добро, с доброто.

В предишната глава идентифицирахме параметрите на Божието доброта: изобилие отвъд това, за което дори можем да се молим или мислим. За някои хора изобилието може да доведе до падение, а за други то може да бъде чудесна възможност. Ако изобилието е целта ви, вие със сигурност ще попаднете в същия капан като Ева, Каин, Валаам, Корей, Саул, Геезий, Юда, Александър, Лаодикийската църква и безброй други. Ако обаче да угаждате на Бог е вашата основна цел, ще имате способността да разпознавате кое е добро и кое е зло - с такъв капацитет правилно ще управлявате вашето изобилие.

Ключът се намира в разпознаването, а степенята на способността ни да разпознаваме добро и зло е пропорционална на нашия страх от Бога. Позволете ми да повтора: колкото повече се страхуваме от Бога, толкова повече сме в състояние да разпознаваме доброто и злото. В началото на царуването си Соломон извика: **Дай на слугата Си разумно сърце... за да разпознавам между добро и зло** (3 Царе 3:9).

Мъдростта, с която Соломон управляваше, беше изумителна. През годините, когато следваше Бога, той написа: **Ако извикаш за разпознаване... ако го потърсиш като сребро и го подириш като скрити съкровища; тогава ще разбереш страха от Господа** (Притчи 2:3-5).

Но след като загуби страха си от Бога, Соломон беше объркан и повече не можеше да направи разликата между добро и зло. За него всичко беше се превърнало в „суета“ и „гонене на вятъра“. Цялата книга Екклесиаст е картина на обърквания и в недоумение човек, който беше загубил страха си от Бога и, следователно, своята пронизателност. Той беше в едно жалко състояние на ума. През годините, сърцето ми е било съкрушавано поради много лидери и вярващи, които по подобен начин са изгубвали страха си от Господ и се са поддавали на измамата, поради липса на разпознаване.

Както казахме по-рано, страхопочитанието ни мотивира да си сътрудничим с Божията благодат и да очистим себе си от примесите. Интересното е, че нашието разпознаване зависи от благочестивия ни живот. Така че, още веднъж, ние гледаме на светостта като на структурата, която крепи нашите решения в живота, независимо дали те включват кариера, взаимоотношения, финанси, социални възможности или който и да е друг аспект на живота ни.

Нашият копнеж първо и преди всичко трябва да бъде да се боим от Бога. Ако това е нашият приоритет, изобилието няма да ни подмами. Казва ни се: **Този, който се уповава на богатството си, ще падне** (Притчи 11:28). И все пак в същата книга четем: **Аз съм разум... богатство и слава са с мене** (Притчи 8:14,16), и отново **чрез смирението и страха от Господа идва богатство** (Притчи 22:4). Истинските богатства са ресурсите, които ви позволяват да изпълните това, което Бог ви е определил да извършите на тази земя и това винаги включва да повлияете на останалите хора. Така се гради Царството на Бога.

Актуален въпрос, който трябва честно да си задаваме всяка сутрин, е: „Мотивиран ли съм днес от страха от Господа, или от това да придобия богатство?“ Ако вашата главна цел е страхопочитанието, тя ще ви предпази от измамата да се въвлечате в зли практики, за да придобиете добри неща.

Позволете ми да изясня: ресурсите, богатствата, имотите и изобилието са добри неща. Но ако те са вашата цел, ще ви липсва разпознаването да разберете дали методите на придобиването

им, които използвате, също са добри. Една библийска история ще ни помогне да разберем как работи това.

Време за получаване ли е?

В Израел беше обичайно да се дава принос или подарък на пророка. Като млад мъж, бъдещият цар Саул и слугата му търсеха загубените от баща му магарета. След изморителен период от време, слугата препоръча на Саул да отидат до близкия град, за да видят дали пророк на име Самуил, който живееше там, можеше да им помогне да намерят магаретата. Незабавната реакция на Саул беше: **Ако отидем, какво можем да му дадем? Нямаме повече хляб в чувалите. Нямаме никакъв подарък, който да дадем на святия човек. Имаме ли нещо друго?** (1 Царе 9:7, Посланието). Това беше типично поведение, когато се отиваше при някой пророк.

Нека отидем в различен период от време в Израел. Един офицер от сирийската армия на име Нееман отиде до къщата на пророк Елисей. Той беше получил указания от пророка, които, след като изпълни, беше напълно изцелен от проказата си. Той се върна при Елисей, за да му благодари и да му даде подарък. Пророкът отговори: **Заклевам се в живота на Господа, на Когото служба, че не искам да приема** (4 Царе 5:16). Нееман го принуждаваше да приеме подаръка, но Елисей отново отказа.

Личният помощник на Елисей, Гезий, стана свидетел на цялата среща. Той гледаше шокиран как Нееман си тръгна, без да даде обичайния подарък. Когато Елисей се прибра в къщата, Гезий догони Нееман. Нееман го видя и накара керванът да спре, за да попита Гезий дали всичко е наред. Гезий го увери, че всичко беше наред, но след това го излъга, като каза, че при Елисей се е появила внезапна нужда. Думите му бяха: **Ето, тъкмо сега дойдоха при мен от хълмистата земя на Ефрем двама младежи от пророческите ученици; дай им, моля, един талант сребро и грехи за премяна** (4 Царе 5:22, NLT).

Нееман отговори, като даде на Гезий два пъти повече, отколкото той беше поискал. Те се разделиха, а Гезий се върна и тайно скри даровете сред собствените си вещи.

Гезий се върна при Елисей и застана пред него. Елисей го попита къде е бил. Той излъга, като настояваше, че не е ходил никъде. Тогава Елисей се произнесе:

Не отиде ли сърцето ми с тебе, когато човекът се върна от колесницата си, за да те посрещне? Време ли е да приемеш пари и грехи, маслини и лозя, овце и говеда, слуги и слугини? Затова Неемановата проказа ще се залепи за теб и за рода ти до века. И Гезий си тръгна от него прокажен, бял като сняг (2 Царе 5:26-27, NLT).

Това, че на Гезий му липсваше страхопочитание (а следователно и разпознаване), го позиционира да бъде лесно измамен. Той си помисли, че е време да получава, когато не беше време за това. Той вярваше, че дарът беше заслужен, може би си мислеше, че той трябваше да го получи, след като господарят му не го иска. В крайна сметка, както Елисей, той също беше направил жертви и беше предал живота си на Божието дело. Не беше ли Божията воля за тях да благоуспяват? Сега имаше възможността с този богат езичник, който се покланяше на чужди богове. Богатството на грешния не се ли съхранява за праведния? Той заключи, че да не приеме полагащото се заплащане за служението си беше неразумно от страна на Елисей.

Логичното мислене на Гезий оправда използваните от него средства за получаване на това, което той мислеше за справедливо да получи. Липсваше му проникателност и разпознаване и затова той идентифицира злото като добро. И плати ужасна цена за своето непокорство.

Целта оправдава средствата

Има толкова много истории, които бих могъл да споделя, за да илюстрирам факта, че преследването на земното богатство без страх от Господа претъпя лидери и вярващи. Аз съм бил свидетел на това как мнозина плащат скъпа цена, в дългосрочен план. Предварително възможността изглежда примамлива, разумна и добра. В ранните етапи се оказва, че усилията им са благословени и успехът е точно „загъгла“. Изведнъж нещата се променят към по-зле и дългосрочните последици са ужасни. Виждам съм бракове да бъдат унищожени, служения да бъдат изгубени, предприемачества да се провалят, финансова разруха да идва на мястото на просперитета, здравословни проблеми да се появяват, взаимоотношения да бъдат разтурени - и всичко това придружено от загубата на личната неприкосновеност и доверието на хората, които обичаме.

Бизнесмени са споделяли много неприятни преживявания в работата си с други християни. Те са ставали свидетели на egoизъм, лъжи, кражби, завист, измами и присвоявания. Защо се случва всичко това? Простичкото обяснение: целта, която изглежда добра, оправдава компромисите и средствата, за да стигнем до там. Мислим си: „Божията воля за мен е да успея, имам ресурси и да се наслаждавам на влияние.“ Но хората рядко използват Божието слово като филтър при проучването на самото пътуествие. Често правенето на компромис изглежда като единствения възможен начин. „Ще изпуснем офертата, ако не действаме веднага. Ще пропуснем чудесна възможност или благословение“. Изисква се зрял характер да чакаме Божието снабдяване.

Сатана предложи на Исус да направи компромис още в началото на Своето служение. Той изкуши Исус, като Му предложи безболезнен път към възстановяване на царствата на този свят - това, за което Исус беше дошъл така или иначе - ако само се поклонеше на Сатана. За човешката страна на Исус това вероятно звучеше като атрактивна оферта. Ако приемеше предложението на Сатана, Той щеше да задвижи Своето служение бързо и

да избегне огромно количество трудности и страдания. Всичко, което Той трябваше да направи, бе да се поклони на Сатана.

Колко често Сатана предлага да изпълни онова, което Бог е поставил в сърцето ни, но за да го получим, ще трябва да направим компромис с целостта, характера и послушанието? Поклонението не е просто бавна песен с поучителен текст. Поклонението се изразява чрез нашето покорство. Ние можем да пеем бавни песни в църквата, но нашият начин на живот, който говори много по-силно от песните ни, всъщност се покланя на тъмнината.

По-рано споделих, че повечето автори обясняват първичния смисъл на всяка непозната дума при първата ѝ поява в книгите си. Ако се вгледаме в първия път, когато думата „поклонение“ се появява в Библията, ще получим истинско разбиране за нейното значение. Тя е използвана първоначално, когато Бог каза на Авраам да принесе в жертва най-важния човек в живота си, без да му даде обяснение защо.

След като Авраам пътува в продължение на три дни със сина си Исаак, в подножието на хълма Мория, той каза на слугите си: **Стойте тук с магарето; момчетоу аз ще отида по-нататък и ще се поклоним** (Битие 22:5). Той не се качваше на планината, за да пее някаква бавна, мелодична песен на Бога; Авраам се качваше в покорство към Бога, за да принесе в жертва най-ценното си „притежание“. Неговото поклонение се определяше от неговото послушание.

Може ли това да е причината, поради която Бог каза на Своите хора: **Отмахнете от Мене шума на песните си на хваление, защото не искам да слушам свиренето на псалтирите ви. Вместо това нека правосъдието ви да тече като вода и правдата - като поток, който не пресъхва** (Амос 5:23-24, NLT). Обичам изречението: безкрайна река от праведен живот. Това е, което аз наричам непоколебимо послушание.

Начинът на живот на хората в дните на Амос не беше в съответствие с Божието слово, но те все още пишеха, събираха се и пееха нови песни на поклонение. Истинското поклонение се разкрива чрез това на Кого се покоряваме, а не на Кого пеем.

Да изберем доброто пред Бога

Позволете ми да споделя как веднъж попаднах в примамлив капан и трябваше да направя компромис с моето покорство. Нашето служение беше все още в съвсем начален стадий. Бяхме го стартирали около две години преди това. То се състоеше само от пътуването ми до малки църкви с членска маса от сто души или по-малко. Транспортното ни средство беше нашата *Хонда Сивик*, с две бебета на задната седалка. Едвам събирахме целия багаж и две кутии с аудиокасети, които предгоставяхме на разположение на хората на нашите събрания.

Както споменах по-рано, Бог говори на сърцето ми една сутрин да започна да пиша. Аз се забавих с изпълнението на това поръчение поради две причини. Първо, както казах по-рано, творческото писане беше един от най-трудните ми предмети в гимназията; и, второ, кой би искал да издаде книга от неизвестен автор? Накрая, все пак, аз се подчиних и започнах да пиша.

Отне ми около година и много часове упорита работа, за да успея да завърша първата книга. След това се свързах с две издателства и им представих ръкописа, който бях озаглавил *Победа в пустинята*. Единият от издателите каза, че книгата била „твърде проповедническа“. Другият не отговори изобщо. Бях обезсърчен. Двамата с Лиза се задоволихме с единствената друга възможна опция: самостоятелно публикуване. Събрахме пари, за да отпечатаме няколко хиляди копия и ги продавахме в малките църкви, които посещавахме. Хората, които прочетоха книгата, я харесаха, така че аз написах втора книга през следващата година. Отново няхахме друг избор, освен да публикуваме самостоятелно.

Няколко месеца след като втората книга излезе от печат, един редактор, работещ за национален издател, звънна в нашия офис. След като се представи, той нетърпеливо сподели причината за своето обаждане: „Джон, някой ни даде една твоя книга: *Победа в пустинята*. Нашата издателска къща вярва в твоето послание и искаме да ти помогнем да я разпространиш сред по-големи мно-

жества.“ Говорихме в продължение на няколко минути. Той описа различните начини, по които те ще продават книгата и се хвалеше с техния маркетингов и публицитичен екип. Изглеждаше твърде хубаво, за да е истина; в крайна сметка книгата щеше да бъде на разположение в цялата страна.

Въпреки това, след като приключих разговора с редактора, аз се почувствах неспокоен. Разговорът не пасваше в духа ми. Молих се на следващата сутрин и силно усетих, че Бог ми казваше: „Не приемай тяхната оферта.“

Говорих с Лиза за това. След като обсъдохме въпроса, тя се съгласи с мен и призна, че гори офертата да изглежда добре, тя също има колебание.

По-късно същия ден Лиза ми каза: „Скъпи, нямам добро предчувствие за това, когато се моля.“ В този момент аз бях убеден, че не трябва да приема.

На следващия ден редакторът се обади отново. Въпреки че вече знаех Божията воля по въпроса, аз все пак исках да чуя това, което редакторът имаше да каже. Макар да не го разпознавах в момента, желанието ми да продължа дискусията беше индикация за проблем. Защо покорството към това, което бях усетил и чул, не беше достатъчно за мен? Защо трябваше да слушам повече за причините да публикувам книгата чрез това издателство? Дали не подхранвах погрешното желание в сърцето си? Дали егото ми не се наслаждаваше, когато го галеха?

Редакторът огнено сподели възмущението на компанията му да разпространи моето послание. Той настоя, че посланието ми наистина беше необходимо и че беше слово от Бог за нашата нация. Тяхната компания работила с всички топ дистрибутори и можела да разпространи нашата книга във всяка християнска книжарница, както и в много от светските книжарници, в национален мащаб. Той цитира истории на групи неизвестни автори, издадени при тях и как посланията им сега бяха разпространени из цяла Америка. Тези хора бяха станали популярни конферентни говорители. Той твърдеше, че това беше поради влиянието на неговата компания.

Този човек продължаваше да ми се обаждат през ден в продължение на следващите няколко седмици, понеже аз все още не можех да му откажа. Колкото по-дълго слушах, толкова повече ми изглеждаше съвсем логично и смислено да публикувам при тях. Стигнах до положение, в което вече нямаше никаква предпазна мярка в сърцето ми; въпреки това свидетелство на Святия Дух беше смълчано. Бях позволил на ласкателствата и човешката логика да смълчат Божието водителство по въпроса. Простичко казано, моето разпознаване беше унищожено.

Изход 23:8 гласи: **Подкупът заслепява разпознаващите.** Ласкателството е форма на подкуп и то ме заслепи. Избирах възможността и изобилието, пред страха от Господа.

Въпреки че жена ми категорично ме предупреждаваше да не го правя, ние подписахме договора и веднага наизскочиха всякакви различни проблеми.

По това време Лиза и аз бяхме женени единадесет години. Периодично тя правеше коментари към мен като: „Ти като че ли никога не се разболяваш!“ Това е вярно. Аз рядко прихващах някой вирус и ако се случеше, всичко приключваше в рамките на двадесет и четири часа. Но от деня, в който подписахме този договор, болестите ме нападнаха и не можех да се отърся от тях.

Започна се с грип - повърнах за втори път в целия си живот дотогава. След това прихванах някакъв вирус. С Лиза бяхме извън града, празнувайки своята годишнина от сватбата, а аз се борих с висока температура през цялото време. Треската продължи и през следващата седмица. Проповядах в една църква и веднага след всяко събрание трябваше да се втурвам обратно към хотелската си стая, където треперех под завивките.

Треската продължи и третата седмица, на което направо не можехме да повярваме. Никога преди не бях се борил с болест по този начин. Един много силен антибиотик накрая се справи с нея, но седмица след приключване на лекарството хванах тежка настинка. Бях нещастен, с възпалено гърло, главата ми тежеше; налице бяха и всички останали досадни симптоми. Болестта се проточи още и още.

По-малко от две седмици, след като се възстанових от простудата, ударих коляното си. Контузията беше толкова тежка, че носих шина и куцуках с патерици в продължение на няколко седмици. И ако това не е достатъчно, веднага след това ме удари друг вирус. Този цикъл на болест и контузия продължи повече от три месеца. Лиза беше напълно здрава през цялото време.

Докато всичко това се случваше, ние имахме огромни битки с издателя. Изглеждаше, че не можем да се споразумеем за нищо. Взаимоотношението ни беше под огромно напрежение и нямаше абсолютно никаква благодат в процеса.

Ако всичко това не е достатъчно, натъкнахме се на всякакви други проблеми, които изглеждаха невъзможни за решаване. Животът беше много труден през тези три месеца. Дали Давид не написа следното точно по тази причина: **Заблудих се и бях ударен, но сега пазя Твоето слово** (Псалм 119:67).

Бог беше милостив в цялата ситуация, позволявайки ми да видя своето безумие. Бях поставил успеха на служението си пред послушанието към Него. Признах грешката си пред Бога и съпругата си. Бог ми прости и ме очисти. Неговата милост е толкова невероятна!

Въпреки това, все още бях в капан. Имахме нужда от чудо, за да се измъкнем от договора с този издател. Лиза и аз се хванахме за ръце и се молихме за Божията намеса.

В рамките на две седмици издателят ни писа и каза, че анулира договора ни. Олекна ми, но платихме и висока цена: цялото изпитание ни струваше над \$4000. Това беше огромна сума за току-що стартиращо служение - фактически, тя се равняваше на почти половината от бюджета ни за цял месец.

Божествената възможност

След няколко месеца един мой приятел, който се казва Скот, ме покани на обяд, като каза: „Джон, искам да се срещнеш с един мой приятел.“ Аз се съгласих.

В ресторанта Скот ме запозна със своя приятел, който също се казваше Джон. Оказа се, че той е управител в много известна издателска къща. След обичайния разговор, свързан със запознаването ни, по време на обяда Джон ме попита върху какво проповядвам понастоящем. Не мисля, че успях да хапна друга хапка след неговия въпрос.

Започнах да споделям относно обидата. Говорих разпалено със Скот и Джон в продължение на 15 минути.

В един момент Джон ме прекъсна и каза: „Искам да знаеш, че не можем да публикуваме това послание, понеже публикуваме само около двадесет и четири книги годишно. Всичките са на световноизвестни автори или пастори.“

Аз отговорих: „Но аз не Ви моля да публикувате моето послание. Аз просто Ви отговарям на въпроса за какво проповядвам напоследък.“

Той каза: „Разбира се. Моля, продължете.“

Аз продължих да споделям в продължение на още 5 или 10 минути относно капана на това да се съблазняваме и обиждаме.

След като приключих Джон ме попита: „Имаш ли някакъв ръкопис на това послание?“

Аз бях изненадан и казах: „Нали ми казахте, че не смятате да ме публикувате?“

Той отговори: „Това послание трябва да излезе и аз искам да го дам на нашия собственик.“

Издателската компания одобри посланието и книгата беше озаглавена *Примамката на Сатана*. С времето тя стана интернационален бестселър. В момента, когато пиша тази книга, *Примамката на Сатана* е с продадени над милион копия и е преведена на над 60 езика.

Никога няма да забравя деня, в който този втори издател ми се обади и каза, че определено искат ръкописа и ще сключат договор с мен веднага. Затворих телефона, помолех се и чух Бог ясно да проговаря на сърцето ми: „Предимната издателска къща беше твоя идея. Тази издателска къща е Моя идея.“

Това преживяване ясно илюстрира разликата между доброто и Божието. Както се случва много често, възможността за

доброто дойде първа. След това дойде Божията възможност. Същото се случва с Авраам и Сара: Исмаил дойде първи, а Исаак - след това.

Доказателството за божествения страх

Кое ме накара да взема неправилно решение относно първия издател? Честният отговор е, че фокусът ми тогава беше върху изобилието - исках да успея да разпространя посланието до масите, вместо да имам страх от Бога. Това отвори врата към логическо мислене и желанието ми да успея заглуши това, което Бог ясно говореше на сърцето ми.

Покорството е външното свидетелство за истинския страх от Господа. Когато се страхуваме от Бога ние ще:

- Му се покоряваме моментално;
- Му се покоряваме дори и да не виждаме смисъл в това;
- Му се покоряваме дори и да боли;
- Му се покоряваме дори да не виждаме ползата от това;
- Му се покоряваме изцяло.

Ако изследваме живота на Авраам, ще видим, че той изпълни всички тези критерии. Нека погледнем отново неговото велико изпитание.

Една нощ Бог инструктира Авраам да принесе в жертва своя син Исаак. Правилно ли чуваше Авраам? Да не би това да беше лош сън? Сигурно си помисли: „Няма начин! Как може толкова нещо? Та аз обичам моя син много. Не мога да принеса Исаак в жертва. Бог ми обеща, че цели нации и царе ще произлязат от него. Как ще се изпълни това обещание, ако го убия?“

Представяте ли си Авраам да вика към Бога: „Какво? Господи, как можеш да ме караш да правя подобно нещо? Ти ми обеща, че нации ще произлязат от него!“ Нямаше отговор от Бог, единствено тишина.

Със сигурност в Авраам бушуваха всякакви емоции. Сигурен съм, че това не беше добра нощ за него и едва ли е успял изобщо да спи. На колко от нас ни трябват седмици, месеци и дори го-

дини да размишляваме върху подобна заповед и, в крайна сметка, да убедим себе си, че в нея няма никакъв смисъл и следователно едва ли е от Бога?

Но Авраам беше различен. Четем в Библията: **Рано на следващата сутрин Авраам стана и оседла магарето си** (Битие 22:3). Той се покори моментално.

Някога били ли сте около човек, който с насмешка казва нещо от сорта на: „Бог ми говори за това в продължение на няколко месеца вече“? Жалко е, като се замислим за това, понеже такъв човек всъщност се хвали с липсата си на божествен страх.

Бог инструктира Авраам да пожертва най-великото обещание в живота си - това, за което беше чакал двадесет и пет години и то без да му дава обяснение. Нямаше никакъв логичен смисъл в това Авраам да принася Исаак в жертва, но въпреки това той се покори на Бог.

Самата мисъл да пожертва малкия си син болеше много. Вътрешната болка продължаваше да тормози Авраам през целите три дни на пътуването. В началото, веднага щом той чу Божия глас, беше малко по-лесно, но с всеки изминал ден на мълчание от Божия страна болката нарастваше. Битката достигна своя пик, когато Авраам и възлюбеният му син съградиха олтара. Дори тогава Авраам се покори.

Всеомогъщият не каза на Авраам предварително, че ако той се покори, Бог ще му осигури друга жертва на мястото на сина му. За разлика от вас и мен, Авраам нямаше книгата Битие, която да прочете, така че той не знаеше какво щеше да се случи. Той не виждаше никаква полза в тази заповед, но въпреки това се покори.

Различно ли е днес? Толкова много хора се нуждаят първо да видят ползата от това да се покорят на Бога, преди всъщност да го направят. Като учители, много често ние оформяме посланията си по такъв начин, че те да разкриват личните ползи от това да се покоряваме на Бога. Като автори, дори ако заглавието или подзаглавието на книгите ни не включват личната полза за читателя, книгите изобщо няма да се продават.

И накрая, Авраам извървя цялото разстояние: изкачи се на планината, съгради олтара, върза Исаак върху него и беше готов

да пониже с нож собствения си възлюбен син. Покорството му беше пълно.

Докаато ножът летеше към Исаак, изненадващо се появи ангел, който извика на Авраам: **Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му направиш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мен и сина си, единствения си син.**

Откъде ангелът знаеше, че Авраам се страхува от Бога? Понеже той се покори моментално, въпреки че все още не разбираше смисъла, въпреки че все още беше болезнено, въпреки че нямаше обещана полза от това - той извървя цялото разстояние докрай. Той беше много богат човек, но най-ценното му притежание беше синът му. Богатството не беше фокусът на Авраам. Приоритетът му беше да се покори на Бога.

Божественият страх ни помага да се справим с изобилието, ресурсите и богатството по един здравословен начин. Писанието има предвид точно това, когато казва: **Благословението Господно обогатява; и трудът на човека няма да прибави нищо.**

Глупавият подход

Ако сравним ученика на Исус - Юда, и Авраам, ще видим огромна разлика. Юда удобно игнорираше истината всеки път, когато му беше изгодно. Той крадеше пари от съкровищницата на служението, беше измамник, предаде своя лидер, не го беше грижа за бедните и беше лицемер (вж. Матей 26:25, 49 и Йоан 12:6 и 13:2). Неговата преценка беше замъглена. Понеже нямаше божествен страх, той не можеше да разпознава между доброто и злото, между правилното и неправилното.

Веднъж една богата жена изля цял съд със скъпо миро върху Исус. Юда започна да негодува и да говори за нейното глупаво поведение. **Защо не се продаде това миро за триста динария, за да се раздадат на сиромасите?** (Йоан 12:5). Неговият коментар беше логичен и убедителен и дори повлия на останалите ученици. Те също започнаха да осъждат действията на жената.

Исус коригира влиянието на Юда, като каза: **Оставете я. Защо ѝ досаждаме? Тя извърши добро дело за Мене... Истина ви казвам: Където и да се проповядва Благовестието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и за това, което тя направи** (Марк 14:6,9). Исус идентифицира нейното действие като добро и трайно във времето, докато Юда го осъди като лошо и преминаващо. Неговото разпознаване беше изкривено. То не беше синхронизирано с Божието сърце.

Погледнете следващия стих:

Тогава Юда Искариотски, онзи, който беше един от дванадесетте, отиде при главните свещеници, за да им Го предаде (Марк 14:10).

Това беше времето, когато чашата преля. На Юда му омръзна и той не искаше да има нищо общо с лидерската стратегия на Исус. Той беше следвал човека от Галилея, очаквайки от него да установи наново престола на Давид. Според пророк Исаия, Месията трябваше да управлява вечно. След 3 години служение, какво още чакаше Исус? Ако Той установеше Царството Си, тогава Юда, като един от главните му лидери и ковчезник, можеше също да получи почетно място и да притежава богатство и власт.

Вероятно Юда си мислеше: „Защо да не забързам процеса? Не мога да чакам повече. Искан своето място на власт, влияние и богатство. Достатъчно време ми се подиграваха и ме гониха религиозните водачи. Не искам повече да ме смятат за приятел на този лунатик. Ако Го предам на властта сега, вероятно Той ще разкрие силата Си и ще установи Царството Си и аз ще бъда известен.“

Разбира се, може да поставите под съмнение моето тълкуване на мотивите на Юда, но аз мисля, че са били нещо подобно. Той постоянно виждаше силата на Исус, когато Господ изцеляваше болните, заповядваше на бурите да стихнат, възкресяваше мъртвите, прокле смокиновото дърво, отваряше очите на слепите и ушите на глухите, както и вършеше много други чудеса.

Също така, Юда често чуваше Исус да говори за Царството. Петър и останалите също изповядваха - и дори превъзнасяха Исус - като Месията. Величието на Исус беше пред Юда през цялото време.

Но, когато Исус беше осъден на смърт, Юда осъзна, че бъркаше в мисленето си. Той започна да съжалева за стореното, след което отиде и се обеси. Планът му на действие не успя да постигне това, което той искаше.

Тези двама мъже - Авраам и Юда - ясно илюстрират разликата между хората, които се боят от Бога и онези, които не го правят. Единият от тях имаше разпознаване, докато другият живееше в заблуда. Техните лични избори бяха отражение на това, което беше в сърцето им. Начинът, по който тези двама мъже живяха и приключиха живота си, беше напълно различен. И двамата станаха известни; и двамата ще бъдат помнени, но с различни неща.

Ние всички ще бъдем запомнени, няма съмнение в това, понеже сме вечни същества. Въпросът, който трябва да си зададем, е: Как искаме да бъдем запомнени? Вашият страх от Бог ще определи отговора на този въпрос.

Това е краят на цялото слово

Имаме нужда от чисто сърце, така че преценката ни да бъде здрава, а не замъглена. Тогава, когато дойде време да определим дали някое начинание е върхновено от Бога или просто изглежда като преходно добро, ние няма да бъдем подведени. Ще направим правилния и добър избор относно нашия брачен партньор, относно хората, с които работим, относно близките си, относно приятелите си, относно кариерата си, относно възможностите, инвестициите, начина, по който отглеждаме децата си, относно църквите, в които служим, относно образованието, което имаме и много други избори, пред които сме изправени в живота си.

Когато цар Соломон остаря, в края на живота си, след като беше преживял велика слава и едновременно с това - велика гду-

пост - той извика: **Нека чуем края на цялото слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека. Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло** (Екклесиаст 12:13-14).

Цар Соломон беше поизгубил разсъдка си, разпознаването си и вече не можеше да разграничава между това, което беше истински добро и това, което не беше. Бог ни дава да видим неговата загуба на разпознаване в книгата Екклесиаст. Но добрата новина е, че можем да видим и как Соломон си връща здравия разум. Той осъзна, че няма нищо по важно в живота, отколкото да поддържа страха от Господа. Според неговите собствени думи: **това е краят на цялото слово.**

И така, приятели, ако желаете да виждате нещата по начина, по който Бог ги вижда; да схващате и да познавате мъдростта в най-висшата ѝ форма, изберете страха от Господа. Никога няма да съжалявате за това си решение.

ГОЛЯМАТА КАРТИНА

**Както Ти си Ме пратил към света,
така и Аз изпращам тях в света**
(Йоан 17:18).

Предназначеният край на човека не е нито
щастие, нито здравето, а светостта.
Освалд Чеймбърс

Нека да се върнем назад и погледнем общата картина. Бог ни обича много. Той иска само най-доброто за нас. Всичко, което идва от Бога, е добро, но не всичко добро е от Бога. Следователно, има добро, което ни пречи да получим най-доброто. Ние всички желаем най-доброто, но пътят, който води до него, не винаги е очевиден; имаме нужда от проникателност, за да го разпознаем.

В нашето пътуване на земята, има един, освен Бог, с когото трябва да се справим - нашият противник, Сатана. Той желае да ни нарани, с главната идея да разбие сърцето на Този, Който ни обича. Писанието заявява, че нашият враг **се преправя на светъл ангел**. След това четем: **Неговите служители се преправят на служители на правдата** (2 Коринтяни 11:14-15, NLT).

Съществуват множество възможности за избор и пътища, които изглеждат добри, но крайният им резултат е мъка, тъга, загуба и смърт (вж. Притчи 14:12). Помислете: нашият враг, служителите му и неговите пътища - всички, които, в крайна сметка, се опитват да ни унищожат - всички са маскирани като добри. Писанието не казва, че те могат да бъдат маскирани, а по-скоро, че са маскирани. Така че не пропускайте следното: обикновено

това, което е най-опасно за нас, няма да се появи като явно зло. А ще се маскира като добро.

В ранните години на християнството, нашият против-ник целеше да унищожи Църквата. Вярващите бяха гонени, измъчвани и екзекутирани. Но колкото повече нашият враг се опитваше да унищожи Божия народ, толкова по-силна ставаше Църквата. Тъй като Сатана не е глупав, а в действителност е госта хитър, той заключи, че начинът да унищожи Божия народ ще бъде като им предложи добър живот, извън Божията мъдрост. Това е по същество същата стратегия, която той използва в Едемската градина.

Сега, след много векове на фини тактически маневри, може би по-добре разбираме ефективността на Сатана, понеже се намираме на място, на което сме презърнали различни вариации на истината - такива, които изглеждат добре и удобно - на мястото на действителната истина. Ние неем за добротата на Исус и Неговата роля като Спасител (които неща са катего-рична истина), но омаловажаваме стойността, силата и степенята на Неговото господство и влиянието Му в нашия живот. Презърнали сме суверенитета на Бога и нашата позиция на праведно стое-не пред Него, но сме пропуснали отговорността си да вярваме и да се покоряваме на Неговите заповеди в преследването ни на светостта. Благодарение на „добрите“ доктрини, които сме създали, чистотата на победението ни и начинът ни на живот са почти неприложими.

В християнското си ходене, много вярващи са ре-шили по-скоро да поддържат, отколкото да умножават - едвам-едвам да кретат, вместо да преживеят изобилие. Общо взето, ние сме формулирали теология въз основа на нашите собствени размисления и сме я подкрепили с изолирани части от Писанието, вместо да възприемем пълния съвет на Божието слово като най-висша инстанция за това какво Небето възнамеря-ва за нашия живот.

Тази тенденция може и трябва да бъде разчупена. Време е отно-во да се вкопаем в Писанието и искрено да поискаме от Святия Дух водителство, за да познаем истината. Повече не трябва да напасваме Писанието спрямо това, което вече вярваме, а да

отидем пред Бог с искрен и отворен ум и сърце и да вярваме в това, което четем, молейки Божия Дух да разкрие и премахне предубежденията и предположенията.

Към църковните лидери: Призовавам ви да поучавате цялата Божия воля. Уверете се, че вашият главен мотив е да нахраните овцете с истината и да достигнете изгубените с пълното библейско послание за спасение вместо да се стремите да придобиете. Ако основната ви цел е да придобиете последователи, които да посетят отново църквата ви следващата седмица, поискайте от Святия Дух да ви прости и да пренасочи главната ви стратегия към пастируване на стадото, което Бог ви е поверил, с истината. Бъдете винаги иновативни, свежи и адекватни в методите си, като в същото време сте постоянни в посланието си.

Към вярващите: Там, където имате влияние - в класната стая, лабораторията, офиса, на полето, в дома или на пазара - със сърце изпълнено с любов, живеете и говорете истината във всичките си взаимоотношения с останалите хора. Нека те да бъдат в страхопочитание и да декларираат, че като виждат вас - виждат Исус. Нека да преживеят Неговото присъствие в живота си. Ако преследвате истинската святост, ще излъчвате Неговото величие.

Ако не живеем според Христовите заповеди, пропускаме Неговото присъствие и Той няма да бъде провъзгласен на света чрез Своята Църква. Честно казано, ние страдаме от това. И дори повече от нас, хората в нашите общности страдат. Първо, откровението за Исус бива спряно, така на изгубените им е отказан контакт с присъствието на Единствения, Който може да ги изпълни. Второ, нашите братя и сестри са изложени на заразно заболяване, наречено „компромис“, което има потенциала да ги отведе далеч от Божието сърце и присъствие.

Исус го каза по следния начин: **Защото заради тях Аз осветявам Себе Си** (Йоан 17:19). Заради хората в Неговото общество Той Самият отдели Себе Си, за да се покорява на Отец. Главният Му мотив за това е разкрит в останалата част от Неговата

декларация: ... за да може и те да бъдате осветени чрез истината.

До Неговото завръщане, ти и аз сме единственият „Исус“, който светът някога ще види.

Нека им покажем истинския Христос, а не някакъв фиктивен, безсилен „Исус“. Нека да не се задоволяваме с нищо по-малко от най-доброто. Нека да презърнат истината и да видим добър резултат и плод от нашето непоколебимо, любящо покорство.

Живейте дълго, преследвайте светостта и успявайте в начинанията си. По този начин ще промените живота и на останалите хора.

А на Онзи, Който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни пред присъствието на Неговата слава с голяма радост, на Бога, нашия Спасител, Който Единствен е мъдър, да бъде слава и величие, власт и управление, сега и завинаги. Амин (Юда 24-25).

**МОЛИТВИ
ДИСКУСИИ
И ВЪПРОСИ**

ПЪРВА СЕДМИЦА

Прочетете от първа до трета глава

Тази седмица съответства на първата видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Ева реши да яде от плода на забраненото дърво, понеже то изглеждаше добро, приятно и желателно. Обяснете тези качества. Какво означава нещо да изглежда добро, да изглежда приятно, да изглежда желателно. По какви отличителни начини може всяко едно от тези три неща да ни отдалечи от това да се покоряваме на Бог?
2. Цялата история в Едемската градина е основана на това едно нещо, което Божият авторитет беше забранил. Какво ни говори това за доверието и човешкото естество? Как бихме могли да се занимаем с нагласата да преследваме точно това, което Бог ни забранява?
3. Книгите, подкастовете, блогите и другите средства, които ни учат относно Бог, са ценни ресурси. Но разбирането на разликата между разкритото и предаденото знание променя ли перспективата ни върху тези неща по някакъв начин? Ако да, как?
4. От историята за богатия млад управник научаваме, че има разлика между това да знаем, че Бог е свързан с доброто, и това да Го признаем като източник на доброто. Как можем да бъдем сигурни, че Бог е източникът на нашата концепция за доброто?
5. Какво вярвате относно достоверността и авторитета на Библията? Прочетете Второ Тимотей 3:16 отново. Има ли някакви празнини между това, което този стих поучава и това, което вие вярвате? Дискутирайте в светлината на това, което научихте тази седмица.

МОЛИТВА

Господ е добър към всеки

(Псалм 145:9).

Историята за плана на Сатана да заблуди Ева в Едемската градина е отрезвяваща за нас. Когато Ева беше заблудена да повярва, че Бог я спираше от нещо, което беше добро за нея, тя не се бореше с някакво разочарование. Тя не страдаше поради някаква загуба, нито се възстановяваше от неправилно отношение спрямо нея. Тя живееше в свършената среда, където се наслаждаваше на пълно снабдяване и комуникация с Бога.

Приемането на Бог като източник на това, което е добро, започва с притежаването на непоклатимо убеждение, че Самият Бог е добър. Това беше достатъчно предизвикателство в Едемската градина. Днес ние се изправяме срещу много повече фактори, които могат да предизвикат нашата вяра в Божията доброта.

За разлика от Ева, вие със сигурност сте се изправяли срещу разочарования, загуби, неправилно гържане спрямо вас, обръкване, липси или болки. Влиянието на тези неща може да не бъде забелязано, когато няма конфликт между това, което искаме и това, което Бог иска от нас. Но когато дойде изкушението, всяко нещо, което е причина за съмнение, започва да шепне в ума ни. Чудим се дали Бог не задържа нещо от нас. Започваме да подозираме, че няма никаква полза от това да вършим нещата по Неговия начин. Но помнете Притчи 14:12: **Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт.** Нищо извън Божията воля за нас няма да ни донесе траен живот, радост, удовлетворение и благословение, без значение колко добре може да изглежда то.

През тази седмица ви пожелавам честно да подходите към вярата си в Божията доброта. Помолете Святия Дух да ви покаже дали гържите някой спомен или начин на мислене, който може да ви накара да спрете да се доверявате или направо да не се покорявате на Бог. След това открийте и декларирайте онези

стихове от Писанията, които разкриват Божията истина за вашата специфична ситуация. Смирено поканете Божия Дух да обнови ума ви чрез Своето слово. Неговата истина ще ви донесе свобода!

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ:

Отдайте благодарение на Господа, понеже Той е добър! Неговата вярна любов издържа вечно (Псалм 107:1).

ПРИЛОЖЕТЕ:

Когато Исус Навин и израилтяните влязоха в Обещаната земя, те трябваше да пресекат река Йордан. Това се случи в сезона на жътвата и реката преливаше. Но Бог се намеси и отсече потока на реката, така че целият Израел да може да премине по сухо. След това Бог каза на Исус Навин да накара хората да изградят паметник от камъни наблизко, така че винаги да могат да си спомнят за това, което Той беше извършил за тях.

Често е по-лесно да се помнят нещата, които са се объркали, отколкото нещата, които Бог е извършил. Затова, тази седмица започнете да издигате паметници на Божията добрина във вашия живот. Купете си тетрадка и си записвайте в нея, използвайте телефона си за писмени или гласови бележки или намерете някакъв друг начин да записвате моментите (малки или големи), когато сте преживявали Божията вяност. Те ще се превърнат в свидетелства, които ще насърчават сърцето ви и ще раздвижват вярата ви, когато трудностите и съмнението се опитват да разрушат вашето убеждение, че Бог е добър.

ВТОРА СЕДМИЦА

Прочетете четвърта и пета глави

Тази седмица съответства на втората видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Дискутирайте разликата между позицията на Исус като Господ и Неговото дело като Спасител. Как може да се сравни това с нещата, които винаги сте чували или вярвали? Има ли нещо във вашето мислене или поведение, което трябва да се промени, за да съответства на библейското поучение за господството?
2. Ако всички ние се преместим да живеем в друга страна днес, влизането ни в нея ще изисква договор, закони и стандарти, които ще трябва да спазваме. По този начин ли сте гледали на взаимоотношенията си с Бога? Ако да, защо и ако не, защо?
3. Представете си, че говорите с някого, който иска да стане християнин на основата на това, което научихме тази седмица. Какво бихте му казали?
4. Прочетете Марк 8:34-35. Както вече разбрахме, желанието ни да се отречем от себе си не е същото като фактически да се отречем от себе си. Обяснете какво може да накара човек да остане на нивото на желанието, вместо да действва върху думите на Исус.
5. Нека отново погледнем Матей 7:21. Исус идентифицира 4 добри черти, които дори хора, които не Го следват истински, примежават: вяра в Неговото поучение, емоционално включване, ангажираност за споделяне на Евангелието и участие в служение. Ние знаем, че Бог не ни призовава да действаме поради осъждане или страх. И така, какъв мислите, че е правилният отклик към това откровение?

МОЛИТВА

Но ние сме граждани на небето, където Господ Исус Христос живее

(Филипяни 3:20).

От перспектива на Новия завет, декларацията „Исус е Господ“ всъщност обобщава цялото християнство. Според Римляни 10:9, разпознаването на господството на Исус е мястото, където започва християнският живот. Но за много от нас „Исус е Господ“ не означава почти нищо. Това може да бъде фраза, която ние казваме, пеем или която използваме в молитва, но в същото време не разбираме, че наричайки Исус - Господ, означава да Го разпознаем като най-висшата власт в живота ни.

Преди да повярваме в Него, ние бяхме граждани на този свят. Нямахме причина да познаваме или да търсим Божията воля за живота си. Но вече не сме граждани на този свят. Ние сме граждани на Божието царство - Небесното царство. Всичко в нашия живот трябва да посреща стандартите на това Царство и да отразява естеството на неговия управник: Господ Исус Христос.

Какво е Неговото естество? За да разберете, изучавайте историята на Исус в Гетсиманската градина, която можете да намерите в Марк 14:32-42. Тази история се случва точно преди Исус да бъде предаден на римляните, за да бъде разпънат на кръста. Обърнете специално внимание на края на 36-и стих, където Исус казва на Своя Отец: **Но нека не бъде Моята, а Твоята воля, Отче.**

Да отиде на кръста беше уникален акт на покорство, но истината е, че няма малки актове на покорство. Когато почитаме Исус като Господ, ние се предаваме на Неговата воля, дори когато компромисът не изглежда като голям проблем, или когато да се покорим изглежда неудобно или непопулярно. Ние казваме: „Искам Твоята воля във всичко, Господи.“

Приели ли сте Исус според тези правила? Или все още има неща в живота ви - може би някой постоянен грях или себична

амбиция, които са с приоритет над това, което Бог ви води да извършите? Няма нужда да се чувствате осъдени или засрамени. Но сега е времето да потърсите един нов начин на живот. Отидете при Бог в молитва и поискайте от Святия Дух да ви помогне истински да почетете Исус като ваши Господ. Когато прекарвате време в Неговото присъствие и Неговото Слово, Той ще ви научи как да живеете като небесни граждани.

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ:

Отдайте себе си изцяло и на пълно работно време в Божия начин за вършене на всичко (Римляни 6:13).

ПРИЛОЖЕТЕ:

По-късно в това обучение ще дискутираме начина, по който Бог ни дава сила да живеем в покорство, без да попадаме в легализъм или срам. Но тази седмица искам да ви насърча да се запитате: „Напълно ли съм се предал на господството на Исус?“ В живота на всеки от нас има области, които сме пренебрегнали. Затова ви предлагам следното: намерете някой, когото обичате и на когото можете да се доверите - близък приятел или лидер, който вярва във вас и ви желае най-доброто. Споделете това, което научихте тази седмица относно принципа на господство и помолете вашите приятели да споделят с вас какво мислят. Дали виждат области на компромис във вашия живот, с които не сте се справили?

Ако вашите приятели имат какво да кажат, слушайте с отворени очи и отворено сърце. След това отидете пред Бог в молитва относно това, което са ви споменали. Помолете Го да ви разкрие истината. Смирението е мощно оръжие срещу заблудата и това простичко упражнение може да доведе до невероятна трансформация.

ТРЕТА СЕДМИЦА

Прочетете шеста и седма глава

Тази седмица съответства на третата видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Всяка добра цел ще се превърне в опасна цел, когато замени нашето желание да познаваме и почитаме Бога. Дискутирайте следните цели. Защо мислите, че те са добри? В контраст на това, как биха могли те да ни изкарат от пътя, ако ги направим свой приоритет?
  - Финансова сигурност
  - Популярност
  - Знаменитост
  - Щедрост
  - Хуманитарни постижения
  - Ефективно служение
2. Представете си, че бяхте с Моисей, когато Бог му предложи да въведе Израел в Обещаната земя, без Той да отиде с тях. В този момент какво бихте си помислили, което би помогнало да вземете решението, взето от Моисей?
3. Кои биха били белезите, разкриващи, че взаимоотношението на човек с Бога е повече свързано с това, което Бог може да даде на човека, отколкото това какъв Бог е? Ако вашето взаимоотношение с Бог е започнало да разкрива същите тези белези, как бихте коригирали курса си?
4. Споделете перспективата си върху това какво означава да бъдем ефективни в достигането на света, без да бъдем приятели на света.
5. Легализмът не е нищо повече от друга форма на светцизна. И така, как мислите, че можем да предпазим нашето взаимоотношение с Бог, без да попадаме в религиозния начин на мислене?

МОЛИТВА

**Ще ми изявиш пътя на живота; пред Твоето
присъствие има пълнота от радост,
отдясно на Тебе - винаги веселие**
(Псалм 16:11).

Едно от най-големите изпитания на вярата е нещо, което изглежда доста примамливо: да минем по „прекия път“.

Моисей се изправи срещу възможността да мине напътно по време на пътуването си из пустинята. Той беше пътувал от Египет до планината Синай с оплакващи се и бунтовни хора, така че перспективата да влезе в Обещаната земя със сигурност го е привличала. Но дали Моисей щеше да каже „да“ на обещанието, за сметка на Божието присъствие?

Хиляди години по-късно Исус също се изправи срещу възможността за „пряк път“ в пустинята. Когато Исус щеше да започва Своето публично служение, Сатана му даде възможност да погине трудностите, които Му предстояха и да стигне директно до мястото на власт над всички народи. Всичко, което Исус трябваше да направи, беше да му се поклони. Дали Исус щеше да направи компромис, за да получи с лекота това, което Бог щеше да Му даде чрез страдание?

Фактът, че Сатана опита тази тактика върху Божия Син, говори много за това колко ефективна може да бъде тя. Ще погледнем тази история отново по-късно в нашето обучение. Важното сега е, че Исус не беше Единственият, Който успешно устоя на плана на Сатана. Моисей прецени възможността да остане в пустинята с Бог или да влезе в Обещаната земя без Него и той избра пустинята. Защо? Той знаеше какво щеше да му липсва иначе.

Бих искал да можете да отговорите с „да“ и с цяло сърце на следния въпрос: „Божие присъствие най-висшата ви цел ли е?“ Но за да може отговорът ви да бъде нещо повече от интеле-

лектуално упражнение първо трябва да можете да отговорите на един друг въпрос: „Знаете ли какво означава човек да бъде в Божието присъствие?“

Приятели, бих искал да се влюбите в присъствието на Бог, така както Моисей го направи. Бих искал да притежавате такъв копнеж за интимност с Него, че никакъв кратък път да не си струва риска. Този вид копнеж идва единствено от преживяване на Божието присъствие от първа ръка.

Яков ни казва: **Приближавайте се към Бога и Той ще се приближава към вас** (Яков 4:8). Да се приближаваме означава да отделим време за молитва, поклонение, четене на Божието слово, не като задължителни за изпълнение задачи, а като начин за преследване на взаимоотношение с личността на Бога. Търсенето на Бог ще ви позиционира да направите правилния избор, когато стигнете до кръстопът.

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ СТИХА:

И ще Ме потърсите и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце (Еремия 29:13).

ПРИЛОЖЕТЕ:

Във всяко едно взаимоотношение, двете страни имат какво да предложат една на друга - неща като насърчение, съвет и практическа помощ. Но здравословните взаимоотношения не са свързани с това, което можем да получим от хората. Те са за хората. Понякога ние забравяме това в нашите взаимоотношения с Бог. Понеже Бог е източникът на всичко, от което се нуждаем, ние често се фокусираме толкова много в това да искаме от Него неща и забравяме, че всъщност трябва да Го опознаем.

Бог иска да отиваме пред Него с нашите молби! Но, ако сте наистина сериозни относно това да направите Неговото присъствие ваша най-висша цел, опитайте се да фокусирате вашето време с Бог тази седмица върху Самия Него. Размиш-

лявайте върху Неговия характер. Разберете какво Му доставя радост. Изберете някоя история от Писанията и размишлявайте върху това какво тя разкрива относно Него. Моля се през това време да откриете неща, които да ви накарат да се влюбите по-дълбоко и по-дълбоко във вашия Творец.

ЧЕТВЪРТА СЕДМИЦА

Прочетете осма и девета глав

Тази седмица съответства на четвъртата видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Няма да е нещо необичайно, ако някой си мисли че умът му е настроен да познава Бог, но по-късно да се окаже, че е бил „изкаран от пътя“ от нещо друго. Как може човек да започне да разпознава на каква честота е настроен наистина умът му?
2. В много съвременни култури хората се ангажират със странни поведение само и само да приличат на, да действат като или да се приближат до важни личности или известни хора, които може никога да не опознаят. За разлика от това, Бог е обещал на онези, които Го търсят, че ще Го открият. Защо мислите, че хората често се съпротивляват на промяната в начина на живот, която ще им помогне да познават Бог, като в същото време са готови да извършат драстични промени, за да опознаят някое човешко същество?
3. Можете ли да се сетите за някои начини, които да гарантират, че търсите Божието присъствие, а не просто добра атмосфера? Предложете идеи, както на лично, така и на общо колективно ниво.
4. Важно е да дискутираме светостта в контекста на взаимоотношенията, понеже светостта, в крайна сметка, говори за това да познаваме Бога. Като упражнение за този принцип, опитайте се да погледнете на познатите ни десет заповеди, които се намират в книгата Изход 20:1-17, в контекста на взаимоотношенията. Какво ни казва всяка една от тези заповеди за Бога? Ето едно невъзможно предизвикателство: опитайте се да мислите за светостта от Божията перспектива. Да, невъзможно е, но все пак, дайте всичко от себе си. Камо знаете какъв Бог е и какво

Той желае за нас, защо би било важно за Неговите хора да бъдат святи - както в позицията, така и в поведението?

МОЛИТВА

Но сега, като се освободихте от греха и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към святост, на която сетнината е вечен живот (Римляни 6:22).

Чаках до този момент в нашето обучение, за да прегледам и темата за светостта, понеже исках да бъда сигурен, че разбирате, че тук не става дума за контрол, вина или придържане към някакъв човешки стандарт. Става дума за взаимоотношения.

Да предположим, че имате член от семейството, когото обичате много, но който постоянно злоупотребява с уважението ви, държи се пагубно за взаимоотношението ви и не може да се различа изобщо на него. Въпреки че обичате този човек, предполагам, че ще ви е много трудно да се наслаждавате на компанията му. Ако такъв човек не иска да се промени, ще трябва да поставите някои здравословни граници във взаимоотношенията си с него. Те вероятно ще включват решението ви да не бъдете около този човек ежедневно.

Както вече дискутирахме миналата седмица, Бог е Личност, Чие то присъствие ние търсим. Но Бог също така е напълно свят. Може да бъде трудно или нездравословно да бъдем около хора с неправилно поведение, но всъщност е напълно невъзможно за някой да бъде в Божието присъствие без да бъде свят. Затова да бъдем святи наистина е много важно.

Прочетете Евреи 12:14 отново: **Търсете... онова освещение, без което никой няма да види Господа.** Думата „търсете“ означава да направим нещо с интензивно усилие, като сме си поставили ясна цел за това. Забележете двата елемента на търсенето: „интензивно усилие“ и „ясна цел“. Нашата цел, както вече установихме, е да бъдем в Божието присъствие. Затова, нека сега да обърнем внимание на усилието при търсенето на свят живот.

Светостта няма нищо общо с легализма или безжизнените религиозни правила. Търсенето на светостта, следователно, ще изисква от всеки един от нас да направи две неща:

1. Да изучава Божието слово. Има много неща, които човешкият разум и общество ще нарекат „добри“, но Бог не ги нарича така. По същия начин, някои ограничения, които звучат като духовни, не се намират в Библията, а просто са наложени от културата и традициите. Писанието е нашият стандарт. Ние трябва да се потопим в него, за да разберем Божието определение за свят живот.
2. Трябва да бъдем внимателни към Божия Дух. Бог никога няма да ви води да направите каквото и да е, което е противно на Неговото слово. В същото време Той ви познава по-добре отколкото всеки друг. Той знае областите, в които вие сте особено уязвими към изкушение, така че Той може да ви даде специфични насоки относно неща, които иска или не иска да вършите.

Насоките, които ще получите от тези два източника, ще ви държат в правия път.

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ:

Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяко бреме и греха, който лесно ни оплита, и с търпение нека тичаме на очертаното пред нас поприще (Евреи 12:1).

ПРИЛОЖЕТЕ:

Павел каза на Коринтската църква: **Бъдете пограждатели на мене, както съм и аз на Христос (1 Коринтяни 11:1).** Има ли някой в живота ви, който очевидно познава Божието слово и слуша Неговия Дух? Поканете ги да седнат заедно с вас за разговор по някое време тази седмица. Попитайте ги за тяхното взаимоотношение с Бога и как те са израснали в разбирането на Библията и разпознаването на Божия глас. Техните прозрения най-вероятно са били изградени през период от много години, така че слушайте внимателно!

ПЕТА СЕДМИЦА

Прочетете от десета до дванадесета глава

Тази седмица съответства на петата видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Според Библията, главната характеристика както на Бог, така и на Неговата Църква, е светостта. Преди да научите това, какво бихте казали, кой е бил определящият атрибут на Бога? А на Църквата? Това, което научихте тази седмица, предизвиква ли някои от разбиранията ви? Вдъхновява ли ви към нови прозрения?
2. Частичната версия на посланието за благодатта я принизява и ограничава до нещо, което просто покрива нашите грешки. Според Новия завет, благодатта наистина опрощава греховете ни, но и ни дава сила да ходим в святост. За някои хора кратката версия на посланието за благодатта може да звучи по-лесна за изпълнение. Обяснете защо ново-заветното послание за благодатта е по-добрата новина.
3. Прочетете Притчи 27:6. Дискутирайте този стих във връзка с идеята, че е по-добре за нас да не проповядваме и получаваме нищо, което звучи негативно.
4. Само защото определено послание има полза за нас, не означава, че то е нещо, което трябва да желаем. Всъщност, срещите с истината често първично причиняват болка и дискомфорт, но след това носят трайна свобода и трансформация. Дайте пример за преживяване, което носи полза, но не е нещо, което трябва да желаем. Какво разкрива това преживяване за начина, по който трябва да се ангажираме с Божието слово?
5. Когато хората говорят за промяна на света, често те си мислят за неща като закони или социални движения. Какво прави личната святост да бъде мощна сила за вдъхновяване на промяна в обществото?

МОЛИТВА

**И така, дете мое, заяквай в благодатта,
която е в Христос Исус**
(2 Тимотей 2:1).

Има ясно разграничение между двете основни послания, които чуваме за благодатта днес. То може да бъде обобщено със следния простицък въпрос: „Искате да се чувствате добре или искате да бъдете добри?“ Под „да бъдете добри“ имам предвид божествено добри.

Това не означава, че като приемем новозаветното послание за благодатта, ние избираме да живеем в мизерия. Напротив, Исус описа Своята мисия сред човечеството по следния начин: **Моята цел е да им дам богат и задоволителен живот** (Йоан 10:10). Трайната радост винаги ще бъде намерена в Христос. По-скоро това е въпрос на съгласуване на нашите приоритети с тези на Небето. Бог никога няма да издигне нашия комфорт над нашето добро или това, което е добро за нас. Въпросът е: Ние ще го направим ли?

Факт е, че ние можем да решим в кое послание за благодатта искаме да вярваме. Ние можем да четем Писанията и да решим да слушаме само нещата, които съответстват на нашия начин на мислене. Можем да отвързваме глава от трудните послания и да слушаме само хората, които ни казват това, което ние искаме да чуваме. Както човека с двамата лекари, за когото говорихме, ние можем да изберем да живеем чрез диагнозата, която ни е по-приятна.

Ако изберем този път, ще се почувстваме по-добре! Но нека обърнем внимание на известните думи на Исус: **Каква ще ви е ползата, ако спечелите целия свят, но изгубите собствената си душа?** (Марк 8:36). И така, да се върнем към нашия въпрос: „Искате ли да се чувствате добре, или искате да бъдете добри?“

Надявам се, че започвате да осъзнавате, че посланието за благодатта като нещо, което ни дава сила, е изключителна новина. Когато вярваме, че благодатта просто покрива грешките ни, ние ще влезем в порочен кръг на постоянно осакатяващ ни грях и ще бъдем атакувани от страх и лъжи. Но ако приемем благодатта, която ни дава сила, ние ще бъдем способни да живеем повече като Исус: свободни, уверени, състрагателни, силни и благословени. Божията благодат не е тежест, която ни дърпа надолу. Апостол Йоан казва:

Защото това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки. Защото всичко, което е родено от Бога, побеждава света; и тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра (1 Йоан 5:3-4).

Ако Бог наистина е добър и ако Той наистина иска най-доброто за нас, няма нужда да се чудим - това, което Той ни заповядва, е най-добрият път за нас! И благодарение на силата на Неговата благодат, която работи в нас, ние откриваме, че Неговите заповеди не са тежки. Това е удивително!

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ:

И Той ми каза: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в нemoц се показва съвършена. И така, с преголяма радост по-добре ще се похваля с нemoщите си, за да почива на мене Христовата сила (2 Коринтяни 12:9).

ПРИЛОЖЕТЕ:

Готови ли сте да забравите това, което може би изглежда по-лесно и по-удобно, за да се наслаждавате на живота по Божия начин? Ако да, изразете това към Бог в молитва:

Господи, благодаря Ти за Твоята благодат, която ми дава сила. Искан да я приема не само като прошка за моите грехове, но и като Твоята сила, която ми дава способност да върша неща, които никога не бих могъл да извърша в собствената си сила. Вярвам, че Ти си добър. Сле-

дователно знам, че каквото Ти ми заповядаш, това е добре за мен. Искан да донеса слава на Теб, Господи! Трансформирай ме да бъда повече и повече като Теб. В името на Исус, амин!

ШЕСТА СЕДМИЦА

Прочетете от тринадесета до шестнадесета глава

Тази седмица съответства на шестата видеосесия

ДИСКУСИИ И ВЪПРОСИ

1. Какво кара хората да очакват по-малко от Бог, от това, на което Той е способен? Ако сте запознати с някои от тези фактори, как вие самите сте ги преодолели?
2. Размишлявайте върху илюстрацията за милиардера и тримата бизнес собственика. Какво мислите е накарало третия предприемач и неговото видение да станат толкова по-обширни от виденията на съперниците му? Представете си нейното отношение относно миналото и бъдещето. Представете си начина, по който тя се е подготвила за срещата с инвеститора. Какво би направила тя, което вие също бихте могли да направите, за да привдигнете очакванията си относно Божия план за вашия живот?
3. На базата на това, което научихте от обучението ни, обяснете как някой с плътски начин на мислене би походил към разпознаването различно, отколкото някой, който е зряло дете на Бога. Какви уникални средства и начини на мислене биха помогнали на християнина да разпознава по-добре?
4. Как страхът от Бога променя начина, по който преживявате трудностите? Какво правят хората, които се страхуват от Господа, когато натискът спрямо тях е голям? В какъв вид победение те не влизат в подобен момент?

Стигайки до края на това обучение, идентифицирайте всички мъдрости и полезни съвети, както индивидуално, така и като група. Какви практики, принципи и ценности ще приложите в ежедневния си живот отсега нататък? Как ще изглеждат те? Направете практични стъпки и действия, така че да може да се придвижите напред със сила.

МОЛИТВА

Наградата за смирението и за страха от Господа е много богатство, почит и задоволителен живот (Притчи 22:4, The Message).

През времето на това обучение разгледахме някои сериозни предмети: господството, светостта, истинското естество на богатството и други. Отговорихте на предизвикателни въпроси относно вашата перспектива и на живота, който сте живели досега. Сега бих искал да придвижа вашето внимание към живота, който можете да живеете.

Погледнете Ефесяни 3:20 от превода *Посланието*:

Нали знаете, че Бог може да направи всичко - много повече от това, което някога сте си представяли, или предполагали, или искали, дори в най-смелите си мечти. Той го прави не като ни размотава насам-натам, а като работи вътре в нас - Неговият Дух - дълбоко и нежно в нас.

Бог не се скъпеше с нищо, за да ни направи Свои Собствени. Той ни изкупи с възможно най-високата цена, когато плати с живота на Своя Син. Няма причина да мислим, че изведнъж Той ще започне да се скъпи сега.

Бог ни е дал всичко, от което имаме нужда, за да се наслаждаваме на Неговото най-добро за нас: на истината на Неговото слово, на водителството на Неговия дух и на силата на Неговата благодат. Стихът от книгата Ефесяни казва: Бог не ни кара насилно да влезем в партньорство с Неговата цел. Той ни кани да използваме вярата, разпознаването и смирението си, за да открияме живота, който е отвъд най-смелите ни мечти.

И така, какво ви задържа? Какво ограничава въображението ви? Какво ви кара да се молите за малки суми, когато неограничени ресурси са достъпни за вас?

Време е да мечтаете заедно с Бог. В кои области очаквате прекалено малко или вярвате прекалено слабо? Кои обещания се страхувате да приемете? Защо? Нека Божията доброта ви върх-

нови. Започнете да се молите за неща, които трудно вярвате, че могат да се изпълнят. Той е обещал да отговори дори повече!

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ ВЪРХУ:

Никой не е чувал за нищо подобно, нито си го е представял - това Бог е приготвил за онези, които Го общават (1 Коринтяни 2:9, The Message).

ПРИЛОЖЕТЕ:

Говорихме за мечтите и ограниченията. Сега нека бъдем малко по-специфични. Посветете известно време тази седмица, за да помечтаете по-нагълбоко. Като начало, вземете лист хартия, или нещо дигитално за записване, и изведете главните области във вашия живот. Списъкът вероятно ще включва:

- взаимоотношение с Бога;
- групи взаимоотношения;
- семейство и брак (настояще или бъдеще);
- финанси;
- кариера;
- местната църква и служение;
- някои специфични дарове или копнежи.

Под всяко заглавие запишете очакванията си за тази специфична област. Трябва да запишете начина, по който мислите за живота си, в сърцето и ума си. Какво наистина очаквате от взаимоотношението си с Бога? Какво е най-доброто бъдеще, което предвиждате за финансите си? За семейството си?

Сега се върнете към списъка и започнете да се молите. Помолете от Святия Дух да ви разкрие Своята перспектива и обещания. В кои области страхът ограничава възгледите ви? Как старите наранявания или разочарования ограничават въображението ви? Кои неща си мислите, че нямат значение за Бога и какво Той казва за тях? Помнете, че вашето видение ще определи вашия капацитет. Бог е премахнал ограниченията от живота ви. Време е и вие да направите същото!

ДОБРО ИЛИ БОГ

Книгата, която държите в момента в ръцете си е част от учебната програма на Джон и Лиза Бивийър, за Добро или Бог. Прочитайки тази книга, както и използвайки допълнителните учебни материали на прибавения CD ROM и които можете да свалите от CloudLibrary.org, ще можете да изследвате подробно всяка част от тази динамична и животопрменяща серия. Ако се потопите в нея, тя ще повлияе на християнското ви ходене и ще ви даде способността да извършите повече неща за Бога.

Пълната учебна програма за Добро или Бог включва следните компоненти:

- Книга за Добро или Бог

Това е единственото хартиено издание от програмата.

Книгата можете да откриете и в PDF формат, в диска.

- DVD с материали за Добро или Бог

Прибавеният диск съдържа всички учебни материали от програмата, в дигитален формат. Няма да можете да използвате диска с домашния си DVD плейър. Но, всички файлове могат да бъдат заредени на вашият таблет, електронен четец, компютър или смартфон.

- Аудио книга за Добро или Бог

Съдържа всички глави от книгата за Добро или Бог, прочетени на вашия език, в MP3 формат.

- Поучителни видео сесии за Добро или Бог

Всички 6 видео поучителни сесии в MP4 формат.

- Поучителни аудио сесии за Добро или Бог

Всички 6 аудио поучителни сесии в MP3 формат.

- Бонус материали

DVD съдържа също и други книги и материали, включително книгите: Историята на брака, Примамката на Самана, Не се отказвай!, Момичета с мечове и Святият Дух

Всички тези материали от програмата са подарък за вас!

Чувствайте се свободни да презаписвате CD ROM материалите, да ги изпращате по Имейл на приятели, да копирате и поставяте текстовете в Уърд документи, да изпращате поученията на хора от църквата си, да ги качвате в Интернет, за да може и други хора да ги гледат. Разпространявайте тези материали навсякъде, където мислите, че има глад за добри поучения от Божието Слово и за християнски живот изпълнен със сила.

За допълнителна информация, сканирайте кода по-долу:
Посетете CloudLibrary.org за още достъпни материали

от Джон и Лиза Бивиър.

ДОБРО или БОГ?

ДИСК С ДОПЪЛНИТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ

Свалете горепосочените
и други материали от:
www.CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Само за компютър!

ДЖОН БИВИЪР

Този диск е личен подарък за вас от Джон Бивийър. Той ви дава достъп до много силни поучения и материали, които ще ви помогнат да изучите допълнително това динамично послание и да го споделяте и с други хора. Насърчаваме ви да го разпространявате и копирате! Можете да изпращате файловете по имейл, да ги предоставяте на ученици и студенти, да ги качвате в интернет, да ги отпечатвате или копирате. Този диск е направен специално с цел да вдъхнови и насърчи всички вярващи християни по света.

Тези и други поучения от Джон и Лиза Бивийър на вашия език можете да изтеглите от:

www.CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много езици можете да разгледате и свалите от Youtube.com & Youku.com и други сайтове за споделяне.

ЩОМ Е ДОБРО, ТРЯБВА ДА Е БОГ. НАЛИ ТАКА?

В наши дни понятията „добро“ и „Бог“ са се превърнали в синоними. Вярваме, че ако всички приемат нещо за добро, то без съмнение съответства на Божията воля. Щедрост, скромност, справедливост – добро. Егоизъм, арогантност, жестокост – лошо. Разликата ни се струва съвсем очевидна.

Но така ли е наистина? Ако доброто е толкова очевидно, защо Библията ни казва, че ни е нужно да помислим, за да правим разлика?

Книгата „Добро или Бог?“ не е поредното послание за самопомощ. Тя няма просто да ви подкани да промените поведението си. Тази книга ще ви даде сила да се ангажирате с Бога на ниво, което ще промени всеки аспект на живота ви.

ВКЛЮЧВА DVD „ДОБРО ИЛИ БОГ?“

ДЖОН БИВИЙЪР и съпругата му Лиза са основатели на „Месинджър Интернашънъл“. Джон е Божи служител и автор на бестселъри, който смело и със страст носи послания, изпълнени с безкомпромисна истина. Желанието му е да подкрепя местните църкви и лидери, независимо от местоположението, езика или финансовото им положение. До момента посланията му са преведени на над 90 езика и милиони копия са раздадени на пастори и лидери по целия свят. Когато е у дома, Джон се опитва да убеди Лиза да започне да играе голф и прекарва време с четиримата си синове, снахи и внучета.

Свалете горепосочените
и други материали от:
www.CloudLibrary.org

Тази книга е подарък от автора
и не е за продажба!

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Искаш още?
Сканирай тук.